கழக வெளியீடு - ௭௮

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சேக்கிழார் சுவாமிகள் சரித்திரமும் பெரியபுராண ஆராய்ச்சியும்

சென்னை,
திரு. கா. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள்
எம். ஏ. எம். எல்., அட்வகேட்
எழுதியன

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி & சென்னை
விபவ - புரட்டாசி

Published by

The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevelly, Limited, Tinnevelly & Madras

September 1928

Printed by

C. Munisami Mudaliar & Sons, Sivakami Vilasam Press, Madras.

பதிப்புரை

நனிசெந்தமிழ் நாட்டுச் சமயப்பெரியார் வரலாறுகளுள் மிகச் சிறந்தனவாயுள்ள அறுபான் மும்மைச்சமயப்பெரியார் வரலாறுகளைத் தொகுத்துரைப்பது திருத்தொண்டர்புராண மெனப்படும் பெரிய புராணமாகும். இஃது வேறுபடா வண்ணம் மெய்யடியார் வரலாறுகளைத் திருவருள் வலத்தால் மெய்ப்படத்தெரிக்கும் இலக்கிய அழகு சிறந்த உண்மைப் புராணமாய்த் திகழுதலின் இம்மெய் வரலாற்று இலக்கிய நூலொன்றுமே நந்தந் தமிழ் நாட்டின் நாகரிகத்தினை இன்றுள்ளதுபோற் செவ்விதின் விளக்கிக்காட்டுதற்குரிய ஆடியாகு மென்பது மிகையாகாது.

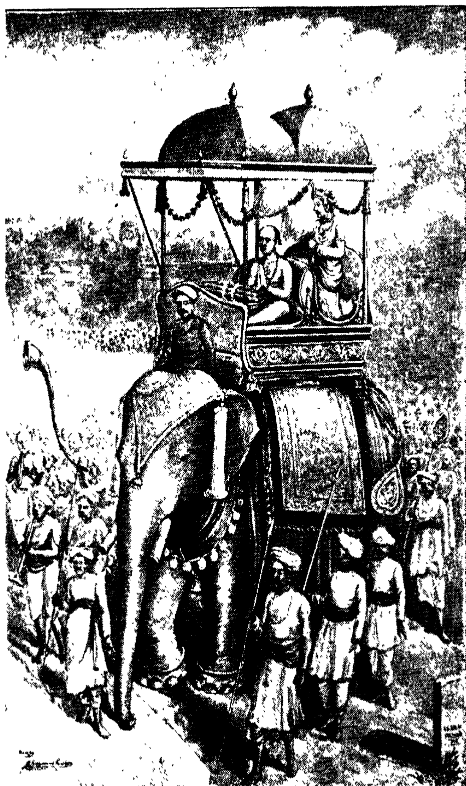
இத்தகைய அரும்பெரும் மெய் வரலாற்று இலக்கியப் பெட்டகமாகிய திருத்தொண்டர் புராணத்தை இயற்றியருளினவர் அத்தொண்டர்சீர் பரவுவாரான ஆசிரியர் சேக்கிழாரடிகள். இவர்கள் தொண்டர் வரலாறுகள் அறிவதனையே தமது பிறப்பின் நோக்கமாகக் கொண்டு விளங்கிய பெரியாராகலின், இவர்தம் வரலாறு அறிவதனையுந் தமிழ்ச்சைவ மக்களாகிய நாமும் நமது பிறப்பின் கடமையாகக் கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது.

ஆசிரியர் சேக்கிழார் பெருமான் வரலாறு முதன் முதலாக உமாபதி சிவாசாரியராற் செய்யுளில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. செய்யுள் கண்டு படிப்பவர்கள் இக்காலத்தில் மிக அரியராதலால், அடிகள் வரலாற்றினை எல்லோரும் எளிதிற் படித்து உண்மை உணர்தற்குரியதான உரை நடையிலிட்டு எழுதுதல் நந்தமக்குக் கட்டாயமாயிற்று. அப்பர் சம்பந்தர் முதலான சமயாசாரியர் சீர்பரவிய இச்சேக்கிழார் வரலாற்றினை, அவ்வப்பர் சம்பந்தர் முதலான நால்வர் வரலாறுகளையுந் தக்க ஆராய்ச்சி முறையிலெழுதித் தமிழுலகுக்கு ஈந்த திருவாளர் கா சுப்பிரமணிய பிள்ளை M. A., M. L., அவர்களே எழுதியுதவினார்களாதலின், இதனை எல்லாரும் வாங்கிப்படித்தற்கு இடனுயிருக்கின்றது. பிள்ளையவர்கள் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் நிரம்பிய புலமைபெற்றுச் சித்தாந்தக் கருத்துக்களையும் நுட்பமாயுணர்ந்து விளங்கும் பெரியாராகலின், அவர்கள் ஆராய்ச்சித் திறமைகள் பொதிந்துள்ள இவ்வரலாறும், இதன் ஈற்றிலே சேர்க்கப்பட்டுள்ள விரிந்த பெரியபுராண ஆராய்ச்சியுங் கற்றற்குரியன.

இவ்வாக்கத்தைத் தமிழுலகுக்கீந்த பிள்ளையவர்கட்கும், இப்பதிப்புக்கு எழுத்துப்பிழை முதலியன திருத்தியுதவிய தமிழறிஞர்கட்கும் நன்றி செலுத்துகின்றேம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

பொருளடக்கம்

சோழமன்னன் சாமரைவீசச் சேக்கிழார் பெருமான்
யானைமீதில் உலாப் போந்தது.

சேக்கிழார் புகழ்மாலை

காஞ்சிப்புராணம்

தூக்கு சீர்த்திருத் தொண்டத் தொகைவிரி
வாக்கி னாற்சொல்ல வல்லபி ரானெங்கள்
பாக்கி யப்பய னாப்பதி குன்றைவாழ்
சேக்கி ழானடி சென்னி யிருத்துவாம்.

திருவானைக்காப்புராணம்

தொகையா நாவ லூராளி
தொடுத்த திருத்தொண் டப்பெருமை
வகையால் விளங்க வுயர்நம்பி
யாண்டார் வகுப்ப மற்றதனைத்
தகையா வன்பின் விரித்துலகோர்
தம்மை யடிமைத் திறப்பாட்டி
னுகையா நின்ற சேக்கிழா
ரொளிர்பொற் கமலத் தாள்பணிவாம்.

திருப்பெருந்துறைப் புராணம்

பரவுறு மடியார் மேன்மை பாடவல் லவரென் றெங்கள்
குரவரு ளொருவ ரன்பிற் குறிக்கொடு துதித்தல் கண்டோர்
தாமிகு சிறப்பு வாய்ந்த தன்மையார் சேக்கி ழாரைக்
கரவறத் துதியே மென்னிற் கடும்பிழை யாகு மன்றே.

திருவம்பர்ப்புராணம்

ஓங்கு சைவத் துயர்பரி பாடையும்
வீங்கு பேரொளிப் பத்திசெய் மேன்மையுந்
தேங்கு பேறுந் தெரித்தருள் சேக்கிழான்
பாங்கு சேர்மலர்ப் பாதம் பரசுவாம்.

சேக்கிழார் புராணம்

தில்லைவா ழந்தணரே முதலாகச் சீர்படைத்த
தொல்லையதாந் திருத்தொண்டத் தொகையடியார் பதம்போற்றி
யொல்லையவர் புராணகதை யுலகறிய விரித்துரைத்த
செல்வமலி குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழா ரடிபோற்றி.

சேக்கிழார் பெருமை

கருங்கடலைக் கைநீத்துக் கொளவெளிது முந்நீர்க்
கடற்கரையி னொய்மணலை யெண்ணியள விடலாம்
பெருங்கடன்மேல் வருந்திரையை யொன்றிரண்டென் றெண்ணிப்
பிரித்தெழுதிக் கடையிலக்கம் பிரித்துவிட லாகுந்
தருங்கடலின் மீனையள விடலாகும் வானத்
தாரகையை யளவிடலாஞ் சங்கரன்று டமது
சிரங்கொடிருத் தொண்டர்புரா ணத்தையள விடநஞ்
சேக்கிழார்க் கெளிதலது தேவர்க்கு மரிதே.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சேக்கிழார் சுவாமிகள் சரித்திரம்

௧. தோற்றுவாய்

புராணமென்பது பழைய வரலாறு எனப் பொருள்படும். இந்நாட்டிலே மக்களுடையவரலாறு சமயத் தொடர்பில்லாத முறையில் எழுதப்பட்டுப் பாதுகாக்கப்படவில்லை. சமயத் தொடர்பில்லாத வரலாறுகள் பெரும்பான்மையும் பொழுதுபோக்குக்குப் பயன்படும் கதைகளாக உருவெடுத்தன. சமயத் தொடர்புள்ள கதைகள் அரசர், முனிவர், உலகத்தின் தோற்றம், ஒடுக்கம் என்பவைகளைப் பற்றியும், கடவுளைத் தொழுது பயன்பெற்றவர்களைப் பற்றியுங் கூறுமிடத்துப் புராணமெனப் பெயர்பெறும். இதிகாசமென்பது ஓர் அரசன் கதையைத் தலைமையாகக் கொண்டு அதனைப் பல கிளைக் கதைகளோடு இணைத்துக்கூறும் ஓர்வகைப் புராணமேயாம். ஒரு தலத்திலுள்ள கடவுளை வழிபட்டுப் பயன்பெற்றவர்கள் வரலாறுகளைத் தொகுத்துக் கூறும் புராணம் தலபுரா

ணம் எனப்படும். சில திருப்பதிகளின் வரலாறுகள் பதினெண் புராணங்கள்* சிலவற்றுட் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பொழுதுள்ள வடமொழிப் புராணம் பதினெட்டினுட் பத்துப் புராணங்கள் சிவபுராணமெனவும், நான்கு அரி புராணமெனவும், இரண்டு புராணங்கள் அயன்புராணமெனவும், ஒரு புராணம் சூரிய புராணமெனவும், மற்றொரு புராணம் அங்கித் தெய்வத்திற்கு உரியதெனவுங் கூறுப. இவை யனைத்தும் சூதமுனிவரால் நைமிசாரணிய முனிவர்கட்கு இயம்பப்பட்டன. சூதர் பாரதமியற்றிய வேதவியாசரின் மாணாக்கர்.

புராணங்களை உற்றுநோக்கும்பொழுது அவற்றுள் சூதர் காலத்திற்கு நெடுநாட்குப் பிற்பட்ட செய்திகள் கேட்கப்படுதலான், அவையனைத்தும் ஒரு காலத்தி லெழுந்தனவென்று கொள்ள இடமில்லை. சூதர் சில புராணங்களைத் தமது மாணாக்கர்களுக்கு விளம்பியிருத்தல் கூடும். அவருக்குப் பிற்காலங்களில் ஏற்பட்ட புராணங்கள் பலவற்றையும் அவரியற்றிய

* சைவபுராணம்:—சிவபுராணம், பவிஷ்ய புராணம், மார்க்கண்டேயபுராணம், இலிங்கபுராணம், காந்தபுராணம், வராகபுராணம், வாமனபுராணம், மச்சபுராணம், கூர்மபுராணம், பிரமாண்டபுராணம் என்னும் பத்துமாம்; அரிபுராணங்கள்:— காருடபுராணம், நாரதீயபுராணம், வைணவபுராணம், பாகவதபுராணம் என்பன; பிரமபுராணம் பதுமபுராணம் என்னும் இரண்டும் அயற்குரியன; ஆக்கிநேயபுராணம், அக்கினிபுராணமே; சூரியபுராணம் பிரமகைவர்த்தம் என்பது.

னவாகக் கூறும் வழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. **திருஞான சம்பந்தப் பெருமான்** பாடியருளிய திருமுகப்பாசுரத்தில் **'சூதன் ஒலிமாலை என்றே கலிக்கோவை சொல்லே'** என்றமையால் சூதமுனிவர் சிவபெருமானைப்பற்றியும் சிவனடியாரைப்பற்றியும் புராண முரைத்தனரென்று தெரிகின்றது. அவற்றைப் பதினெட்டு என்று ஞானசம்பந்தர் கூறவில்லை. ஒரு சமயத்திலுள்ள பெருமக்கள் பிறசமயக் கடவுளைப் பற்றிப் புராணமுரைப்பின் அக்கடவுளைத் தங்கள் சமயக் கடவுளினும் பெரியராகக் கூறுதல் பொருத்தமின்மையாமாதலானும், **விண்டு புராண** முதலியவைகளிலே அவ்வக்கடவுட்குப் பரத்துவம் சேட்கப்படுத லானும், சூதமுனிவர் ஒருவரே வெவ்வேறு கடவுளர்க்குரிய பல புராணங்களையும் கூறினரென்று கருதுதல் நமது அறிவிற்குப் பொருந்துவதன்று. திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் திருவாக்கால் சூதமுனிவர் சிவபுராண முரைத்தாரென்று பெறப்படுதலின், ஏனையவற்றை அவர் உரைத்தாரென்று கோடல் பொருத்தமில்லாததே. உபபுராணங்கள்* பதினெட்டுள்ளன. அவற்றுட் பலவும் சைவத் தொடர்புடைய

* உபபுராணங்களாவன:—சனற்குமார புராணம், நரசிங்கபுராணம், நந்திபுராணம், சிவதருமபுராணம், துருவாச புராணம், நாரதீயபுராணம், கபிலபுராணம், அவுசனபுராணம், சௌமியபுராணம், வாருணபுராணம், காளிகபுராணம், வாசிட்டலைங்கபுராணம், மானவபுராணம், சௌரபுராணம், பராசரீயபுராணம், மாரீசபுராணம், காமபேடபுராணம், பார்க்கவபுராணம்.

னவே. சூதமுனிவர் பதினெண் புராணங்களையும் உரைத்தாரென்பது உறுதியேயாமென்பார், தலைமைப் புராணங்கள் யாவும் இறைவன் பெருமையை வெளிப்படையாயுங் குறிப்பாயு மாதியில் உணர்த்தி நின்றன என்றும், இறைவன் பரத்துவத்திற்கு மாறாய கொள்கைகள் பிற்காலத்தில் விண்டு புராண முதலியவற்றிற் புகுந்தனவென்றுங் கொள்ளவேண்டும்.

புராணங்களுள் இவை தலைப்புராணமென்றும், இவை துணைப்புராணமென்றும் வகுப்பமைத்தகாலம் சூதர்க்கு நெடுநாட்குப் பிற்பட்டதாகும். புராணங்களுள் ஆங்காங்கு அளவைகட்குப் பொருத்தமில்லாதனவாய் முன்னொடு பின் முரண்படுவனவாய்க் கொள்கைகளுங் கதைகளுங் காணப்படுகின்றன. அத்தகைய கொள்கைகளுட் சிலவற்றைப் பௌராணிக மதமுடிவென ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் மறுத்திருக்கின்றனர். அவற்றையெல்லாம் ஒழித்து இருவகைப் பதினெண் புராணங்களையும் செம்மையான முறையில் அமைத்துக்கொள்ளுதல் அறிஞர் கடமையாகும். இது தலபுராணங்களுக்கும் ஒத்ததே. இதிகாசங்களுள்ளும் பொருத்தமில்லாதவற்றைக் களைதலே நன்று.

தமிழிலே திருவாசகத்தின் முதற்கண்ணுள்ள சிவபுராணமே முதற்கண் புராணமெனப்பட்டது போலும்! அது சிவனருளாலே உயிர் பல பிறவி எடுத்துப் பக்குவமடைந்து மெய்யுணர்ந்து வீடுபேறெய்துந் தத்துவ வரலாற்றினையே கூறுவதாய்க்

கலைதகளொன்றுங் கூறுததாய் அமைந்துள்ளது. தென்னாட்டுத் தலபுராணங்கள் பலவும் பலதலங்களைப்பற்றிய கதைகளைக் காவிய முறையில் தொகுத்துக் கூறுபவை. அவற்றிற் சிலவே வடமொழியில் ஆதியில் எழுதபபட்டன தமிழ்க்கே யுரிய தலபுராணங்களைப் பதினெண் புராணங்களுட் சிவபுராணம் ஏதாவதொன்றினோடு இயைத்துவிடுதல் பெருமை என்று கருதி வடமொழிக் காந்தம், சைவபுராணம் முதலிய பெருநூல்களின் ஒரு பகுதியுள் தான் கூறும் புராணக் கதை உண்மையென்று புகலுந தப்பு வழக்கம் பிற்காலத்துத் தலபுராண ஆசிரியர்பாற் காணப் படுகின்றது. தலபுராணங்கள் காவியம் போன்று உயர்வு நவிற்சி, புதுவது புனைதல் முதலிய கற்பனைப் பகுதிகளோடு திகழ்வனவால், அவை கூறும் யாவும் மெய்ச்செய்திகளே என்று கருத இடமில்லை. இத் தகைய புராணங்களின் குறைபாடு யாதும் இல்லாத தாய் இறைவன்பால் அன்பு செலுத்தி வீடெய்திய தமிழ் நாட்டு மெய்த்தொண்டர் வரலாறுகளைத் தொகுத்துப் பெருங்காப்பிய நயங்களோடு செவ்விதிற் கூறும் புராணம் திருத்தொண்டர் புராணமென்னும் பெரியபுராணம் ஒன்றேயாகும். இப்புராணமானது தேவர் அசுரர் அரக்கர் முதலியோருடைய பயன் கருதிய தவத்தினையும் போரினையும் புனைந்து எடுத்துக் கூறுவதன்று. பல சமயச் சார்பான கதைகளைக் கலந்து கூறி மயல் விளைப்பதில்லை. தமிழ் நாட்டிலே பல இடங்களில் வரலாற்றுக் குட்பட்ட காலத்திலே ஊரும் பேரும் உசாவி யறியத்தக்க பல

வகை மரபுகளிலுந் தோன்றித் திகழ்ந்து பயன் கரு தாது பேரன்புடன் இறைவனை வழிபட்டு அவன் திருவருள் பெற்ற சிவனடியாரின் வரலாறுகளைத் தொகுத்து உயர்வு நவிற்சியின்றி இணையற்ற இனிய செந்தமிழ் நடையில் திருத்தொண்டர் புராணமியற்றி யருளிய பெருமை அதன் ஆசிரியர்க்கே உரியது. இதுபோன்ற வேறு புராணம் வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் இல்லை என்றே கூறலாம். இதன் மொழிபெயர்ப்பாக வடமொழியிலமைந்த 'உபமன்யு பத்த விலாசமும்' 'அகஸ்திய பகத விலாசமும்' இதற் கிணையாகமாட்டா

இசைத்தமிழும் நாடகத்தமிழும் மறைந்தொழிந்த பிற்காலத்தே இயற்றமிழிலக்கியங்களே தமிழ் நன் மக்களுக்குப் பெரிதும கல்வி யின்பம் பயப்பவாயின. மக்களுணர்ச்சி நுட்பங்களை ஒப்பற்ற முறையில் அழ காகப் படம்பிடித்துக் காட்டும இலக்கியங்களே மக்க ளுள் என்றும் நிலைபெறும் உவப்பிலாப் பெரும் பேரின்ப ஊற்றாகும். மக்களுணர்ச்சி உலகநெறி கட வுள் நெறி என்னும் இருநெறியின் பாற்படும். உலக நெறியைப் பெரிதாகக் கருதும் மக்கட் பகுப்பின ருக்கு அந்நெறியிற் பயில்வோருடைய அறிவின் திறங்களையும் உணர்ச்சி நுட்பங்களையும் நுருவி ஆய்ந்து அவற்றை விளக்கும் மக்கள் சரித்திரங்களை நயமிகக் கூறும் இலக்கியப் பேராசிரியர்களே ஒப் பற்ற பெரும்புலவராகக் கருதப்படுவர்.

ஆங்கிலப் புலவருட் டலைவராகிய செகப்பிரியர் (Shakespeare) என்பவர் உலகியல் நுட்பங்களை

நாடக இலக்கியத்திற் படமெழுதிக் காட்டுவதில் இணையற்றவராதலின், அவரை ஆங்கில மக்கள் தமதிலக்கிய மன்னராகக் கருதுகின்றார்கள். தமிழ் நாட்டிலே தமிழ் மக்கள் கடவுள்நெறிச் செல்லுதலையே உயர்ந்த வாழ்க்கை முறையாகக் கருதிய காலத்திலே அந்நெறிச் சென்ற பெருமக்களது பேரன்பின் நுண்ணிய திறனைத்தும் ஆய்ந்தறிந்து அவற்றை அழிவுபடாத ஒப்பற்ற வனப்பு முறையிற் புராணப் பெருங் காப்பிய வாயிலாகத் திறம்பெற விளக்கிய பேராற்றல் பெரியபுராண ஆசிரியராகிய சேக்கிழார் நாயனார்க்கே யுரியதாகலின், தமிழ் நன்மக்கள் அவரைத் தமிழ்ப் பெருங்காப்பிய மன்னராகக் கருதற்பாலார். தமிழில் விருத்தப்பாவில் அமைந்துள்ள பெருங் காப்பியங்களுள் விளக்கமுந் தெளிவும் இனிமை முதலிய எவ்வகை நயங்களுங் கலந்த ஒரு பெருநூல் பெரியபுராணமேயாதலால், சொல்நடையிலும் பொருளமைப்பிலும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் இணையற்றவர் என்பது போதரும். கடவுள்பால் அன்பினை விளைப்பதில் நிகரற்ற பெருமை வாய்ந்ததாகலின், திருத்தொண்டர் புராணமானது பெரியபுராணமென்று அழைக்கப்படுகின்றது. 'எடுக்குமாக்கதை' என்றவிடத்து, 'மாக்கதை' என்பது பெரியபுராணமென்று பொருள் படுதல் காண்க. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வரலாற்றினை முதலிலும் நடுவிலும் இறுதியிலுங் கொண்டு அவர் மொழிந்தருளிய திருத்தொண்டத் தொகையிற் போந்த அடியார்களின் சரித்திரங்களையே பெரியபுராணங் கூறுதலின், அது பெரியதோ ரிதிகாசமா

மென்று கூறுதற்கும் இடமுண்டு. அத்தகைய பெருநூலை இயற்றியருளிய சேக்கிழார பெருமானது வாழ்க்கை வரலாற்றை ஆய்ந்தறிதல் தமிழ்மக்கள் கடமையாதலின், அவ்வாராய்ச்சி ஈண்டு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

சேக்கிழார நாயனார் புராணமானது சைவசந்தான குரவருள் ஒருவராய்த் தில்லைவாழந்தணர் மரபைச் சார்ந்த உமாபதி சிவாச்சாரிய சுவாமிகளால் இயற்றப்பட்டதென்ப. இவர் சைவசித்தாநத சாத்திரம் பதினான்கினுள் சிவப்பிரகாசம் முதலிய எட்டு நூல்களியற்றியவா இவர் சங்கற்ப நிராகரணம என்னுந தமது நூலை இயற்றிய காலம சாலிவாகன சகாப்தம் கஉ௩ரு என்று குறித்திருக்கின்றார். அது கி. பி 1313 ஆகும். சேக்கிழார் புராணம இவர் எப்பொழுதியற்றினரென்று தெரியவில்லை சேக்கிழார் சுவாமிகள் பெரியபுராணம் இயற்றிய காலம் முதற் குலோத்துங்க சோழமன்னன் காலமாகிய பதினொராம் நூற்றாண்டின் இறுதி என்று சரித ஆசிரியர்கள் கணித்திருக்கின்றார்கள். கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலெழுந்த சிந்தாமணிக்குப் பின் வநத பெருங்காப்பியம் பெரியபுராணமாகும். இவற்றிற்குப் பின்னேயே கந்தபுராணமும் கம்பராமாயணமுந் தோன்றினவென்ப.

உ. சேக்கிழார் பாயிரம் விளக்கம்

பூழியர்கோன் வெப்பொழித்த புகலியர்கோன் கழல்போற்றி
யாழிமிசைக் கன்மிதப்பி லணைந்தபிரா னடிபோற்றி
வாழிதிரு நாவலூர் வன்றொண்டர் பதம்போற்றி
ஊழிமலி திருவாத வூரர்திருத் தாள்போற்றி

இவ்வாழ்த்து சேக்கிழார் நாயனார் புராணத்துப் பாயிரத்திலுள்ளதாய்ப் பெருவழக்கிற்றாய் வழங்குதலாலும், அடியார்களுடைய சிறந்த சைவத் திருநெறித் தலைவர்களது வாழ்த்துப் பாயிரத்திலுள்ள பெருவாழ்த்துக்களினுள் சிறந்ததாகலானும் அதனை [illegible] ஈண்டு எடுத்துக்கொண்டோம்.

பாலாற்றின் வடபாற்கண்ணே நிலவளமிகுந்த ஆங்கு சோலைகள் தழைத்தோங்கி அவைகளிலே வண்டுகள் பாடவும் மயில்கள் ஆடவும் கண்டு மக்கள் மகிழ்ந்திருக்கத் தொண்டைமண்டலத்திலே உள்ள இருபத்து நான்கு கோட்டங்களில் புலியூர்க் கோட்டத்தைச் சார்ந்த குன்றைவள நாட்டிலே குன்றத்தூரிலே சேக்கிழார் என்னும் வேளாளர் திருமரபு சிறப்புற்றிருந்தது. சோழமன்னன் முற்காலத்திலே தொண்டைமண்டலத்தில் குடியேற்றிய வண்மை தெரிந்தெடுத்த நாற்பத்தெண்ணாயிரம் நற்குடிகளுள், கூடல்கிழான், புரிசை கிழான், வெண்குளப்பாக்கிழான் என்பவர்களோடு உயர்ந்த வரிசையிற் புகழ்பெற்று விளங்கிய சேக்கிழார் குடியிலே, தமிழ்நாடு உய்யும் வண்ணம் அருண

மொழித்தேவரும், அவருடைய தம்பி பாலறாவாயருந் தோன்றி வாழ்ந்தனர்.

அருண்மொழித் தேவர் நூல் நுட்பமும் மதி நுட்பமும் நல்லொழுக்கமும் உடையராய்ச் சோழ மன்னனாற் பெரிதும் போற்றப் பெற்றனர். அவன் அவருக்குச் செங்கோல் ஓச்சுந் தலைமையும் உத்தம சோழப் பல்லவனென்னும் உயர்ந்த பட்டமுங் கொடுத்தனன். அவர் சோழ நாட்டிலுள்ள திருநாகேச்சுரத்தில் வீற்றிருக்குங் கடவுள்மீது மிகுந்த பேரன்புடையவராய் அத்தலத்தை மறவாதிருந்தமையால் தமதுடைய ஊராகிய குன்றத்தூரிலே மாடவீதியுந் திருக்கோயிலுந் திருநாகேச்சுரத்தில் உள்ளன போலவே யமைத்துச் சிறப்போடு பூசனை செவ்வையாய் அத்திருத்தளியில் நடைபெறும்படி ஏற்பாடு செய்தனர்.

சேக்கிழார் மரபின் பெருமையை அவர் புராணம் பாடிய உமாபதி சிவாச்சாரியர் விளக்கமாக எடுத்துப் பேசியிருக்கின்றார். அது வருமாறு:—"உமையம்மை சிவபெருமானைத் திருக்காஞ்சி நகரின்கண் வழிபட்டு அவர்பாற் பெற்ற எட்டுழக்கிராழி நெல்லைத் தமது பிள்ளைகளாகிய வேளாளரிடங் கொடுக்க அவர்கள் அதனை வித்தாகக் கொண்டு பயிர்செய்து உலகிலுள்ளார்க்கு உணவளித்தமையால் அவர்கள் மிகவும் புகழ் பெற்று விளங்கினர். நிலப்பரப்பு முழுவதும் வயலாகவும், கடல் ஏரியாகவும், கூற்றுவனிடத்தும் ஈசனிடத்துமுள்ள மாடுகள் உழவு மாடாகவும், ஆண்டு

தோறும் விதையை அளந்து தப்பாமற் கொடுப்பவள் கச்சிநகர்க் காமபீடத்தில் வீற்றிருக்கும் அறம் வளர்த்த அம்மையாகவும் இருக்கப்பெற்று, வேளாளர் நடத்தும் உழவின் செழுமையால் எறும்பு முதல் தேவர்வரையுள்ள உயிர்களனைத்தும் உணவு பெற்று மகிழ்ந்தன. பழையனூர் நீலிசெய்த வஞ்சனையால் அவள் கணவன் உயிரிழக்க அங்ஙன மவன் இழத்தற்குக் காரணம் தாமென்றுணர்ந்த வேளாள மன்றத் தலைவர்கள் எழுபது பேரும் செந்தீக்குழியில் விழுந்து திருவாலங்காட்டு அப்பர் திருவடியை அடைந்தமையால், வேளாளரது வாய்மைக்கு அளவில்லை. வேளாளர் நாற்று முடியைச் செவ்வையாய் நட்டாற் பாராளும் அரசர் முடி திருத்தமாக நிலைபெறும். அவர்கள் ஏரடிக்கும் தாற்றுக்கோலால் உலகத்தை உழுது ஆட்சி செய்ய, மன்னர் செங்கோல் செலுத்துமியல்பினராவர். அறுபது தனி நாயன்மாருட் பதின்மூவர் வேளாளரே'' இக்கருத்துக்கள் சேக்கிழார் புராணத்துட் காணப்படுவன.

௩. வேளாள ராராய்ச்சி

வேளாளர் வரலாற்றினைப் பற்றிய ஒரு சுருங்கிய ஆராய்ச்சி செய்தல் ஈண்டு வேண்டற் பாலதே. வேளாளா என்ற சொற்றொடர், நிலத்தையாள்பவ ரென்பதாகும். வேள்—மண், நிலம். மக்கள் வரலாறறிற் கெட்டாத பழமையான காலத்திலே வேட்டுவ வாழ்க்கை அல்லது கனி காய் பொறுக்கும் வாழ்க்கை நிலையிலிருந்து பின்னா, ஆடுமாடுகளை மேய்த்து வாழு நிலையெய்திப் பின்னரே நிலத்தை உழுதுண்ணும் நிலையான நாகரிக மடைந்தன ரென்பது மேலை நாட்டுப் புலவர் கொள்கை. வேட்டுவ நிலையில், குறிஞ்சிநில மாக்களும், நெய்தல் நில மாக்களும் அடங்குவா. முல்லை நில வாழ்க்கை, காலத்தாலும் நாகரிகத்தாலும் இடையாயது. மருத நில வாழ்க்கைதான் மக்கட் கூட்டத்தினா ரோரிடத்திற் றங்கி ஊர்களும் நகரகளும் அமைத்து நாகரிகத்தை வளர்ப்பதற்கேற்ற வசதிகளைத் தருவதாகும். உழவினை மேற்கொண்டு நிலமுடையாராய்த் திகழ்ந்த மக்கள் வேளாளரென்ற பெயர்க்குரியராயினர். தெலுங்க நாட்டில் 'வேளமமார்' (Velamma) என்பாரும், கன்னட நாட்டில் 'பெலலாலா' என்பவரும், ஆதியில் வேளாளரே யென்று கருத இடமுண்டு. மலையாளத்தில் நிலத்தலைவர் 'தலைவர்' என்றழைக்கப்பட்டுப் பிற்காலத்தில் அதற்கு நேரான 'நாயகர்' 'நாயர்' என்ற பட்டம் பெறுவாராயினர். மேனன் என்பது

மேலோன் என்பதன் மருஉ. அலைந்து திரியும் வாழ்க்கையைத் தவிர்த்து ஒருநிலத்தி லமர்ந்து அதனைப் பயிர் செய்யத் தொடங்கிய மசகட் கூட்டம், நில வளத்தாற் பயன் பெற்ற காலை விரிவுற்று மிகுதிப் படுதலியல்பே. அங்ஙன் மிகுதிப்பட்ட கூட்டத்திற் பலவேலைகளைப் பல்வேறு பகுதியினர் தனித்தனி மேற்கொள்ளுதல் குடிவாழ்க்கைக்குச் சிறந்ததோர் முறையாமாதலின், அம்முறைப்படி கடவுள் வழிபாட்டிற்கு வேளாளருள் ஒருபகுதியார் வேறு பிரிந்தனா. அவரே பார்ப்பாரெனப்பட்டார். இவர் இக்காலத்தே ஆதிசைவரெனப்படுகின்றனர். மருதநில வாழ்க்கையில், நிலமுடையர் உயர்ந்தோராகவும், அவர்க்குப பணிசெய்வோர் தாழ்ந்தோராகவுங் கருதப்படுதல் உலகியல்பு "உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாந், தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்" என்றதுமது. பார்ப்பார் உயர்ந்தோர் மூவருள் வைத்தெண்ணப்படுதலால், அவர் உயர்ந்தோராகிய வேளாளரினின்று பிரிந்தவரென்றலே அறிவிற்குப பொருத்தமாவதொன்று. நிலமுடையாருள், தனித்தனி நிலவுரிமை ஏற்பட்டபின், சிலர் தமது விடாமுயற்சித் திறனால், நிலப்பொருளை மிகுதியாகப் பெற்று இடம்பொருளேவலாட்சியிற் சிறந்தவிடத்து வேளாண் டலைவராய்க் குறுநில மன்னராய் மேம்பட்டனர். அன்னோர் வேளிரென்று பண்டை நூல்களிற் சிறப்பிக்கப்பட்டனர். இவ்வேளாண் டலைவர் பலர்க்கும் ஓர் தலைவனைத் தனது பரம்பரையிற் றனது பெருமையை நிலைநிறுத்திய ஆற்றல் சான்றவனே

மன்னனாயினன். ஒரு மன்னனுக்குட்பட்ட இடம் நாடாயிற்று. தமிழ்நாடு முழுவதிலும் ஆதியில் ஒரு வேந்தனும், பின்னர் மூவேந்தரும், ஏற்பட்டமையால், சேர சோழ பாண்டிய நாடுகள் தமிழகத்துக்குட்பட்ட மூன்று நாடாயின.' இம்மூவரும் வேளிர் வகுப்பினரோடு பெண்கோடல் கொடுத்தல் முதலியன செய்துவந்தனர். உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி, அழுந்தூர் வேள் புதல்வியையும், கரிகால் வளவன் நாங்கூர் வேள் மகளையும் மணந்ததாக ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் தோல்காப்பிய உரையிற் கூறியது காண்க. மூன்று வேந்தர் மாத்திரம் ஒருகுலமாதல் இயலாததே. இம் மூவேந்தரும்,வேளிர் வகுப்பினரென்பதற்கு அடையாளமாகவே, வேளாளர் மன்னர்க்கு முடியெடுத்துக் கொடுக்கும் வழக்கம நெடுநாளாக நிகழ்ந்து கம்பர் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னும் ஆட்சியிலிருந்திருக்கிறது. முடியுடை அரசரும் வேளிரு மொழிந்தொழிந்த வேளாண் மக்களுள் ஒரு பகுதியார் பண்ட மாற்றினை மேற்கொண்டு செட்டியென்ற பட்டத்துடன் பிரிந்தவிடத்து வணிகரெனப்பட்டார். எஞ்சிய வேளாண் மக்கட்கு முன்னுள்ள வேளாளரென்ற பெயரே நிலைபெற்றது. இவர்களே பிற்காலத்தில் 'நாலாங்குலத்தினர்' என்றெண்ணுதற்குரியராயினர். ஆதிசைவர் பண்டைத் தமிழ்ப் பார்ப்பனராவர். நம்பி என்ற தமிழ்ப்பெயரும் அவர்களைக் குறித்து வழங்குகின்றது. இவர்களின் வேறாய ஆரியக்குருக்கண்மாரே ஆதிப்பிராமணராவர். தமிழ் நாட்டில் அவர்கள் தங்கித் தமிழ்மக்களோடு கலந்து

வாழ்ந்த காலை, 'பார்ப்பார்' என்ற தமிழ்ப்பெயருக்கும் அவர்கள் உரியரானார்கள். 'மேபா கொண்ட பார்ப்பா'ரென்றதுமது. இப்பொழுதும் சைவ வேளாளரிற் பலர் சைவாசாரியாபிடேகம் பெற்றுச் சிவ பூசையியற்றிச் சிவாக்கினி வளர்த்து மந்திரோபதேசமுஞ் செய்து வருதலால், சைவ அந்தணரென்ற பெயர்க்குரியராய்த் திகழ்கின்றனர். இவர்க்கும் ஆதி சைவர்க்கும் சைவசமயக் கிரிகைகளில் வேறுபாடு இல்லை. பிராமணர் வடமொழி வேதமோதுதல் போல, ஓதுவார் முதலியோர் சிவன்கோயில்களில் தமிழ்மறை ஓதுமுரிமையுடையவரே.

வேளாளர் முடி எடுத்துக் கொடுக்கின்றனர் என்பது கம்பராமாயணத்துச் செய்யுளால் விளங்கும்

'அரியணை யனுமன் றாங்க வங்கத னுடைவா ளேந்தப்
பரதன்வெண் குடைக விக்க விருவருங் கவரி வீச [கள்
விரைசெறி குழலி யோங்க வெண்ணெயூர்ச் சடையன் றங்
மரபுளோர் கொடுக்க வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி.'
(திருமுடி சூட்டுப்படலம், ௩௮)

சோழமண்டல சதகத்துள் 'கண்டன் கரிகாலனுக்கு முடி கவித்துக் காணிபடைத்தோரும்' என்றும், திருக்கை வழக்கமென்னும் நூலுள்

'மங்கையொரு பாகர்க்கு மன்னவர்க்கு மாதவர்க்குந்
துங்கமணி முடியைச் சூட்டுங்கை'

என்றும் வருவன இதனை வற்புறுத்தும். தஞ்சையி லாண்ட மராட்டிய மன்னருக்கு அணைக்குடிச் சாமி

நாதபிள்ளை என்பவரால் முடிசூட்டப்பட்டதென்ப. வேளாளப் பெருஞ் செல்வர்க்கு இளங்கோ என்ற பெயருங் கேட்கப்படுகின்றது. தொண்டமண்டலத்திலே இருபத்துநான்கு வேளாண் தலைவர்கள் இருபத்துநான்கு கோட்டையுடையவர்களாய்ச் சிற்றரசுப் பட்டம் பெற்றுப் பெருவள்ளல்களாய்த் திகழ்ந்தனர்.

அவ்வேளாளருக்கும் பத்துப்பொருள்களென்னுந் தசாங்கங் கூறப்பட்டுள்ளது. 'புராண சாரத்திரட்டு' என்னும் நூலுள் அவை இனிது விளக்கப்பட்டன. அதனுள் வேளாளரென்ப வியத்தகு பேரும், மேருமலையும், கங்கையாறும், எழுபத்தொன்பதுநாடும், ஒன்றொழியாயிரமூரும், இந்திரனளித்த யானையுங், குதிரையும், செங்குவளை மாலையும், குயில் சிங்கமேழி என்பவை யெழுதிய கொடியும் கலப்பைப் படையும், ஆதுலர் விளிக்கும் அருட்கொடை முரசுங் கூறப்பட்டன. வள்ளன்மையில் வேளாளர் இணையற்றவரென்பது **தொண்டமண்டல சதகத்**தினிது விளங்கும்.

> 'உழுகுலத்திற் பிறந்தாரே
> உலகுய்யப் பிறந்தாரே'

> 'அழுங்குழவிக் கன்புடைய தாயேபோ லனைத்துயிர்க்கு
> மெழுங்கருணைப் பெருக்காளர்'

> 'பொன்னு லமுதும் பொரிக்கறியுந் தான்கொணர்ந்து
> நன்னு வலர்க்களித்த நாணயக்கை—பன்னரிய
> வையகமெங் குந்தேடி வந்ததமி ழோன்புகழச்
> செய்யமுடி யைக்கொடுத்த செம்பொற்கை-துய்யபுகழ்'

என்றது காண்க.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமானும் தேவாரத்துள் "வேளாள ரென்றவர்கள் வள்ளன்மையான் மிக்கிருக் குந் தாளாளர்" என்றருளினர். "மாகதர்கோன் மாறன் புகழ்கூறு வாயுண்டோ" "மாவேந்தனேகம்ப வாணன்" என்ற பகுதிகளால் மகதநாட்டை ஏகம்ப வாணன் என்னும் வேளாண்டலைவன் அரசாண்டது புலனாகின்றது. ஆரூரா முதலி என்னும வள் ளலைக் காளமேகப் புலவர் அரசர்பிரான் என்றனர். எழுபத்தொன்பது நாட்டில் ஒன்றாகிய திருக்காஞ்சி நாடானது கொடுங்கோன் மன்னன் ஒருவனால் காடா கிப் பின் நாடானபோது குடிகளெல்லாம் பேரவை கூட்டி ஆலோசனை செய்து ஒழுக்கம் வீரம் வாய்மை இன்சொல் முதலிய நற்குணங்களையுடைய வேளா ளத் தலைவனொருவனையே தங்கள் மன்னனாகத் தெரிந் தெடுத்துக்கொண்டனர். வேளாளர் அரசர்க்கமைச் சராக விருந்தமை சேக்கிழார் சுவாமிகள், தாயுமான சுவாமிகள் முதலியோர் சரிதங்களால் இனிது விளங் கும். அரிய நாயக முதலியார், ஆறை அழகப்ப முத லியார், குமாரசாமி முதலியார் முதலியோர் பிற்கா லத்தே அமைச்சராகவும் படைத்தலைவராகவும் விளங் கினர். தளவாய்ப் பட்டம் பெற்றோர், பிள்ளையனா யிருந்தோர் முதலியவர்கள் திருநெல்வேலி ஜில்லா விலே அரசதிகார முடையராய்த் திகழ்ந்தனர். பெரிய புராணத்தில் கோட்புலி நாயனார், கலிப்பகை நாய னார், கலிக்காமர், மானக்கஞ்சாறர் என்போர் படைத் தலைவராய் விளங்கினவர்களே.

கோட்டமென்பது பெரும்பிரிவாயும், நாடு என்பது சிறு பிரிவாயும், அதனுளடங்கியது ஊராயும் உள்ளன. இருபத்துநாலு கோட்டங்களின் பெயர்களும்* எழுபத்தொன்பது நாடுகளின் பெயர்களுங் காலஞ்சென்ற தொழுவூர் வேலாயுத முதலியாரால் ஏரெழுபதிற் கியற்றப்பட்ட உரையினுட் காணப்படும்.

புலியூர்க் கோட்டத்துள், குன்றத்தூர் பேறூர் மாங்காடு அமரூர் கோட்டூர் என்னும் ஐந்து நாடுகளுள்ளன நாடு என்பது பல சிற்றூர்களடங்கியது. குன்றத்தூர் என்பது ஒரு சிற்றூர்க்கும, அதனையும வேறு பல சிற்றூர்களையு முள்ளடக்கிய நாட்டிற்கும் பெயராயிலங்கியது. திருநெல்வேலி நகர்க்கும, அதனையும் பிற ஊர்களையுமுள்ளடக்கிய ஜில்லாவிற்கும் பெயராதல்போலும்! ஆனல், கோட்டப்பெயர் நாட்டிற் காதலில்லை.

தொண்டர் நாடு என்பது தொண்டர்மான் என்னும் அரசனால் ஆளப்பட்டமையால் அப்பெயர் பெற்றதென்ப. தொண்டமான் இளந்திரையன் என்பான் தொண்டைக் கொடியாற் சுற்றப்பட்டுக் கடலிற் றிரை கொணர்ந்து வீசப் பெற்றவனாதலின், அப்பெயர் பெற்றானென்றும், அவன் பெயர் நாட்டிற்

* கோட்டம் இருபத்துநாலு:—புழல், புலியூர், ஈக்காடு, மணவூர், செங்காடு, பையூர், எயில், தாமல், ஊற்றுக்காடு களத்தூர், செம்பூர், ஆமூர், ஈதூர், வெண்குன்றம், பல்குன்றம், இலங்காடு, கலியூர், சிறுகாரை, படுவூர், கடிகை, சந்திரிகை, குன்றம், பத்திரம், வேங்கடம், வேலூர்.

காயிற்றென்பதூம் ஓர் கொள்கை. நாகப்பட்டினத்துச் சோழனொருவன் நாககன்னிகை யொருத்தியை மணந்து பெற்ற பிள்ளையை அவன் தொண்டைக் கொடியாற் கட்டிவிட அது கரை வந்துசேர்ந்த கதை ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரால், பெரும்பாணாற்றுப் படையுரையிற் கூறப்பட்டது. மணிமேகலையுள்

'வெள்வேற் கிள்ளிக்கு நாகநா டாள்வோன்
றன்மகள் பீலிவளைதான் பயந்த புனிற்றிளங்குழவியை'

என்றமையால் அக்குழவிதான் திரையனெனப்பட்டதுபோலு மென்பாருமுளர். (இளந்திரையனால் கூறுவது புறப்பாட்டுப்பாடப்பெற்றது.) தொண்டை நாடு குறும்பரசர் பலரால் கொள்ளை கொள்ளப்பட்டகாலை, சோழ மன்னன் அவர்களைப் பொருது தொலைத்துத் தன் மகனாகிய இளந்திரையனுக்குப் பட்டங்கட்டி நாடெங்கும் தக்க வேளாண் குடிமக்களைத் தெரிந்தெடுத்துத் தொண்டைமண்டலத்திற் குடியேற்றினனென்ப. அக்குறும்பரசர் கோட்டம் ௨௪ ஆதலின் பின் குடியேறிய வேளாண் டலைவரும் ௨௪ பேர் ஆயினரெனக் கொள்க.

வேளாளப் பெருமக்கள் மன்னர் பின்னராகக் கருதப்பட்டனர். ஆதியில் உழவும் வணிகமும் வேளாளர்பாலிருந்தன. தொல்காப்பியத்திலே 'அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனர் பக்கமும்' 'ஐவகை மரபி னரசர் பக்கமும்' என்றதன் பின்னர் 'இருமூன்று மரபி னேனோர் பக்கமும்' என்றமையால் அந்தணர், அரசர், வேளாளரென்ற மூன்று பிரிவே ஆதியிலிருந்

தனவென்பது தெளிவு. உழவும் வணிகமும், ஆரிய நூலில் வைசியர்க்குரியன வென்றமையால், வேளாளரை வைசியரென்று கூறும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. வேளாளர்க்கு வணிகமு முண்டென்பது பட்டினப் பாலையுள்,

"கொடுமேழி நசையுழவர்
நெடுநுகத்துப் பகல்போல
நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்
வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவு மொப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉ மிகைகொளாது
கொடுப்பதூஉங் குறைபடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசுந்
தொல்கொண்டித் துவன்றிருக்கை"

என்றமையாற் பெறப்படும். இறையனாரகப்பொருளுரையில் உப்பூரி குடிகிழார் மகனாவொன, வணிகப் பிள்ளையாகிய உருத்திரசன்மரைக் கூறியவிடத்து, 'கிழார்' என்ற வேளாண் பட்டம் வணிகர்க்கு வழங்கினது காண்க. பிங்கலம்,

'தாளாள ரிப்பர் தருமக் கிழவர்
வேளாள ரிளங்கோக்கண் வைசியர் பொதுப்பெயர்'
"இளங்கோக்கள் மன்னர்பின்ன ரிப்பரெட்டியார் [காராளர்
வளம்பெறவாழ் வேளாளர் வைசியர்தம் பொதுப் [பேராகும்
இளந்தகோக் காத்தன்மற்றுங் கிளர்பொரு ளீட்ட [வோரை
விளங்கவே புழலான்மூன்று குலம்பெறும் பேர்கள் [சொல்வார்"

இம் மேற்கோள்களாலே வேளாளரென்ற சொல் வைசியர்க்குரிய பெயரென்பது தெளிவு.

"வந்தகோ வலருடன் கோவர்த்தன ரிப்பர் மூப்பேர்
முந்துகோ வைசியரென்று மொழிந்திடும் வணிகர் [நாய்கர்
தந்தநூற் பரதர்மூப்பேர் தனவைசி யர்க்கேசாற்று
முந்துபூ வைசியர்மூப்பே ருழவாமே ழியர்வேளாளர்"

இச்செய்யுளினுலே கோவலர் கோவர்த்தனர் இப்பர் என்னும் பெயர்கள் பசுக்காக்கும் வைசியருடைய பெயர்களென்றும் வணிகர் நாய்கர் பரதர் என்ற பெயர்கள் பண்ட மாற்றுற் பொருளீட்டும் தனவைசி யர் பெயர்களென்றும் உழவர் மேழியா வேளாள ரென்ற பெயர்கள் உழுதூண் வைசியர்க்குப் பெயர்க ளென்றும் அறிகின்றோம். நாயகரென்ற சொல் வணி கருக்குண்டென்பது சிலப்பதிகாரத்தில் 'மாநாய்கன் மகள் கண்ணகி' என்பதாற் புலனாகின்றது. தெலுங் கருள் நாய்க்கரென்பாரும் வைசியர்போலும்! எட்டிய ரென்ற சொல்லே ரெட்டியரென்பதால் ரெட்டிய மர பினரும் வைசியரென்றே கருத இடமுண்டு. நாய்க்க ரென்ற சொல்லே நாயுடு என்று தெலுங்கில் வழங்கு கின்றது போலும்! ஏரெழுபது என்னும் நூலினுல் உழவர் பெருமை பகரவந்த கம்பரும்

"தொழுங்குலத்திற் பிறந்தாலென்
சுடர்முடிமன் னவராகி
எழுங்குலத்திற் பிறந்தாலென்
னிவர்க்குப்பின் வசியரெனுஞ்

செழுங்குலத்திற் பிறந்தாராய்ச்
சிறப்புடைய ராய்வாய்மை
உழுங்குலத்திற் பிறந்தாரே
உலகுய்யப் பிறந்தாரே"

என்றனர்

"உழவுவா ணிபத்தினீட்டி
புறுபொருள் கொண்டியாரும்
விழைவுறத் தம்பாலீர்க்கு
மிகுதியான் வசியராவார்
தழைதரு முபகாரத்தாற்
றாரணி பிணித்தலாலும்
மழைநிகர் கொடைமையாலு
மற்றும்வே ளாளராவார்"

என்றவிடத்து வேளாளரை வைசியரென்றமை காண்க. இனி, ஏரெழுபது நூலுள் முப்பத்தொன்பதாவது பாட்டுள்,

"அந்தணர்க்கு வேதமுதல்
வெற்றிமுதல் மன்னவர்க்கு
முந்தியசீர் வைசியர்க்கு
முதலுழவாம் முதலதில்
வந்தவுயிர் தமக்கெல்லா
மருந்தாக வைத்தமுதல்
செந்தமிழ்க்கு முதலாமத்
திருவாளர் செய்முதலே"

என்றதுங் காண்க. இதனால் வைசியருக்குச் சிறப்பாகிய தொழில் உழவென்பது தெளிக. மூவகை வைசியருள்ளும் வேளாளர் சிறந்தோரென்பார்,

"முந்தியசீர் வைசிய" ரென்றும், அவர் செந்தமிழ்ப் பேணும் பெருமையுடையாரென்பார் "செந்தமிழ்க்கு முதலாம் அத் திருவாளர் செய்முதலே" என்றுங் கூறினமை காண்க. மனுஸ்மிருதி முதலத்தியாயம் தொண்ணூறாவது சுலோகத்தில் வைசியனுக்குப் பசுக்காத்தல், தானங்கொடுத்தல், வேதமோதல், வியாபாரஞ்செய்தல், வட்டிவாங்குதல், பயிரிடுதல் என்றிவ்வாறுங் கூறப்பட்டது. இக் கருத்துப பராசர ஸமிருதி ஆசாரகாண்டம் தொளாயிரத்துப் பன்னிரண்டாவது சுலோகத்திலும், பிரகஸபதி ஸ்மிருதியிலும் யாக்ஞய வல்கிய ஸ்மிருதியிலும், வராகபுராணம், மார்க்கண்டேய புராணம் இவைகளிலுந் தெரிவிக்கப் பட்டது. இன்னும் இது மனுஸ்மிருதி ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முன்னூற்றிருபத்தேழாவது முதல் முன்னூற்று முப்பதாவது சுலோகம் வரையும், பத்தாவது அத்தியாயம எழுபத்தொன்பது தொண்பத்திரண்டு, நூற்றுப்பதினைந்திலும காளத்திப் புராணத்திலும், மிதாட்சரம முதலத்தியாயம் முதற் பிரிவு கூசுசு, கூஎ0, கூஎக - சுலோகங்களிலும், விஷ்ணு புராணத்திலும், பகவத் கீதையிலும், விளக்கப்பட்டது. செங்கற்பட்டு மிராஸ்ரைட்டைப் பற்றி அரசாங்கத்தார் சேகரித்துள்ள ரிகார்டுகளிலே வேளாளரே நிலத்தலைவரென்பது தெளிவாக காட்டப்பட்டது. மேற்கூறிய வடமொழி ஆதாரங் களினாலும் பிறவற்றாலும் உழவு தொழில் வைசியருக்கே என்பது தெளியப்படும். தென்னாட்டிலே வேளாளரே வணிகராகவும் உழவராகவும் பிரிந்தமை

யால் உழவர் நாலாங்குலத்தினர் எனப்பட்டனர். ஒரு வகையாரே வணிகரும் வேளாளருமாயினரென்று ஆரிய வருண முறைப்படி நாலாங் குலத்தினரென்பர் உழவரல்லர், சூத்திரராவரென்று தெளிக.

சூத்திரரென்பாருக்கு மனுஸ்மிருதியில் முதலத்தியாயம் கூக-வது சுலோகத்தில் மூன்றுவருணத்தாருக்கும் பணிசெய்வதொன்றே முக்கிய தருமமாக விதித்திருக்கின்றது. மனுஸ்மிருதி கக-வது அத்தியாயம் உகடு-வது சுலோகத்தில் வைசியனுக்குப் பயிரிடுதலும், வர்த்தகமும் சூத்திரருக்குப் பணிவிடையுந் தவமுங் கூறப்பட்டது யாக்ஞய வல்கிய ஸ்மிருதியில் சூத்திரனுக்கு இருபிறப்பாளரைச் சேவிப்பதே தக்க கருமம், பண்டங்களைக் கொடுக்கல் வாங்கலாகிய வாணிபமுஞ் செய்யலாம், சிற்பத்தொழிலாற் பிழைக்கலாமென்றும், ஹாரிதஸ்மிருதியில் இருபிறப்பாளரைச் சேவிப்பதே சூத்திரனுக்குச் சிறந்த கருமமென்றும், குப்பைகளைதல், பண்ணைவேலை செய்தல், சுமைசுமத்தல், சித்திரவேலை, கூத்துவாத்தியம் வாசித்தல் முதலியனவும் உளவென்றுங் கூறப்பட்டது. பராசாஸ்மிருதியுள், மூவருக்கும் பணிபுரிதல், எல்லாவகைப்பட்ட சிற்பத்தொழில்களையுஞ் செய்தல், எல்லாப் பொருளையும் விற்றல் ஆகிய இவைகள் சூத்திர கருமமென்று சொல்லப்பட்டன. இன்னுமந்நூலுள் சூத்திரன் வேதியனுக்குப் பணிசெய்தல் மறுமைக்கேயன்றி இம்மைக்குமாமென்றுந் தமது பணிசெய்யும் சூத்திரனுக்குத் தக்க ஜீவன வழியை உண்டு பண்ணவேண்டுமென்றும், எச்சிலன்னம், அநுபவித்துமிருந்த

பண்டங்கள், பழைய ஆடைகள் முதலியவைகள் சூத்திரனுக்குக் கொடுக்கப்படுவன என்றும் பாரதம் சாந்தி பருவத்துள் குடை, தலைத்துணி, அரைநாண், பாய், செருப்பு, விசிறி, உடுப்பு முதலியவைகள் பழமைப்பட்டால் பணிவிடைசெய்யுஞ் சூத்திரனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்றுங் கூறப்பட்டது. பராசர ஸ்மிருதி உ-வது அத்தியாயத்துள் சூத்திரர் இருபிறப்பாளர் பணிவிடையைக் கைவிட்டுப் பிற தொழிலைக் கைக்கொண்டால் அற்பாயுளையுடையவராய் நரகத்தையடைவர் என்றமையால், சூத்திரருக்குத் தம் பொருட்டுப் பயிரிடும் உழவு தொழில் இன்றென்பது தெளிவு. தொல்காப்பியத்துள்,

"வேளாண் மாந்தர்க் குழுதூ ணல்லது
இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி"

என்றமையால் உழுதுண்ணும் தொழிலையேசிறப்பாகவுடைய வேளாளர் தொழுதுண்ணும் தொழிலையே சிறப்பாகவுடைய சூத்திரராகார் என்பது அங்கை நெல்லியாம். இன்னும் காளத்திப் புராணத்தில் வருணாச்சிரமம் கூறிய அத்தியாயத்தில்,

"வணிகனுக் கிம்மையில் வாணிபத் தோடு
தணிவில் வேளாண்மை செய்திடல் சதுர்த்தனுக்
கிணையிலிம் மூவரு மின்பு றம்படி
தணிவிலா தவர்பணி தானி ழைத்தலாம்"

என்றதுங் காண்க. வேளாள நிலத் தலைவருக்குத் தொழிலாளர்கள் பதினெட்டு வகையினராய்த் திகழ்ந்தனர். அவர்கள், நாவிதர், வண்ணார், குயவர், உவச்

சர், ஐவகைக் கம்மாளர், மூவகைவாணியர், மாலைக் காரர், பாணர், வாயிற் காவல்செய்யும் வலைஞர், இடையர், விருதுகூறுவோர் என்பார்கள். தொண்ட நாட்டிலுள்ள பதினெண் குடிமக்களே ஈண்டுக் கூறப் பட்டனர். வேறு மரபினரும் இப்பதினெட்டு வகை யிலடங்குவர்.

தொண்ட மண்டல வரிசை மூவாறு குடிமக்கள்
சுருதிநாள் முதலாகவே
துங்கமிகு நாவிதன் குயவன்வண் ணானிலை
சொன்னபடி யெழுது மோச்சன்
கண்டகம் மாளர்வகை யைவர்வா ணியர்மூவர்
கந்தமலர் மாலைக்காரர்
கலைமீது சரடோட்டு பாணன் றலைக்கடைக்
காவல்புரி வள்ளி வலையன்
பண்டுமுத லூரான் மறிக்குயிடை யன்விருது
பலகூறுவீர முடையான்
பதினெண்மர் குடிமக்க ளனைவருங் காராளர்
பணிசெய்து பலமு றைமையுங்
கொண்டுபெரி வட்டமுங் கட்டியே வருவரிக்
குவலய மதிக்க வேதான்
கூறரிய கச்சிவா ழேகம்ப ராலயக்
குமுதத்தி லிட்ட லிபியே”

(வேளாண்மரபு விளக்கம், எ-ம் பக்கம்)

என்றதுங் காண்க. கம்பரும் ‘பற்றுடைய பதினெண் மர் வேளாளர்முன் கையேற்று எதிர் நிற்ப’ ரென்று ஏரெழுபது அறுபத்தோராவது செய்யுளிற் குறித் தமை காண்க. தமிழ் நாட்டுப் பதினெண் வகைத் தொழிலாளரையுங்கூடச் சூத்திரர் என்ற சொல்லால்

அழைப்பதற்கிடமில்லை. ஏனெனில் சூத்திரரென்ற சொல் வடமொழியில் தொழிலாளரைக் குறிப்பதுடன் வேறு பல இழிந்த மக்களையுங் குறிக்கப் பயன்படுகின்றது. மனுஸ்மிருதி எட்டாவதத்தியாயம் சகரு வது சுலோகத்தில் போரில் சிறைபிடிக்கப்பட்டவனும் வேசி மகனும் விலைக்குக் கொள்ளப்பட்டவனும் குற்றத்திற்காக வேலை செய்பவனும் சூத்திரரென்ற சொல்லாற் குறிக்கப்பட்டனர். அவ்வத்தியாயத்தின் சகஎ வது சுலோகத்தில் சூத்திரர் தமது பொருளுக்குரிமையுடையவரல்லரென்பது கூட்டப்பட்டது. பாரதத்துள் அநுசாசனபர்வத்தில் ஆசை வெறுப்பு வேட்கைப் பெருக்கம், வன்சொல், இரக்கமின்மை, தேராது செய்தல், தீராப் பிடிவாதம், மானமின்மை, செவ்வனே யொழுகாமை, பொய்புகலுதல், கோள், லோபம், அறியாமை முதலிய தீக்குணங்கள் சூத்திரன் பிறந்த அளவில் அவனுக்கு ஏற்படுவன வென்றியம்பியதுங் காண்க. இக்காரணங்களால் எக் குலத்தாரையுமே சூத்திரரென்றல் இழுக்கென்பது தெளிவு. தமிழ் நாட்டில் தலைநின்ற குலத்தாராகிய வேளாளரை நாலாங் குலத்தினரென்ற காரணத்தால் அவரைச் சூத்திரரென்று கூறுதல் பெரும் பிழையாகும்.

நுண்ணறிவிலாத சிலர் வேளாளரைச் சூத்திரரெனக் கருதித் தமது கொள்கைக்கு ஆதாரமாகச் சில நூல்களில் திருத்தங்களைப் புகுத்துவாராயினர். ஐயனாரிதனார் புறப்பொருள் வெண்பா மாலையுள், உயர்ந்தோர் மூவருக்கும் ஏவல் வழுவாத குலத்தவனை உழுவானென்றது தொல்காப்பியக் கருத்துக்கும் வட

நூற் கருத்துக்கும் முற்றிலும் மாறுபடுதலானும், வணிகருக்கு அவர் உழவு கூறுதலானும் 'உழுவான் உலகிற்கு உயிர்' என்று முடியுஞ்செய்யுள் நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்டதன்றென்று கொள்ளவேண்டும். அல்லது உழவின் பொருட்டுப் பண்ணையாளாக வேலை செய்யும் பள்ளர் பறையரைப்பற்றி அச்செய்யுள் கூறியதெனறு கொள்ளவேண்டும். அங்ஙனங்கொள்ளுதல் பொருத்தமில்லாததென்பது தெளிவு. அதலால் அது நூலாசிரியர் தவறு, அல்லது இடைச்செருக்கலென்பதே தக்க முடிவாகும். சூடாமணி நிகண்டினுள் பிங்கலந்தையிற் கூறியவாறே வேளாளர் என்னுஞ் சொல் பூவைசியர்க் குரியதென்று மொழிந்து சூத்திர ரிலக்கணத்தை,

'இந்தமுக் குலத்து ளார்க்கே யேவல்பூண் டொழுகு கின்ற
வெந்திற லாளர் தாமே விதித்தசூத் திரரென் றுகூர்
தந்தநூ லுரைத்த வாறே சாற்றின மிவர்க டாமே
புந்திய தொழிலுக் கெல்லா முரியவர் தெரியுங் காலே.'

என்ற பாட்டினுள் வேறாகக் கூறி அச்செய்யுள்களடங்கிய தொகுதியின் கடைக் காப்பில் "மருவிய வெழு செய்யுள் மக்கள்தம் பெயர்க்குச் செய்தான்" என்று முடித்தமை காண்க.

ஆறுமுகநாவலர் ஈண்டுக் கூறியவாறே சூத்திர இலக்கணங் கூறுஞ் செய்யுளினை எடுத்து விடாது கஅ நிய - ல் அச்சிட்ட புத்தகத்தில் வெளியிட்டனர். யாது காரணம் பற்றியோ தாம் பின்னரச்சிட்ட சூடாமணி நிகண்டின் பதிப்பில் சூத்திரருக்கு இலக்

கணங் கூறியபாட்டை எடுத்து விட்டு வைசியர்க்குரிய இரண்டு பாட்டினையுந் திருத்தி அவற்றுள் ஒரு பாட்டில் வேளாளரென்ற சொல்லைச் சூத்திரப் பெயரோடு சேர்த்தமைத்து இம்மாறுதல்களுக் கேற்பவே கடைக்காப்பில் 'மருவிய ஏழு' என்பதை 'மருவிய ஆறு' என்று திருத்தி யிருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இவ்வாறே பன்னிரண்டாவது தொகுதியினும் ஓர் செய்யுளை வேளாளரைச் சூத்திரரென்னுங் கருத்துடன் திருத்தியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இத்தகைய நூற்புரட்டுகளைத் தூக்குத்தூக்கிய சைவ சித்தாந்த சபை நிறுவிய காலஞ்சென்ற திருவாளர் தே. ச சு. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள் தாமியற்றிய வேளாண் மரபுண்மை விளக்கத்தில் ௫௧ - முதல் ௯௭ - வரையுள்ள பக்கங்களில் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்கள். நூல்களிலே செய்யுட் சிதையாவாறு, மாறுதல்கள் ஏற்படுவதற்கு எண்டுக் காட்டிய சூடாமணி நிகண்டு மாறுதல்கள் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும். இதனை நாம் அறிந்து கொள்வது யாதெனில் நாவலர் போன்ற பெரியோர்கள் பதிப்பித்த நூல்களிலுங் கூடப் பொருட் பொருத்தமில்லாத செய்யுட் பகுதிகள் காணப்படின் அவை பிற்காலத்துப் புகுத்தப்பட்ட இடைச் செருகல் என்று கருத வேண்டும் என்பதே. திருவிளையாடற் புராணத்துள்ளும், திருநகரப் படலத்துள் வேளாளரியல் கூறுஞ் செய்யுளின்கண் 'மூவர் ஓதிய தமிழ்' என்பதற்குப் பதிலாக 'மூவர் ஏவிய தொழி'லென்று இருப்பதாக ஓர் அறிஞர் கூறினர். அஃதெவ்வா

ரூயினும் திருக்காளத்திப் புராணத்துள் பதினொரா வது வருணச் சிரம தருமம் உரைத்த அத்தியாயத் தில் வணிகருக்கு வேளாண்மையும் சூத்திரருக்கே மூவர் வழிபாடும் கூறப்பட்டமை காண்க. சேக் கிழார் பெரிய புராணத்துட் பல இடங்களில் வேளா ளர் பெருமை கூறப்பட்டது. திருநாவுக்கரச நாய னார் புராணத்தில் 'மேதக்கநிலை வேளாண் குலத்தின் கண்' என்றும், மானக்கஞ்சாற நாயனார் புராணத் தில் 'விழுமிய வேளாண் குடிமை' என்றும், சாக்கிய நாயனார் புராணத்தில் 'தகவுடைய வேளாண் குலத் துதித்தா'ரென்றும், அரிவாட்டாய நாயனார் புராணத் தில் 'தொக்கமாநிதித் தொன்மையி லோங்கிய மிக்க செல்வத்து வேளாண் தலைமையார்' என்றும், முனை யடுவார் புராணத்தில் 'வேளாண் தலைமைக்குடி முதல் வர்' என்றும், சத்திநாயனார் புராணத்தில் 'வரிஞ்சை யூரினில் வாய்மை வேளாண் குலம்' என்றும், வேளாண் மரபினரைச் சிறப்பித்துப் பாடிய சேக் கிழார் பெருமான், இளையான்குடி மாறநாயனார் புரா ணத்தில் 'நம்புவாய்மையின் நீடு சூத்திர நற்குலஞ் செய் தவத்தினால்' என்றியம்பி வேளாளரைச் சூத்திர ரென்றார் என்பது மிகவும் அறிவிற்குப் பொருந்துவ தொன்றன்று. சூடாமணி நிகண்டில் செய்த மாறு தல்கள் போலவே இவ்வடியின்கண்ணும் சூத்திர ரென்ற சொல் செருகப்பட் டிருக்கவேண்டும். 'நம்பு வாய்மையின் நீடு மேழியர் நற்குலஞ்செய் தவத்தினால்' என்பது மூலபாடமாக விருத்தல் கூடு மென்று சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றார்கள். வாயி

லார் நாயனர் புராணத்திலும் சூத்திரரென்ற சொல் காணப்படுகின்றது. அதுவும் இடைச் செருகலே. 'தொன்மை நீடிய சூத்திரத்தொல் குலம்' என்ற அடியின்கண் தொன்மை தொல் என்ற இரண்டு சொற்கள் வருதல் மிகையாகும். மிகைபடக் கூறுங் குற்றம் ஆசிரியர் சேக்கிழார்பாற் காணப்படாமையின், சூத்திரத்தொல்குலம் என்ற பகுதி அவர் வாக்கன்றென்பது தெளிவு. 'தொன்மை நீடிய வாய்மை வேளாண் குல'மென்பதே மூலபாடம் என்பாருமுளர்.

ஒரு சாரார் வேளாளரைச் சற்சூத்திரரென்பர். சற்சூத்திரரென்ற சொல் நல்ல சூத்திரரென்று பொருள்படும். நல்ல சூத்திரர் இருப்பதுபோலவே நல்ல வைசியர், நல்ல க்ஷத்திரியர், நல்ல பிராமணர் முதலியோரும் உலகத்திலுள்ளாராதலின் சூத்திரரை மாத்திரம் சற் சூத்திரர், அசற் சூத்திரர் என்று பிரித்தல் இயைபில்லாததாகும். அங்ஙனமாயின் இப் பகுப்பு ஏற்படுத்துவதற்குக் காரணம் என்னை யெனின்? சுமார்த்த நெறியைச் சைவநெறியொடு மயங்கக் கொண்டமையே யாமென்க. வடமொழி வேதப்படி நூலணிந்து வடமொழி வேதமோதி அதனுட் கூறிய வண்ணம் பல தெய்வங்கட்கு ஊன் வேள்வி செய்பவர்களே உயர்ந்த வருணத்தார் என்ற கொள்கையானது தமிழ் நாட்டிற் கல்லாமாந்தர் நடுவில் நிலைபெற்றகாலை அவ்வைதிக முறையைத் தழுவாது செந்தமிழ் அருண் நூல்களை யோதிச் சிவவழிபாடும், சிவ வேள்வியுமியற்றும் வேளாளர், நம் நாட்

டினர் கிறித்தவர்களால் அஞ்ஞானிகளென் றழைக்கப் படுதல்போல, சுமார்த்தரால் சூத்திரரென்றழைக்கப்பட்டனர். ஆதலால் வேளாளரைச் சூத்திரரென்றல் மதவேறுபாடு பற்றியே யாமென்க. சாதி என்பது தொழில் பற்றியே வகுக்கப்பட்டதாதலின் சாதியையும், மதத்தையும் குழப்புதல் தவறாகும். ஒரு மதத்தார் அன்னிய மதத்தாரைத் தாழ்ந்தவரென்று இகழ்தல் ஒருபாற் கோடிய மதப் பற்றினால் விளைவதாதலின், அவ்விகழ்ச்சியை அடிப்படையாகக்கொண்டு மக்களின் மரபைத் தீர்மானித்தல் இழுக்கியமுறையாகும். சுமார்த்தர் உபநயனத்தைத் தங்கள் சமயம் புகுஞ் சடங்காக வைத்துக்கொண்டதுபோலச் சைவர்களுஞ் சிவதீக்கையைக் கொண்டுள்ளார்கள். வேளாளருள் வைணவருக்கு அங்ஙனமே முத்திராதாரணம் என்னுஞ் சடங்கு விதிக்கப்பட்டுள்ளது. பூணூலென்பது ஆதியிற் றோண்மேலிட்ட ஆடையைக் குறித்து நின்றது. பராசரஸ்மிருதி இரண்டாமத்தியாயம் நான்காமதிகாரத்தில் இருடிசிங்க முனிவரென்பவர் ஆடையாற்றானே பூணூலைத் தரிக்கலாம். அது கிடையாவிடத்து மூன்றிழை நூலினாலாவது அதனைத் தரிக்கலாம் என்று கூறியதாகக் கேட்கப்படுகிறது. ஆடை கிடைக்கப்பெறாது நூலாலதனைத் தரிக்க முயன்ற பிராமணருக்கு அதை எப்போதுந் தரித்துக்கொள்ளுதல் எளிதே. தமிழ்நாட்டு வேளாளர் திருநீற்றினையுங் கண்மணியினையுமே சிறந்த சமய அடையாளங்களாகக் கொண்டனரேயொழியப் பூணூலினை எப்பொழுதும் அணிந்துகொள்வதைச் சிறப்பாகக்

கொள்ளவில்லை. நூலுஞ் சிகையுமிருப்பதனுற் பிரமத தன்மை வராதெனவும் தன்னையறிதலே பூணூலணிதலெனவும் இறைவனை அறிபுஞானமே சிகையெனவும் தமிழ்நூலே திருமூல நாயனாரும், வடமொழியிலே ஜாபால சுருதியிலே யாஞ்ஞவல்கியருங் கூறிப் போந்தனர். பிப்பலாத சுருதியிலே மேலான யோகத் தினை அனுட்டிக்கிறவன் வெளிச்சூத்திரத்தினை ஒழிக்கவேண்டுமெனவுங் கூறப்பட்டது. வியாசஸ்மிருதியிலே கருமஞ் செய்துகொண்டிருக்குமளவாயில் உபவீதத்தினைத் தரிக்கவேண்டும். கருமத்தோடு இதுவும் விடப்படும் என்று விதித்தமுறைக்கேற்ப, வேளாளர் பலருஞ் சமயாசாரங்களியற்றுங் காலங்களில் பூணூலைத் தரித்துக்கொள்வதும் அடங்கு முடிவில் அதனைத் தவிர்த்துவிடுவதும் வழக்கமாக நிகழ்கிறது. பூணூலணிவது உயர்மரபிற் கடையாளமெனின் தொழிலாளிகள் வகுப்பைச் சார்ந்த பலர் பூணூலணிதல் மாத்திரையானே மேம்பாடுற்றவராவார்? ஆகாதென்பதே திருவள்ளுவராற் குறிப்பாலுணர்த்தப்பட்டது.

'நூலது கார்ப்பாசம்' 'நுண்சிகை கேசமாம்' என்றது கொண்டு கார்ப்பாசம் என்பது பருத்தி. கேசம் என்பது மயிர். நூலுஞ் சிகையும் பஞ்சும் மயிருமே யாமென்றமையால், அவை மாத்திரமே ஒருவனுக்கு மேன்மை தராவென்பது பெறப்பட்டது. இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் பூணூலணியாமைபற்றி வேளாளரைச் சூத்திரரென்றல் தவறு என்பது காட்டப்பட்டது.

தமிழ் நாட்டிலே வேளாளரே உயர்ந்த மரபினராவர். சுமார்த்தநெறி ஒழுகும் பிராமணர், தம் நெறி

யில் ஒழுகும் ஆரிய வருணக் கொள்கையுடைய வேளாளரையே வைசியரென்பது பொருந்தும். தமிழ் நாட்டுச் சிற்சில பகுதியில் ஊனுணவுகொண்டு சைவ நெறியில் வாராதவேளாளரும் தொழில்பற்றி வைசிய ரென்ற பெயர்க்குரியரே. வடநாட்டிலே பிராமண ருள் ஊன்கொள்வாரும் பலராதலின் ஊனுணவு இழி குலத்தைக் குறிக்கும் என்பது ஆரியவருண முறைக்கு ஒத்ததன்று. ஊனுண் வேளாளருள் நிலத்தலைவ ராய் உள்ள இளங்கோக்களை அரசவகையினரென்று கூறுதலும் பொருத்தமே. சுமார்த்த வைதிக நெறி முறைப்படி ஒழுகாது உலகக் கல்வி கற்றுப் பொரு ளீட்டலிற் பொழுது போக்குவோரை வேளாளரி னும் உயர்ந்தோரென்று கொள்ளுதலுந் தவறே. ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் (குறள், ௯௭௨)

"பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யால்"

என்றமையால், பிறப்பு மாத்திரம்பற்றி மேன்மை கூறுதல் தகாது.

இனிச் சைவ நெறியைத் தமது சமயமாகக் கொண்ட வேளாளர் சுமார்த்த நெறியைத் தமக்கு வேறாகக் கொள்ளுதலால் மதவேறு பாட்டைக் கவனியாது சைவ வேளாளரினும் சுமார்த்தப் பிராம ணர் உயர்ந்தோரெனக் கூறுதல் பெரியதோர் தவறு கும். சிவநெறி நிற்போர் பிறநெறி நிற்கும் எக்குலத் தாரையும் தம்மின் உயர்ந்தோராகக் கருதமாட்டார். சிவநெறி ஈதென அறியாது சுமார்த்தர் கொள்கை

யைத்தழுவிய வேளாளர் சிவநெறி நிற்கும் வேளாள ரோடு கலந்து சிவன்கோயில் முதலிய பொது நிலையங்களில் அறஞ்செய்தற்கும் அதிகாரஞ் செய்தற்கு முரிமை பெற்றதனாலேயே அவ்விடங்களிற் சுமார்த்த மதத்தினர் கலப்பேற்பட்டுச் சிவநெறியின் உண்மை வடிவம மாறுபட்டு நிற்கின்றது

சைவவேளாளர சைவசமயத்தை மேற்கொண்ட மக்கட கூட்டத்தில எந்நிலையரென்று தீர்மானிப்பது வேண்டற்பாலதொன்றே. ஆதிசைவரும், தமிழ் நாட்டு முடியுடை வேந்தரும், குறுநில மன்னர் சிலரும் முன்னுளிலே வேளாளரிற் பிரிந்தோர் என்பது மேலே காட்டப்பட்டது. இந்நாளிலே சைவ வேளாளர் தமிழ் மறை ஓதுதலானும், சிவாகமங்களுட் கூறப்பட்ட ஐவகை வேள்விகளை * இயற்றுதலானும் திருநீறு கண்மணி என்பனவற்றைச் சிறந்த சமய அடையாளமாகக் கொள்ளுதலானும் எச்சடங்கிலும் கள், ஊன் கலவாத தூய உணவு கொள்ளுதலானும், பிறவுயிருக்கிரங்கி ஈயும் அருளொழுக்க முடைமை யானும், ஊன் பயில்வேள்வி இயற்றும் சுமார்த்தப் பிராமணரினும் ஒருவாற்றானும் தாழ்ந்தோராகா ரென்றுதெளிக.

குற்றமற்ற எத்தொழிலையும எக் குலத்தாரும் பிழைப்பின் பொருட்டு ஏற்றுச் செய்யுமிக்காலத்திலே பண்டைத் தொழில்பற்றி உயர்வு தாழ்வு பேசுதற்கிட

* ஐவகை வேள்வியாவன:—கருமயாகம், தவயாகம், செபயாகம், தியானயாகம், ஞானயாகம் என்பன.

மில்லை. சைவ வேளாளருள் சமய விசேட நிருவாண தீக்கைபெற்று ஆசிரியத் தன்மை பொருந்திச் சைவச் சடங்கியற்றுவித்தலாகிய தொழிலை மேற்கொண்ட சைவக் குருக்கண்மார், சைவாசிரிய இலக்கணம் நன்கு வாய்க்கப்பெறாது சிவநெறி ஒழுகாது சுமார்த்த நெறியை மேற்கொண்டொழுகும் ஆதிசைவரினும் ஒரு சிறிதும் தாழ்ந்தோரல்லர் என்று தெளிக. சைவக் குருக்கண்மார் ஆசிரியத் தன்மையால் தானம் ஏற்பதற்குச் சிறந்த பாத்திரராவர்.

சிவாகமங்களுள் தீக்கைப் பேறு பற்றியே மேன்மை தாழ்மை கணிக்கப்பட்டதென்பது மகேசுர பூசையினில் ஆறுமுகநாவலர் சிவாகமக் கருத்தை வெளியிட்ட இரண்டாம் சைவவினாவிடை உரைப் பகுதியால் நன்கு விளங்கும்.

வைதிகப் பிராமணருக்கு ஆயிரம் பேருக்கு அன்னதானஞ் செய்த பலமும், சமய தீக்ஷிதர் ஒரு வருக்கு அன்னதானஞ் செய்த பலமும் ஒக்கும்.

வைதிகப் பிராமணர் பதினாயிரம் பேருக்கு அன்னதானஞ் செய்தபலமும், விசேஷ தீக்ஷிதர் ஒரு வருக்கு அன்னதானஞ் செய்த பலமும் ஒக்கும்.

வைதிகப் பிராமணர் லக்ஷம் பேருக்கு அன்ன தானஞ் செய்த பலமும், நிருவாண தீக்ஷிதர் ஒரு வருக்கு அன்னதானஞ் செய்த பலமும் ஒக்கும்.

வைதிகப் பிராமணர் கோடி ப்பேருக்கு அன்ன தானஞ் செய்த பலமும், சைவாசாரியர் ஒருவருக்கு

அன்னதானஞ் செய்த பலமும் ஒக்கும் என்றது காண்க.

சைவவேளாளருள் சிவாக்கினி வளர்த்தல், சிவ பூசை செய்தல் இவற்றைப் பிறர் பொருட்டுச் செய் வித்தல், தமிழ் மறை ஓதல், ஓதுவித்தல், ஈதல், ஏற் றல் என்னும் அறுவகைத் தொழிலுடைய ஆசிரியன் மாரும், ஓதுவாமூர்த்திகளும் உண்மையானும், சமய போதனை யியற்றும் போசிரியர் பலர் உண்மை யானும், அரசு, அமைச்சு, படைத்தலைமை முதலிய வற்றிற் குரிமையும், அரசர்க்குரிய பத்துறுப்பும் வேளாளருக் குரியன வென்று கேட்கப்படுதலானும், வணிகமும் உழவும் வேளாளருக்குத் தொழிலாத லானும் ஆரிய மூவருணப் பெருமையும் வேளாண் மரபிற் கிருத்தல் பற்றிக் கல்வியிற் பெரியவர் கம்பர்

"சாதிவளம் படைத்துடைய தாயனைய காராளர்
கோதில்குலம் தனக்குநிகர் உண்டாயில் கூறீரே"

என்றனர். வேளாளர் பண்டுதொட்டுச் சிவபெரு மானையே பெரிதும் வணங்கினர் என்பது பெரிய புராணத்தில்,

"நஞ்சை யமுது செய்தவருக்கு
இம்பர்த்தலத்தில் வழியடிமை என்றுங் குன்று மியல்
தம்பற் றுடைய வேளாண்குலத்தில்" [பில்வருக்

என்பதால் இனிது விளங்கும். சிவபெருமானை உருத் திரராகவும், வேளாளரை வைசியராகவும் கருதிய ஒரு புலவர், வேதியருக்குத் தெய்வம் பிரமன், வேந் தர்க்குத் தெய்வம் விண்டு, வைசியர்க்குத் தெய்வம்

உருத்திரன், சூத்திரருக்குத் தெய்வம் இந்திரன் என்ற கருத்துப் பற்றிப் பின்வரும் செய்யுளைப் பாடினரென்க.

"பிரமனந் தணரே யாகப் பெருநில வேந்தர் தாமும்
திருமரு மார்பனாகத் திகழு ருத்திரர்க ளென்பார்
பொருவிலா வசியராகப் புகலுஞ்சூத் திரர்க ளென்றும்
தருநிழ லமரர் வேந்தன் றெனெனச் சமைத்த வாறே"

இவ்வளவில் வேளாள மரபியல் ஆராய்ச்சியை முடித்துச் சேக்கிழார்புராண ஆராய்ச்சிக்கு மேற்செல்வாம்.

புராணத்தினுள் இரண்டாம் பாட்டினுள் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் வேளாண்குடிகளை ஒரு சோழன் தெரிந்து தொண்டமண்டலத்திற் குடியேற்றினதாக இயம்பப்பட்டது. வேளாளக் குடிகள் பன்னிரண்டாயிரமெனப் பிற்காலச் செய்யுட்கள் பகர்கின்றன. 'பிராசுரைட்' என்னும் நூலில்,

"பார்கொண்ட கோத்திரம் பன்னிரண்டா யிரம்முன்
பகர்ந்தபட் டயமுள்ளது"

என்றும்,

"நாட்டெழு கோத்திரங்கள் சகத்திரம் பன்னிரண்டாம்"

எனவும் வருவன காண்க. நாற்பத்தெண்ணாயிர மென்பதன் காரணம் இக்காலத்திற் புலப்பட வழியில்லை. தொண்டநாடு நாற்பத்தெண்ணாயிரம் குடிகட்கு இடங்கொடுத்தல் இயலாத தொன்றில்லை,

குறும்பரசர் வதிந்த இருபத்துநான்கு கோட்டைகளையும், சோழமன்னன் கைப்பற்றி இருபத்து நான்கு வேளாண் தலைவரிடம் ஒப்புவித்த காலை ஒவ்வொரு தலைவர் ஆட்சியினும் இரண்டாயிரம் குடிகள் இருந்திருத்த லியல்பே. பிற்காலத்திற் பல காரணங்களால் வேளாண் மரபினர் குறைதந்து பன்னீராயிரங் குடிகளே நிலைபெற்றிருத்தலுங் கூடும் தில்லை மூவாயிரவருள் மிகுதிப் பேர் இப்பொழுது மறைந்து போனமையுங் காண்க. எச்சோழன் வேளாளரைக் குடியேற்றினனென்று தெரியவில்லை. ஆதொண்டைச் சக்கரவர்த்தி, தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்னுஞ் சொற்றொடர்கள் மணிமேகலையிற் பேசப்பெற்ற வெள்வேற்கிள்ளிக்கு நாக நாட்டு மன்னன் மகளாகிய பீலிவளைபயந்த அரசிளம் புதல்வனைக் குறிக்குமாயின், வெள்வேற் கிள்ளியே குடியேற்றிய சோழனுதல் வேண்டும். அவன் கரிகால் வளவனுக்குப் பின் ஆண்டவன். காஞ்சியில் திருப்பணி யியற்றிய கரிகால் வளவன் காலத்திற்கு முன்னேயே குடியேற்றம் நிகழ்ந்திருக்குமாயின் குடியேற்றிய சோழன் பெயரை அறிய வழியில்லை.

சேக்கிழார் நாயனாரது பெற்றோர் பெயர்களைப் புராணத்துட் கண்டிலம். காலஞ்சென்ற உயர் திரு. கலியாணசுந்தர யதீந்திரரவர்கள் எழுதிய சேக்கிழார் சுவாமிகள் சரித்திரத்தில் சேக்கிழாரது தந்தைபெயர் வெள்ளியங்கிரி முதலியாரென்றும், தாயார் பெயர் அழகாம்பிகை என்றுங் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவற்

றை அவர்கள் எவ்வாறு அறிந்தனரென்று விளங்க வில்லை.

திருக்காஞ்சிநகர்க்கண் இறைவனைத் தொழுது உமையம்மையார் அறம் வளர்த்தகாலை வேளாளருக்கு ஒன்பதுழக்கு நெற் கொடுக்க அவர்கள் அவற்றைப் பெற்று விதைத்துப் பயிர் செய்து உலகத்திற்கு வேண்டும் உணவுப் பொருளைத் தந்தனரென்ற வரலாறு பெரியபுராணம், காஞ்சிப்புராண முதலிய நூல்களிற் கேட்கப் படுகின்றது. உயிர்கட்கு உணவளிப்பது அன்னையாகலின், எவ்வுயிர்க்குந் தாயாகிய உமையம்மையார்க்கு வேளாண்டலைவர்கள் உழவுத் தொழில் செவ்வையாய் நிகழ்தற் பொருட்டு ஒன்பது வகைத் தானியங்களையும் ஓரளவாகப் படைத்து வழிபட்டு அவற்றைக் கொண்டு முதன்முதல் உழவு இயற்றிப் பெரும்பயன் பெற்றதையே இக்கருத்துக் குறிக்குமென்பாருமுளர். அற்றன்று இறைவனது திருவருட் சத்தி வடிவாகிய உமையம்மையாரே மன்னுயிர்களை உய்யக்கொள்ளும் வழியைத் தானே காட்டும் பொருட்டு அருந்தவமிக்க அடியவர்களுக்குக் குறைவின்றி அறங்கள் பலவற்றை வளர்த்த காலை ஆதுலர்க் கன்னமிடும் அறஞ் செவ்வையாய் நிகழ்தற் பொருட்டுத் தவத்திற் சிறந்த வேளாண்டலைவர் சிலர்க்கு ஒன்பது வகை விளைபொருள்களையும் ஓரளவாகக் கொடுத்து உணவுப் பொருள்களை விளைவித் தருளினமையே இவ்வரலாறு குறிக்கும் என்று கொள்ளுதலே தக்கதென்ப. வேளாண்டலைவர் அறவரென்று முதுமொழிச் சீர் அகவல் என்

பதனுட் கூறப்பட்டது. வேளாளர்க்குப் 'பிள்ளை, முதலியார்' என்ற பெயர்களமைத்ததற்குக் காரணம் பின்வரும் அடிகளிற் காண்க.

"புனிதைசீர் காமபீடத்தெந் மன்னை புதல்வராய் நென்முதல் பெற்றுத் தனியர மதலையாதலான் வேளாண் டலைவர் காம பிள்ளையே" எனவும்,

"சைவமே வாழச செம்பியன் கேட்பத
தாவிலாத் திருத்தொண்டர் சீர்த்தி
புய்வகைச சிற்றம் பலத்தொரு முதலியு
வந்தருண் மொழிமுத லாகத்
தெய்வமாக் கதைமுன் செப்பிய திறத்தாற்
றிகழ்தரு முதலியே"

எனவும், 'சைவமு மேவலாற்றலா னோர் கற்பத்த' ரெனவும் மண் வழங்கும்.

சேக்கிழார் புராணத்துள் கானில முழுவதும் விண்ணவருதவி கொண்டு உழவு நடந்தது என்று கூறிய பாட்டு உயர்வு நவிற்சியின்பாற் படும். இக் கருத்து 'முதுமொழிச் சீர் அகவல்' என்பதனுள்ளுங் கூறப்பட்டது.

"மூல மாக்கி முழுநிலஞ் செய்யாக்
கார்கோ ளேரியாக் கடல்நீர் கட்டினன்
மேற்றிசை வருணனு வாற்றுஞ் சுமையாள்
வெள்ளை நாகனும் வெருவரு மறலி
யள்ளலங் கழனி புழுகரும் பகடாம்
பாற்கடல் பிறந்த பைம்பொழி லலமா
வமைத்தன னாய்ந்தனன் அறத்தின் கிழவ

சிவரென நாடியெம் மகார் கிழாரென
நல்லறம் வளர்க்குதிர் நவையின் றிசினே"

பழையனூர் நீலிகதை தேவாரத்துள்ளும் ஞானசம்பந்தராற் கூறப்பட்டது.

"வஞ்சப்படுத்தொருத்தி வாணாள்கொள்ளும் வகைகேட்
டஞ்சும்பழையனூ ராலங்காட்டெம் மடிகளே"
என்றது காண்க.

நீலிகதை யாதெனிற் கூறுதும்:—வேதியனொருவன் மனையாளுடன் வாழுங்காலத்துப் பரத்தையொருத்தியைச் சார்ந்து கைப்பொருள் முற்றுமிழந்து வறியனாயினன். ஒருநாள் தன் மனைவியை அவள் பெற்ற குழந்தையோடு அவள் தாய் வீட்டினின்றும் அழைத்து வரும் வழியில் அவள் அணிந்திருக்கின்ற நகைகளைப் பரத்தையருக்குப் பயன்படுத்தக்கருதி அவற்றைக் கொடுக்க அவள் மனம் இசையாளென்று கண்டு அங்கொரு பாழ்ங்கிணற்றில் அவளை மகவொடும் வீழ்த்திவிட்டு அணிகளைக் கைக்கொண்டு விழைந்தவிடஞ் சென்றொழிந்தான். மறுபிறப்பில் அவன் வணிகனாகப் பிறந்து பெரும்பொருள் படைத்து வாணிகம் பேணி ஒழுகும்நாளில் பெரியவரொருவர் அவன்பாற் சென்று அவனால் வழிபாடுற்றுப் பிரியுங்காலை, ஐயா நீ வடக்கே செல்லற்க. முற்பழியொன்றுளது. எத்திறத்தும் உனைப் பழி விடாதாயினும், இம்மந்திரவாளை நீ கையில் வைத்திருக்கும்போது அஃது உன்னை வருத்தமுடியாதென்று சொல்லி அதனைக் கொடுத்துப் போயினர்.

கின்ஞட் கழித்து அவ்வணிகன் வர்த்தகத்தின் பொருட்டுப் பழையனூர்க்குச் சென்றிருந்தபோது முற்பழிவாங்கச் சமயம் பார்த்து ஆங்கிருந்த பார்ப்பன நீலி மகவுடைய பெண்போன்ற வடிவம் பூண்டு அவ்வூர் நீதிமன்றத்தினராகிய வேளாளர் எழுபதின் மருடைய அவைக்களம் புகுந்து "பெரியீரே இவ் வணிகன் என் கொழுநன், இப்பிள்ளை அவனுக்கு என்னிடம் பிறந்தது; இவன் நெடுநாளாக என்னை வெறுத்துத் தள்ளிக் காமக்கிழத்தியர் வசப்பட்டான். ஆகலின் இவனேடென்னைக் கூட்டுவீராக" என்றனள். அவர்கள் இதனைக் கேட்டு வணிகனை வினவியபோது அவன் அவர்களை நோக்கி 'இவள், என் மனைவியல்லள், பெண்வடிவெடுத்து வந்த பேய்; இவள் என்னைக் கொல்லவந்தாள்' என்ருன் அதைக் கேட்டவர்கள் ஐயுற்றபோது அவ்வஞ்சப்பெண் அவன் குலமுறை யாவுங் கூறி அழுதமை கண்டு அவையோர் இரக்கமுற்று வணிகனை வலிந்து உடன்படுத்தி அவனுயிர்க்குத் தம்முயிரினைப் பிணை என்று உறுதி கூறி அவளோடு அவனை ஓரிடத்து ஓர் அறையுள் இருத்தினர். அவன்பால் மந்திரவாளினைக் கண்டச்சுற்ற நீலி சபைவாணர்க்கு அதைத் தெரிவித்து முறையிட அவர்கள் அதனையும் அவனிடமிருந்து கைப்பற்றிக் கொண்டனர். சபையோர் தத்தம் மனைக்கு ஏகின பின் அன்றிரவு அந்நீலி வணிகன் உடலை இருகூருக்கி உயிர் வவ்விச் சென்றனள். மறுநாட்காலை அவைக்களத்தோர், அறைக்குட்சென்று வணிகனுடல் இரு துணிபட்டுக் கிடப்பக் கண்டு பழிக்கஞ்சித் தாம்

கூறிய சொற்பிழையாமைப் பொருட்டு நெருப்பு வளர்த்து அதனுள் அவர்கள் எழுபதின்மருங் குளித்து ஆலங்காட்டடிகள் திருவடிநிழ லெய்தி நிலைத்த புகழுடம்பு பெற்றனர்.

வேளாளர் வயலில் நடும் நாற்று முடியைப்பற்றிக் கம்பர் கூறிய கருத்துச் சேக்கிழார் புராணத்தில் 'காராளரணி வயலில்' என்று தொடங்குஞ் செய்யுளி லமைந்துள்ளது.

“தென்னன்முடி சேரன்முடி
    தேங்குபொன்னி நாடன்முடி
கன்னன்முடி கடல்சூழ்ந்த
    காசினியோர் தங்கண்முடி
இன்னமுடி யன்றியுமக்
    கெடுத்துவைத்த முடிகளெலாம்
மன்னுமுடி வேளாளர்
    வயலின்முடி கொண்டன்றே”

இன்னும், ஏரடிக்குங் கோலைப்பற்றியும் ஏரெழுபதில் உள்ள பாட்டு வருமாறு:

“வெங்கோபக் கலிகடந்த வேளாளர் விளைவயலுள்
பைங்கோல முடிதிருந்தப் பார்வேந்தர் முடிதிருந்தும்
பொங்கோதைக் கடற்றானைப் போர்வேந்தர் நடத்துபெருஞ்
செங்கோலை நடத்துங்கோல் ஏரடிக்குஞ் சிறுகோலே”

திருத்தொண்டருள் பதின்மூவர் வேளாளராயினும் ஆதிசைவ நாயன்மாரையும் உடன் சேர்த்தால் தமிழ்ச் சைவமரபினர் தொகை மிகுதிப்படும்.

சைவ சமயாசாரியர் நால்வருள் திருஞான சம்பந்தப் பெருமானைச் சங்கராசாரியர் ஆனந்தலகிரியுள் "திராவிடசிசு" என்றமையாலும், பெரியபுராணத்துள் 'மரபிரண்டும் சைவநெறி வழிவந்த வாய்மையவர்' என்றமையாலும் அவரைத் தமிழந்தணருள் ஒரு சாரார் என்பாருமுளர். தமிழந்தணர் ஆதியில் வேளாளரென்பவரினின்றும் பிரிந்தவரென்ப. திருஞானசம்பந்தர் பரம்பரை சைவ வேளாள ஆசாரியர்களாலேயே இன்னும் மதுரையிற் போற்றப் பெற்று வருகிறது. திருநாவுக்கரசர் வேளாளர். சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் ஆதி சைவரென்பது தெளிவு. மணிவாசகப்பெருமான் ஆதி சைவரென்றே வடமொழி ஆலாசியங் கூறும். ஆதலால் சைவத் திருநெறித் தலைவர் நால்வரும் வேளாண் குலத்தொடர்புடையாரென்று கருதுதல் மிகையாகாது. பட்டினத்தடிகளும் வணிகம் பயின்ற வேளாள வகுப்பினரே. நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்களும் பட்டினத்தடிகளைத் தமமினத்தவரெனக் கூறுப. ஆதியில் அவர்கள் வணிக வேளாள வகுப்பினராய்ப் பின்னர்ப் பிறமரபினரோடு கலப்புற்றிருத்தல் கூடும். பன்னிருதிருமுறை வகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பிகள் ஆதி சைவராயிருத்தல் வேளாளருக்குப் பெருமை தருவதே. சைவ சந்தானாசாரியர்களுள் முதல்வராய மெய்கண்ட சுவாமிகள் வேளாளரென்பது வெளிப்படை. மெய்கண்ட தேவர் பரம்பரையிலே ஏற்பட்டுள்ள துறைசை, தருமபுரம், திருவண்ணாமலை முதலிய பல சைவ ஆதீனங்களின் தலைவர்களும் சைவ வேளா

ளர்களே. மெய்கண்டதேவரின் முதல் மாணாக்கராகிய(உமாபதி) சிவாச்சாரியர், தமிழந்தணர் மரபாகிய தில்லைவாழந்தணர் மரபைச் சார்ந்தவரே பிற்காலத்திற் றிகழ்ந்த சிற்றம்பலநாடிகள், குமரகுருபரசுவாமிகள், தாயுமான சுவாமிகள், சிவஞான சுவாமிகள், கச்சியப்பமுனிவர் முதலிய பெரியோர்கள் சைவ வேளாள மரபினரே. இதுகாறுங் கூறியவாற்றாற் சைவசித்தாந்தத் திருநெறியை நிலைநாட்டிய பெரியார் பலரும் சைவ வேளாண் குலத்தொடு தொடர்புற்றவரென்பது நன்கு தெளியப்படும்.

ஆசிரியர் சேக்கிழார் இளமையிலேயே நுண்ணிய புலமையுடையாரென்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஓர் ஐதிகம் கேட்கப்படுகின்றது. அவர் திருக்குறளிற் பயிற்சி மிக்கவராய்க் கடலினும் நிலத்தினும் மலையினும் பெரியவை இன்ன இன்னவை என்பதைத் திருவள்ளுவர் நூலிலிருந்தே எடுத்துக் காட்டியதாகக் கேட்கின்றோம். அத் திருக்குறள் வெண்பாக்களாவன:

"பயன்றூக்கார் செய்த வுதவி நயன்றூக்கி
னன்மை கடலிற் பெரிது. (குறள், ௧0௩)

காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினு
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது. (குறள், ௧0௨)

நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் றோற்ற
மலையினு மாணப் பெரிது." (குறள், ௧௨௪)

ஆசிரியர் சேக்கிழார் கல்வியறி வொழுக்கங்களிற் றலைநின்றதின் பயனாகச் சிவவழி பாட்டினுஞ் சிறந்து

விளங்கினரென்பது அவர் திருநாகேச்சுரப் பெருமானிடம் வைத்த பேரன்பினாற்றெளியப்படும். அவர் முதற் குலோத்துங்க மன்னனுக்கு முதலமைச்சராயிருந்தார் என்பது சரித்திர ஆராய்ச்சியால் விளங்குகின்றது. இவர் தொண்டை நாட்டினராயிருப்ப இவர்க்குச் சோழநாட்டிலுள்ள திருநாகேச்சுரத் திருப்பதியின்கண் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானிடத்து மிகுந்த ஆர்வம் விழைந்தமை இவர் அமைச்சராயதற்குப் பின்னேயாமென்க. திருநாகேச்சுரத்தில் இவர்க்குத் தனியன்பு முகிழ்த்தமைக்குக் காரணம் இனிது விளங்கவில்லை. அத் திருப்பதியின்கண்ணே இறைவன் இவர்க்குச் சிறப்பாகத் திருவருள் புரிந்திருத்தல் கூடும். அன்பருள் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு திருப்பதியின்கண் திருவருட் பேறுற்ற காரணம் பற்றிச் சிறந்த ஆர்வம் விளைதலியல்பே. இறைவன் ஒவ்வோர் இடத்தில் வெவ்வேறன்பர்க்கு அருள் சுரத்தற்குக் காரணம் அவ்வவ் விடங்களில் அவ்வவர் முற்பிறப்பிற் றவமியற்றினமையே என்பாருமுளர். திருவருள் பெறுதற்குரிய அமையத்தில் அன்பர்கள் எத்திருப்பதியிலிருக்க நேருமோ அத் திருப்பதியில் அவர்களுக்கு இறைவன் அருள் புரிந்த காரணத்தால் அத்தலத்தை அவர்கள் பெரிதும் விழைவதியல்பே. மணிவாசகப் பெருமானுக்குத் திருப்பெருந்துறையிற் பேரன்புண்மை வெளிப்படை.

பல்லவமன்னர் உரிமைகளையுஞ் சோழ அரசர் கைப்பற்றிய பின்னர், முதலமைச்சர்க்குப் பல்லவரென்றபட்டமளித்தல் மரபாயிற்றுப் போலும்! பல்ல

வருங் காஞ்சியில் ஆண்டனர் சேக்கிழாருந் தொண்டை நாட்டினர். முதலமைச்சு வேலையோடு, சோழர்க்கடங் கிய சிற்றரசர்போற் றொண்டை நாட்டைப் பாது காக்குமதிகாரம பெற்றவர சேக்கிழார பெருமான் இப் பட்டங் காஞ்சி யிருந்தகல் கூறும

௪. பெரியபுராணத் தோற்றம்

ஆசிரியர் சேக்கிழார் அநபாய சோழனுக்கு அமைச்சராய்த் திகழ்ந்த காலத்திற் சமணரது பெருங் காப்பியமாகிய சீவகசிந்தாமணி என்னும் நூலை உலகத்திற் பலரும் படித்துப் பயித்துப் பெருமகிழ்வுற்றனர். உயிர்க்குறுதி பயக்கும் உண்மைப் பொருள் கற்பியாத அந்நூலைக் கற்றல் பெரும்பயன் பயப்பதில்லையென்பார், (சேக்கிழார் புராணம் உயில்)

"உலகிலுமோரா சிலாகறறு நெற்குற் றண்ணே
துமிகுற்றிக் கைவருந்திக் கறவை நிற்க
மலடுகறந் துளந்தளர்ந்து குளிர்பூஞ் சோலை
வழியிருக்கக் குழியில்விழுந் தளறு பாய்ந்து
விலைதருமென் கரும்பிருக்க விருமபை மென்று
விளக்கிருக்க மின்மினித்தீக் காய்ந்து நொந்தார்"

என்றார். சோழமன்னனும் சிந்தாமணிப் பயிற்சியிலேயே மிகுதியும் ஈடுபட்டு அதைக் கற்பதிலே பொழுதுபோக்குவதைக் கண்ட சேக்கிழார் பெருந் தகை அவனை நோக்கிச் சிந்தாமணி நூலானது சமணர் கட்டிய பொய்க்கதையினைக் கூறுதலால், மறுமைக்கு யாதும் பயன் தராதது. இம்மைக்கும் அத் தகைத்தே. சிறப்புமிக்க சிவகதையே இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் உறுதி பயக்கத்தக்கதென்று கூறினர். அப்போது அரசன் "இது பயனற்ற கதையாயின் இருமைக்கும் நன்மை பயக்கத்தக்க சிவகதையாது? அதனைக் கற்றவர்கள் யார்? அது சீவகசிந்தாமணிபோல

இடையில் வந்த புதுக்கதையோ அல்லது பழங்கதை யோ ? அதற்கு முன்னாளுண்டோ? உலகத்திலே அக் கதையை மொழிந்தவர் யாவர்? கேட்டவர் யாவர்? பெருந்தவத்தினர் கதையோ? தவங்கிடந்து பேறு பெற்றவர்களின் கதையோ? இவற்றை யெல்லாம் பொருத்தமாகக் கூறுக'' என்றனன். அப்போது சேக்கிழார்பெருமான், "திருத்தொண்டர் பெருமை கூறுஞ் சிவகதையே நற்கதை. திருவாரூர்ப் பெருமான் அடியெடுத்துக் கொடுக்கத் திருநாவலூர் நம்பியாகிய சுந்தரமூர்த்திகள் திருத்தொண்டர் பெருமையை விளக்கினார். அத் திருத்தொண்டத்தொகையின் பொருளைத் திருநாரையூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளையார் நம்பியாண்டார்நம்பிக்கு எடுத்துரைப்ப அவர் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி என்பதைக் கலித்துறையாப்பிற் பாடி முடித்தார். அக் கலித்துறையந்தாதியைத் திருமுறைகண்ட இராசராச மன்னர், சிவாலயதேவர் முதலிய யாவரும் இனிது பாராட்டினர்'' என்றனர் அதைக் கேட்ட மன்னன், 'திருத்தொண்டரது வரலாற்றினை முறையாகச் சொல்லுவீராக' என்று பணித்தனன். அப்போது குன்றை வேந்தராகிய சேக்கிழார் தில்லைவாழந்தணர்முதல் திருநீலகண்டத்துப்பாணர் ஈறாகவுள்ள அடியவர்கதைகளை விரித்துரைக்க, அதனைக்கேட்ட வளவன் அடியார்களன்பு செலுத்திய முறைமையையும் சிவபெருமான் அவர்கட்கு எளிவந்து அருள்செய்த கருணைத்திறத்தையும் நினைந்துருகிச் சேக்கிழார்பெருமானை நோக்கித் "திருத்தொண்டர்கள் இருந்த மரபு, திருப்பேர்,

திருத்தொண்டின்வகை, காலம் முதலியவற்றையும் சிவனடிப்பேருகிய உயர்ந்த முத்தியைப் பெற்ருேர், சீவன்முத்தராயிருப்போர், இனிப் பிறப்போர், உலகத்தில் அடியார்களைச் சார்ந்தோ பகைத்தோ அருள் பெற்ருேர், அன்னோர்க்குப் பகைவராய் நரகடைந்தவர், இல்லத்தினின்று முத்திபெற்ருேர், துறவறத்தினின்று வீடு பெற்ருேர், மணம் புரியாதிருந்து திருவருள் பெற்ருேர், குருலிங்கசங்கமங்கள் வாயிலாகப் பேறுபெற்ருேர் முதலியோர்களையும் யாவரும் அறியும் வண்ணம் தெளிவாக இயம்பும் ஓர் பெருங்காப்பியத்தை நீர் இயற்றித் தந்தருளவேண்டு"மென்று வேண்டி சிறந்த பொருள் கொடுத்தனன். அதனை வாங்கிக்கொண்டு சேக்கிழார் தில்லைப் பதியையடைந்தார்.

ஆசிரியர் சேக்கிழார் காலத்திலே சமணப் புலவோருடைய காப்பியநூல்களே தமிழ் நாட்டிற் சிறப்புற்று விளங்கின. தேவார முதல்வர் காலத்துக்கு முன்னே அவர்கள் பெரும்பான்மையும் நீதி நூல்கள் வாயிலாகத் தங்கள் பொதுக் கொள்கைகளைத் தமிழ் நாட்டினருக்கு உணர்த்தினர். தேவார காலத்திற்குப்பின் கி. பி. ஒன்பதாவது பத்தாவது நூற்றாண்டுகளிலே பல சைனசங்கங்கள் தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்டுத் தமிழை வளர்த்து வந்தன. அக் காலத்திலே தான் முதன்முதல் விருத்தப்பாவிலே சீவகசிந்தாமணி என்னும் பெருங்காப்பியமானது திருத்தக்க

தேவரென்னும் புலவரால் இயற்றப்பட்டது. அந்நூல் இன்பச்சுவை நிறைந்ததாய்ப் பத்தழகும் பயின்று மிளிர்ந்தது. நன்றாய்ந்த சொற்களால் ஆக்கப்பட்டு ஒப்பற்ற பெருமிதச் சொல் நடையில் அமைந்திருந்தது. அந்நூலின் இறுதியில் சமண சமயக்கொள்கைகள் யாவுங் கூறப்பட்டன. இலக்கிய நலத்தைத் துய்த்தற்பொருட்டுச் சிந்தாமணியைப் பன்முறை பயில்வார், சமணக் கொள்கைகளையும் மேற்கொள்ளுதல் கூடுமாதலின் சேக்கிழார் சிந்தாமணிப் பயிற்சி தீதென்றுபதேசித்தார். அக்காலத்தில் பலர் சிந்தாமணி நூலில் வைத்த விருப்பங் காரணமாக அதனுட்போந்த சமணக் கொள்கைகளையும் நம்பிச் சைவக் கொள்கைகளையும் சிவனடியார் பெருமையையும் உணராது வறிதே காலங் கழித்தனர். உலகத்தைப் படைத்துக் காத்தழிக்கும் முதல்வனொருவனுளன் என்பதை மறந்து செயும் செயல்கள் பயனில வென்பதை பல உவமானங்களால் சேக்கிழார்புராண ஆசிரியர் குறிப்பித்தனர். அவர் குறித்த உவமைகளுட் பல அப்பர்சுவாமிகள் தேவாரத்துள்ளும் வந்தன. அப்பர் சமண் சமயம் புகுந்து பின் சைவத்திற்கு வந்தவராதலின் அவருடைய திருவாக்கு மிகவுங் கருதத் தக்கது. 'திருவாரூர்ப் பழமொழி' என்னுந் தேவாரத் திருப்பதிகத்தின் ஆறும் பாட்டில் "மலடு கறந்தெய்த்த வாறே" என்றும், ஏழாம்பாட்டில் "விளக்கிருக்க மின்மினித்தீக் காய்ந்தவாறே" என்றும், பத்தாம் பாட்டில் "கரும்பிருக்க விரும்பு கடித்தெய்த்தவாறே" என்றும் வந்த அடிகளின்

சொல்லும் பொருளும் சேக்கிழார் புராணத்தில் அமைக்கப்பட்டமை காண்க.

ஆசிரியர் சேக்கிழார் சிந்தாமணியைச் சமணர் பொய்ந்நூலென்றது எதனாலோ வெனின், அவர்கள் தங்கள் கொள்கைகளைக் காப்பியங்களிற் புகுத்தி, காப்பியங் கற்போர் மனத்திற் றந்திரமாக அவை பதியும்படி செய்தமையேயா மென்பாருமுளர். அவர்கள் கொள்கை தவறென்று குறிப்பித்தாரென்றலு மொன்று. நடந்த கதையைக் கூறாது உலகத்தில் நடவாத வொன்றைச் சமணர் படைத்துக் கூறிய நூலென்று கோடலுமொன்று. சைவநூலன்மையின் சைவருக்கு அது மறுமைக்காகாதென்றார் ஒருவருக்குப் பல மணங் கூறுதலால் இம்மைக்கும் உயர்ந்த கொள்கையை அது போதிப்பதில்லை என்பார் 'இம்மைக்கும் அற்றே' என்றார். சிவகதையானது இம்மையிற் சிவபெருமானிடத்துப் பேரன்பு விளைத்து மறுமையில் அதன் பயனாகிய வீட்டின்பத்தையு முதவுதலால் அஃது இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் உறுதியாவதே என்றார்.

திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறப்பட்ட அடியார்களின் வரலாற்றினை நம்பியாண்டார்நம்பி திருநாரையூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளையார்பாற் கேட்டுணர்ந்தமையால் அவரியற்றிய திருவந்தாதியைச் சேக்கிழார்புராண ஆசிரியர் 'சுருதிமொழிக்கலித் துறையந்தாதி' என்றார். 'சுருதி' என்றால் கேட்கப்படுவது என்பது பொருள். பிறரால் எளிதாக அறி

பக்கூடாத தொண்டர் வரலாற்றினை நம்பியாண்டார் நம்பி பிள்ளையார் திருவருளினாலே யுணர்ந்தோதி னமை தெளிவு, திருமுறைகண்ட இராசராச மன்னர் அவர்க்குப்பின் வந்த சிவாலய மன்னர் முதலியோரும் பிறரும் அதனைப் பாராட்டுவோராயினர். மன்னரைத் தேவர் என்பது ஓர் வழக்கு. அரசன மனைவியைத் தேவி என்றல் யாவரு மறிந்ததே. இராசராச மன்னரை இராசராச தேவர் என்றல் மரபு. அம்மன்னரே அபயகுலசேகர சோழமன்னராவர் அவர் பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அரசு புரிந்தவர். அவரே தேவாரத் திருமுறைகளைத் தேடி நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருவருளுதவியால் சிதம்பரத்தில் ஓர் அறையில் அவற்றைக் கண்டெடுத்தவர் ஆதியிலிருந்த தேவாரத் திருப்பதிக ஏடுகளிற் பல அழிந்தொழிந்தன கிடைத்த தேவாரப் பதிகங்களை நம்பியாண்டார்நம்பி ஏழு திருமுறைகளாக வகுத்தனர். திருமுறை கண்ட இராசராசர் என்றதும் இக்காரணம்பற்றியே யென்க. அநபாயமன்னன் சேக்கிழாரை நோக்கி, சிவகதை ஏது என்பதற்கு அது திருத்தொண்டர் வரலாறென்பது விடையாயிற்று. அது கற்ற திறமைப் பேரார் என்ற கேள்விக்குச் சிவபெருமான்பால் திருத்தொண்டத்தொகை பாடிய நம்பியாரூரரும், பொல்லாப் பிள்ளையார்பால் நம்பியாண்டார் நம்பியும் அதனைக் கற்றனரென்பது விடையாகும். தவகதையோ புராதனமோ என்பதற்கு திருத்தொண்டத் தொகையிற் றனித்தனியே பழைய அடியாரும் தொகையடியாருள் முக்காலத்து அடி

யாரும் குறிக்கப்பட்டமையால் இடையில் வந்த தவ கதை அன்றென்பது கூறியவாறும். முன்னூல் உண்டோ என்ற கேள்விக்குத் திருத்தொண்டத் தொகையே முன்னூலும் நம்பியாண்டார் நம்பியந்தாதி வழிநூலுமாமென்பது சுட்டப்பட்டது. ஈண்டு உபமன்ய பக்தவிலாசமாவது, அகத்திய பக்தவிலாசமாவது கூறப்படவில்லை ஆதலால் அவைகள் சேக்கிழார் புராணத்துக்குப் பின் பெரியபுராணத்தின் மொழிபெயர்ப்பென்பது தெளியப்படும். பெரியபுராணத்துள்ளும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் திருமலைச் சிறப்பில் ௧௮, ௧௯-வது பாட்டுக்களில் திருத்தொண்டத் தொகையையும் நம்பியாண்டார்நம்பி திருவந்தாதியையுமே தம்முடைய நூலுக்கு முதனூலாகக் கூறினர். நானிலத்திற் சொன்னவரார் கேட்டவரார் என்ற கேள்விக்கு நம்பியாண்டார்நம்பி தொண்டர் வரலாற்றினை விரித்துரைக்கத் திருமுறைகண்ட இராசராசமன்னர் கேட்டனரென்பதே விடையாகும். தவகதையோ? தவம்பண்ணிப் பேறுபெற்ற கதையோ? வென்பதற்குத் தவத்தினர் கதையாதலிற் றவகதையாமென்பதும், நம்பியாரூரரும் நம்பியாண்டார் நம்பியும் தமது தவத்தின் பேறாக அறியப்பெற்ற கதையாதலின் அது தவம் பண்ணிப் பெற்ற கதையுமாம் என்பதும் விடையாதல் காண்க. திருத்தொண்டர் கதையினைப் பெருங்காப்பியமாகச் செய்தற்கு ஆசிரியர் சேக்கிழார் தாம் மிகவும் விரும்பும் திருநாகேச்சுரத்திற்குச் செல்லாது தில்லைக்குச் சென்றதென்னையோவெனின் தில்லையாவர்க்கும் பொதுவாகும்

பேரம்பலத்தை யுடைமையானும் திருத்தொண்டத் தொகைக்கு முதற்சொல் தில்லையாதலானும் தில்லை வீடுபேற்றிற்குரிய ஞானப் பேரிடமாதலானும் திருத் தொண்டர் புராணத்துக்கு ஏற்புடைக் கடவுளாகத் தில்லையம்பலவரைக் கருதினமையானும் அத்திருப் பதியை அடையக் கருதினமையாமென்க. தில்லையே தேவார முதலியவற்றைக் கண்டெடுத்துத் திருமுறை வகுத்த தலமாதலுங் காண்க. ஏற்புடைத்தாய பதி னொரு திருமுறையும் வகுத்த இடமே பன்னிரண் டாந் திருமுறை வகுத்து அமைத்தற்கும் இடமா மென்க.

---

௫. சேக்கிழாரும் பெரியபுராணமும்

சேக்கிழார் பெருமான் றில்லைத் திருப்பதியின் எல்லையில் வந்து அர் திருப்பதியைத் தாழ்ந்திறைஞ்சித் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று பொற்றாமரையில் மூழ்கி அம்பலவாணர்முன் சென்று பணிந்து உளமுருகி நைந்து கைதொழுது இறைவனது எல்லை காண்பதற்கரிய திருவருட் பேரொளியாகிய இன்பக்கடலிற் றிளைத்துக் கடவுளை நோக்கி,

'அடிகளே யுனதடியார் சீரடியே னுரைத்திட வடியெடுத்
திடாகெடத் தருவா யெனத்திரு வருளை யெண்ணி
(யிறைஞ்சினார்'' (சேக்கி, ௩௰)

அப்பொழுது வானிழல் மொழியாக 'உலகேலாம்'' என்ற அருள்நாத ஒலியானது அடியார்களெல்லாருடைய செவியின்கண்ணும் நிறைந்தது. தில்லை மூவாயிரவரும் பல திருமடங்களில் வாழும் அடியார்களும் யாவரும் பெருமகிழ்ச்சியுடன் அதனைக் கேட்டுச் சென்னிமேற் கூப்பியகையராய் உளமுருகிக் கூத்தப் பெருமானைத் தொழுதனர். அப்பொழுது திருமாலையும் திருநீறும் பரிவட்டமும் சேவையர் காவலருக்கு அர்ச்சகராலளிக்கப்பட்டன. திருத்தொண்டத்தொகையுட் போந்த நாயன்மாருட் டலையானவர் மூவராதலின் அத்திருநெறித் தலைவர்களைச் சேக்கிழார் பெருமான் வணங்கிச் சிவசின்னங்கள் தரித்துத் திருநீறணிந்து ஆயிரக்கான் மண்டபத்தே வீற்றிருந்து சிவபெருமான் அடியெடுத்துரைசெய்த செங்

தமிழ்ச் சொற்ருெடரையே முதலாகக் கொண்ட திரு விருத்தம் பாடிப் பெரியபுராணத்தை இயற்றத் தொடங்கினர். பெரியபுராணத்துட் டிருமறையோர் புராணம் பதின்மூன்று, சிவவேதியர் புராணம் இரண்டு, மாமாத்திரர் புராணம் ஒன்று, முடிமன்னர் புராணம் ஆறு, குறுநிலமன்னர் புராணம் ஐந்து, வணிகர் புராணம் ஐந்து, வேளாளர் புராணம் பதின் மூன்று, இடையர் புராணம் இரண்டு, சாலியர், குயவர், தயிலவினையாளர், பரதவர், சான்ருர், வண்ணர், வேடர், பறையர், பாணர் என்னும் மரபில் வந்தோர்க்கு ஒவ்வொரு புராணம் ஆக ஐம்பத்தாறு புராணம் மரபறிந்த நாயன்மார் புராணமாகும் மரபு குறித்துரையாத புராணங்கள் பதின்மூன்று, திருக்கூட்டத்தில் ஊரறிந்தார் கதை இரண்டு, மரபறிந்தார் கதை இரண்டு, பேரறிந்தார் கதை ஒன்று, மரபறியாதார் புராணம் ஏழு, இவற்றின் வேருகத் திருத்தொண்டர் புராண முற்றிலும், ஊரறியாதார் பேரறியாதார் கதை எட்டு, எண்வரையறுக்கப்பட்ட திருக்கூட்டம் ஒன்று, எண்ணிலடங்காத திருக்கூட்டம் எட்டு என்றறிக குங்குலியக்கலய நாயனர், முருக நாயனர், உருத்திர பசுபதியார், சிறப்புலியார், கணநாதர், பூசலார் நாயனர், சண்டேசர், சோமாசி மாறனர், நமிநந்தியடிகள், திருஞானசமபந்தர், அப்பூதியடிகள், திருநீலநக்கர் என்பவர்கள் அந்தணர் மரபில் வந்தவர்கள். தில்லைவாழந்தணர்களையுஞ் சேர்த்தால் அந்தணர் எண் பதின்மூன்ருதல் காண்க. சிவவேதியராவார் புகழ்த்துணைநாயனரும் முப்போதுங்

திருமேனி தீண்டுவாருமாவர். சுந்தரமூர்த்தி நாய னாரையும் அவரது பெற்றோரையும், ஆதிசைவ நாயன் மார்களுட்சேர்த்துக் கூறுக. மாமாத்திரர் மரபில் சிறுத்தொண்டர் ஒருவரே. முடி மன்னர் அறுவ ராவர், கோட்செங்கட் சோழர், புகழ்ச்சோழர், மங் கையர்க்கரசியார், இடங்கழியார், நெடுமாற நாயனார், சேரமான் பெருமாள் நாயனார் என்போர் குறுநில மன்னராவர். நரசிங்கமுனையரையர், கூற்றுவ நாய னார், கழற்சிங்க நாயனார், மெய்ப்பொருள் நாயனார் ஐயடிகள்காடவர்கோனாயனார் என்னுமிவர். வணிக ரில் ஐவராவார் காரைக்காலம்மையார், மூர்த்தி நாய னார், கலிக்கம்பர், அமர்நீதி நாயனார், இயற்பகையார் என்க. வேளாளர் பதின்மூவராவார் மூர்க்க நாயனார், செருத்துணை நாயனார், வாயிலார், கோட்புலியார், அரிவட்டாய நாயனார், இளையான் குடிமாறர், திரு நாவுக்கரசர், சாக்கிய நாயனார், மானக்கஞ்சாற நாய னார், விறன்மிண்ட நாயனார், புனையடுவார், ஏயர் கோன் கலிக்காமர் என்னுமிவர். இடையர் மரபில் வந்தவர் திருமூல நாயனார், ஆனாய நாயனார் என்னு மிவர். குயவர், திருநீலகண்டனார். பாணர் திருநீல கண்டத்துப் பாணர் பரதவர் அதிபத்தர். வேடர் கண்ணப்பர். சான்றார் ஏனாதிநாதர். சாலியர் நேச நாயனார். பறையர் திருநாளைப்போவார். ஏகாலியர் திருக்குறிப்புத் தொண்டர். தபிலவினையாளர் கலிய நாயனார்.

தனியடியாருள் குலச்சிறையார், தண்டியடிகள், கணம்புல்லர், எறிபத்தர், காரிநாயனார், பெருமிழ

லைக்குறும்பர் என்னும் அறுவர்க்கும் மரபு கூறப்படவில்லை. பத்தராய்ப் பணிவார், பரமனையே பாடுவார், சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார், திருவாரூர்ப் பிறந்தார், பொய்யடிமையில்லாத புலவர், முழுநீறு பூசிய முனிவர், அப்பாலுமடிச்சார்ந்தார் என்னும் ஏழு தொகை யடியார்க்கும் மரபென்பதில்லை தில்லைவாழந்தணரும் முப்போதுந் திருமேனி தீண்டுவாரும் அந்தணரெனப்படுவர். அப்பாலுமடிச் சார்ந்தாருள் தமிழர், தெலுங்கர், மலையாளர் மற்றுமுள்ள நாட்டினர் என்பவருள் அடியார்களாவாரும் முற்காலத்தில் அரனடியடைந்தவர்கள் இப்போதிருந்து அரனை வழிபடுகின்றவர்கள். இனிமேற் றிருமேனியெடுத்து இறைவனை வழிபடுபவர்கள் என்னு முத்திறத்தாரு மடங்குவர்.

திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், திருமூலர், நெடுமாறர், மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறையார், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், பெருமிழலைக் குறும்பர், கணநாதர், அப்பூதியடிகள், சோமாசிமாற நாயனார் என்னும் பதினொருவருங் குருவருளால் உயர் முத்தி யடைந்தவர்கள். சுந்தரமூர்த்திகளும் அவருள் அடங்குவர்.

எறிபத்த நாயனார், குங்குலியக்கலயர், முருக நாயனார், கண்ணப்பர், ஆனாயர், அரிவாட்டாயர், மூர்த்தி நாயனார், சண்டேசுரர், திருநாளைப் போவார், சேரமான்பெருமாள், சாக்கியனார், கூற்றுவனார், தண்டியடிகணயனார், சிறப்புலியார், உருத்திர பசு

பதியார், கலிக்காமர், கலியர், காரிநாயனார், அதிபத்தர், நீலநக்கர், பூசலார், கணம்புல்லர், கோட்புலியர், நமிநந்தியடிகள், கழற்சிங்கர், வாயிலார், செருத்துணையார், புகழ்த்துணையார், ஐயடிகள் காடவர்கோன், கோட்செங்கட்சோழர், ‡ என்னும் முப்பதுபேரும் சிவலிங்கத்தால் முத்தியடைந்தவர்கள். திருநீலகண்டர், இயற்பகை நாயனார், மூர்க்க நாயனார், சிறுத்தொண்டர், திருக்குறிப்புத் தொண்டர், விறன்மிண்டர், இடங்கழியார், முனையடுவார், ஏத்தி நாயனார், அமர்நீதி நாயனார், மெய்ப்பொருணாயனார், ஏனாதிநாதர், புகழ்ச்சோழர், மானசகஞ்சாறர், இளையான்குடிமாறர், காரைக்காலம்மையார், நரசிங்க முனையரையர், கலிக்கம்பர், நேசநாயனார் என்னும் பத்தொன்பதடியார்களும் அடியார்களை வழிபட்டு முத்தியடைந்தவர். சண்டையனாரும் இதனுளடங்குவர்.

ஆளுடைய பிள்ளையார், ஆளுடைய அரசர், ஆளுடைய நம்பி, காரைக்காலம்மையார் என்னுமிவர்கள் இயற்றமிழிலும், இசைத் தமிழிலும் வல்லவர்கள். திருநாளைப் போவார், ஆனாயர், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், பரமனையே பாடுவார் என்பவர்கள் இசைத் தமிழில் வல்லவர்கள். ஐயடிகள் காடவர்கோன், திருமூலர், காரிநாயனார், சேரமான் பெருமாள், பொய்யடிமை யில்லாத புலவர் என்னுமிவர்கள் இயற் றமிழில் வல்லவர்கள். எஞ்சிய நாயன்மார் தவம் புரிந்து சிவகதி பெற்றவர்கள். திருநீலகண்ட நாயனார், இயற்பகை நாயனார் முதலியவர்கள் இல்லறத்து நின்று வீடுபெற்றவர்கள். மூர்த்தி நாய

ஞர், அப்பர் பெருமான் முதலியோர் துறவறத்தில் நின்றோர். சண்டேசர் மணம்புரியாதவர், சம்பந்தர் மணம் புரிந்தும் மணவாழ்க்கை நடத்தாது மணத்திற்கு வந்தவருடன் சோதியிற் கலந்தவர். நம்பியாரூரருடன் சென்று சேரமான் பெருமாள் நாயனாரின் பரிசனங்கள் பலர் அவருடன் திருக்கயிலை சென்றனர். சிவனடியாருடன் பகைத்து உயர்கதியடைந்தவர்கள் சண்டேசுரர் பிதாவாகிய எச்சதத்தன் என்பவரும், கோட்புலியாரால் மடிந்த அவரது கிளைஞருமாவர். மெய்ப்பொருளையனுக்கு ஊறு செய்த முத்திநாத னென்பவனும், மூர்த்தி நாயனுருக்கு இடுக்கண் விளைத்த சமணரும், நரகினையடைந்தோராவர். பல நாயன்மாருடைய ஊர், மரபு, பெயர், தொண்டு, வீடெய்திய வகை முதலியவற்றையுந் திருவருளானும், ஆராய்ச்சியானுந் தெரிந்து அவர்கள் பெருமைக்குத் தக்கவாறு புராணமியற்றி முடித்தல், திருவருட் பேராற்றல் மிக்க சேக்கிழார் பெருமானுக்கு இயல்வதே யன்றி ஏனையோர்க்கு அரியதே. ஆசிரியர் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தைத் திருத்தொண்டத்தொகை முறைப்படிப் பதினொரு சருக்கங்களும் முதலிலும், ஈற்றிலும் இரண்டு சருக்கங்களுமாகப் பதின்மூன்று சருக்கங்களிலமைத்து அவற்றையே இரண்டுகாண்டமாக வகுத்து நாலாயிரத்து இருநூற்று ஐம்பத்துமூன்று திருப்பாட்டுகளாகப் பாடி முடித்தனர். திருத்தொண்டர் புராணம் பாடி முடித்த அருமையைக் கீழ்வரும் செய்யுட்களால் அறிக.

"ஓருலகோ வொருதிசையோ ஒருபதியோ தம்மி
லொரு மரபோ ஒருபெயரோ ஒருகாலந்தானோ
பேருலகி லொருமைநெறி தருங்கதையோ பன்மைப்
பெருங்கதையோ பேரொன்றோ வல்லவே யிதனை
யேருலகெ லாமுணர்ந்தோ தற்கரிய வனென்று
இறைவன்முத லடியெடுத்துக் கொடுத்தருளக் கொண்டு
பாருலகி னுமகனின் றெடுத்துக்கை நீட்டப்
பாடிமுடித் தனர்தொண்டர் சீர்பரவ வல்லார்"
(சேக்கிழார்புரா, கூ)

கருங்கடலைக் கைநீத்துக் கொளவெளிது முந்நீர்க்
கடற்கரையி னெய்மணலை யெண்ணியள விடலாம்
பெருங்கடன்மேல் வருந்திரையை யொன்றிரண் டெண்ணிப்
பிரித்தெழுதிக் கடையிலக்கம் பிரித்துவிட லாகுந்
தருங்கடலின் மீனையள விடலாகும் வானத்
தாரகையை யளவிடலாஞ் சங்கரன்ற டமது
சிரங்கொடிருத் தொண்டர்புரா ணத்தையள விடநஞ்
சேக்கிழார்க் கெளிதலது தேவர்க்கு மரிதே.
(சேக்கி, கக)

தில்லைத் திருப்பதியின்கணுள்ள பொற்றாமரை யானது சிவகங்கை யென்னும் பெயருடையது. சிவ கங்கை திருவருள் வடிவாதலின் இறைவனது திரு வருளைப் பெறுதற்கு அதன்கண் சேக்கிழார் பெரு மான் மூழ்கித் தொழுதனர். அடியார் பெருமை கூறும் புராணத்தை அம்பலவர் திருவருளை முன் னிட்டே தொடங்கவேண்டுமென்ற கருத்தினால் அத் திருவருள் பேற்றிற்குச் சிறந்ததோர் அடையாள மாக அடியெடுத்துக் கொடுத்தலை இறைவர்பால் ஆசிரியர் வேண்டினர். வேண்டுவார் வேண்டியதே

ஈயுங் கடவுள் அவர் வேண்டிய வண்ணமே 'உலகெலாம்' என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தார். இறைவன் அங்ஙனம் அருள் செய்யாவிடின் திருவருள் வழிநிற்கும் தாழ்மனமுடைய ஆசிரியர் இப்புராணத்தைத் தொடங்கியிருக்கமாட்டார் போலும்! அஃது இறைவன் அடியெடுத்துக் கொடுத்தமையால் தாம் புராணம் பாடுவது தக்கதே யென்று பெரியபுராணத்துப் பாயிரத்துட் கூறினமையால் தெளியப்படும்.

"அருளி னீர்மைத் திருத்தொண் டறிவருந்
தெருளி னீரிது செப்புதற் காமெனின்
வெருளின் மெய்ம்மொழி வானிழல் கூறிய
பொருளி னாகு மெனப்புகல் வாமன்றே"

என்றது காண்க.

ஆசிரியர் சேக்கிழார் அமைச்சராகலின், தில்லை வாழந்தணர், மடபதிகள் முதலிய பலருடன் சென்று அம்பலத்துள் எழுந்த அருட் பேரொலியைக் கேட்டனரென்று தெரிகிறது. ஒலிப்பவரில்லாமல் ஒலி எழுவது அதிசயமாகத் தோன்றலாம். கடவுள் ஐம்பொறிகளின் உதவி யின்றியே பார்க்கவுங், கேட்கவும், பேசவும், நுகரவும், பரிசிக்கவும் வல்லவரென்று மெய்ந் நூல்கள் உரையிடுவதாலும், இறைவன் அன்பர்க்கு வேண்டியவாறு அருளுதல் திண்ணமாதலாலும் இதனை யியலாததோர் அற்புதமென்று கொள்ளவேண்டியதில்லை. "வானிழல்" கூறியதை ஆசிரியர் தமது திருவாக்காலே தெரிவித்தலாலும் அதனை அந்தணர், அடியார், முதலியோர் உடன்

கேட்டதாகச் சேக்கிழார் புராணத்திற் குறித்திருப்ப தாலும் அது நடந்ததென்று கொள்ளுதலே தக்கது. இந்நூலினையும், தவத்தினையும் உடன் ஆற்றுவார் பரமாசாரியர்களாகிய தேவார மூவரை முதலில் வணங்கிச் சிவ சின்னங்களணிந்து சிவாலயத்திலேயே ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் வீற்றிருந்து திருவருளை எண்ணிப் புராணத்தைத் தொடங்கினர்.

சேக்கிழார் புராண ஆசிரியராகிய உமாபதி சிவாசாரியர் அப்புராணத்துள் ௨௬, ௨௭ - பாட்டு களிலே மரபு முதலிய பல்வகைப் பிரிவுகளைத் தொகுத்துச் சுட்டியவாறே, பின்னர் வரிசை வரிசை யாக ௩௬ - முதல் ௭௮ - வரை உள்ள பாடல்களை வகுத்துக் காட்டினமை அவரது வகுத்துரைத்திறமை யினை நன்கு விளக்கும். சிவனடியார் எல்லாக் குலத் தினு மிருப்பாராதலின் நான்கு வருணத்திற்று னிருப் பர் அல்லது ஒரு வருணத்திற்று னிருப்பர் என்ற கொள்கை தவறென்பதை இனிது விளக்குதற் பொருட்டும், சிவநெறி எல்லாக் குலத்தார்க்கும் பொதுவென்பதை வற்புறுத்தற் பொருட்டும் அடி யார்கள் மரபினை முதற்கண் வகுத்துக் கூறுவாராயி னர்.

திருமறையோர் என்ற சொற்றொடரால் தில்லை வாழந்தணரும், அந்தண வகுப்பினுதித்த பன்னி ரண்டு நாயன்மாரும் குறிக்கப்பட்டனர். திருநெறி யாகிய சிவநெறியில் ஆன்றோர் நின்றனராகலின் அவர்களை மறையோர் என்று வாளா கூறாது திரு

என்று அடைகொடுத்துக் கூறினரென்க. சிவபெருமானை வழிபடும் ஆதி சைவர் சிவ வேதியரெனப்பட்டார். நம்பியாரூரர் திருத்தொண்டத் தொகையில் உள்ள அறுபது தனியடியாருடையவும், ஒன்பது தொகையடியாருடையவும் மரபினையே ஈண்டு வகுத்துக் கூறுதலால் புகழ்த்துணையாரையும் முப்போதுந் திருமேனி தீண்டுவாரையுமே ஈண்டுச் சிவ வேதியரென்றனர். திருத்தொண்டத் தொகை மொழிந்த நம்பியாரையும், அவரது தந்தையாகிய சடையனாரையும், அவர் தாயாராகிய இசைஞானியாரையும் சேர்த்த விடத்து நாயன்மார் அறுபத்து மூவராவர். அவருட் சிவவேதியர் ஐவராவர். மாமாத்திரர் என்பார் மருத்துவநூற் பயிற்சி மிக்க ஒரு வகைப் பிராமணர் போலும்! சிறுத்தொண்ட நாயனார் ஒருவரே அவ்வகுப்பைச் சார்ந்தவர்.

"ஆயுள்வே தக்கலையும் அலகில்வட நூற்கலையும்
தூயபடைக் கலக்கலையும் துறைநிரம்பப் பயின்றுள்ளார்"

என்றமைபபறறி இக்காலததது மருத்துவா அவரைத் தங்கள் வகுப்பின ரென்ப.

முடிமன்னர் அறுவரில் இருவர் பாண்டிய மரபினர்; ஒருவர் சேரர். இடங்கழியாரென்பவர் கொங்கு நாட்டினர்போலும்! அவரைக் குறுநிலமன்ன ரென்பாருமுளர். மேலே கூறிய குறுநிலமன்னர் ஐவரும் சோழநாட்டிற்கப்பாலுள்ள நடுநாட்டிலும் தொண்டை நாட்டிலுமிருந்தவர். கழற்சிங்கரும் ஐயடிகள் காடவர்கோனும் பல்லவமன்னர். பல்லவர்கள்

குறுநிலமன்னராகவே கருதப்பட்டமை காண்க. வணிகர் ஐவருள் ஒருவர் பெண்மணி, மூர்த்திநாயனு ரென்னும் ஒருவரே பாண்டிய நாட்டினர். அமர்நீதி நாயனாரும் இயற்பகை நாயனாரும், காரைக்காலம்மை யாரும் சோழநாட்டினர். கலிக்கம்பா நடுநாட்டினர். வேளாளருட் செருத்துணை நாயனார், கோட்புலி நாய னார், சத்தி நாயனார், ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் மூனையடுவார் என்னுமிவர்கள் சோழநாட்டினிற் றிகழ்ந்தனர். மூர்க்கர், வாயிலார், சாக்கியர், மூவ ருந் தொண்டைநாட்டினர், திருநாவுக்கரசர் நடுநாட் டினர்; விறன்மிண்டர் மலைநாட்டினர். இடையருள் திருமூலநாயனார் இடையராய்ப் பிறந்தாரென்று கூற விடமில்லை அவர் கயிலாயத்திருந்துவந்த ஒரு சித்தர். அவர் தவமிருந்தது துறையாதலின் அவரும் ஆனையரும் சோழநாட்டினரே. குயவராகிய திருநீல கண்டர் தில்லையிற் றிகழ்ந்தவர். திருநீலகண்ட யாழ்ப் பாணர் நடுநாட்டினர். பரதவராகிய அதிபத்தர் நாகப் பட்டினத்தவர். கண்ணப்பர் திருக்காளத்தியிற் றிகழ்ந்தவர். சான்றாராகிய ஏனாதிநாதர் சோழநாட் டினர். சாலியராகிய நேசனார் வாழ்ந்த ஊர் காம்பீலி நகரம். அது தொண்டை நாட்டிலிருந்தது போலும்! திருநாளைப் போவார் சோழநாட்டினர். திருக்குறிப் புத்தொண்டரும் செக்காராகிய கலியனாருந் தொண் டை நாட்டினரே.

மரபு கூறப்படாதவர்கள் குலச்சிறை நாயனார், பாண்டி மன்னருக்கு அமைச்சராயிருந்தவர். அவ ரைச் சிலர் வேளாளரென்பர். தண்டியடிகள் நாய

ஞர் திருவாரூரில் திருக்குளத்தினைக் கல் மண் முதலிய வற்றை எடுத்துப் புனிதப்படுத்தியவர். அவரைக் கொத்தர் மரபின ரென்பாருமுளர். கணம்புல்லர் பெருஞ் செல்வராய்த் திகழ்ந்தவர். அவர் வேளாளரா யிருந்திருத்தல் கூடும். எறிபத்தர் போர்வீரர் ஆத லின் வீர மரபினர்போலும்! காரியார் என்ற பெயர் குறுநில மன்னர் மரபிற் குரித்துப்போலும்! பெரு மிழலைக்குறும்பர் குறுநில மன்னராயிருத்தல் கூடும்.

தொகையடியாருட் பத்தராய்ப் பணிவாருள் திருத்தொண்டு செய்தவர்கள் யாவரும் அடங்குவர். சிவபூசை கண்டு மகிழ்தல், எக்குலத்துத் தொண் டரையுந் தொழுதல், அரனையும் அடியாரையும் ஆகம விதிப்படி அர்ச்சித்தல், தாங்கள் செய்யுஞ் செயலெல் லாம் சிவ பெருமானுடைய பணியாகவே செய்தல், ஈசன் பெருமை பகருஞ் சிவகதை கேட்டல், இறை வனை நினைந்து விழிநீர் பொழிதல், மயிர்ச்சிலிர்த்தல், எப்போதுங் கடவுளை நினைத்தல், திருப்பணிக் கென்று தான் பொருள் வாங்கி வயிறு பிழையாமை என்னும் எட்டிலக்கணங்களும் உடையவர்களே பத்த ராய்ப் பணிவாராவர். பரமனையே பாடுவார் இசைத் தமிழால் இறைவனையே பாடுவாராவர். சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்தாரென்பவர் சிவயோகத்திற் றலை நின்றவர். திருவாரூர்ப் பிறந்தாரென்பார் திருவா ரூரிற் பிறந்து பிறவிப்பயன் பெற்றவரே யாவர். இறைவனைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே என்றமையால் இறைவனைப் பேசாதவர்களெல்லாம் பிறவாதவரே யாவர். ஆரூரிற் பிறக்க முத்தி என்ற

வாக்கியத்தின் நுண்பொருளாவது, உள்ள மலர்மிசை நடிப்பவனாகிய இறைவனை ஒன்றி இருந்து நினைப் போர்கள் விடெய்துவர் என்பதே. முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டுவார் என்பார காலை எழுந்து நீரில் மூழ்கி நீறணிந்து நியதியாற்றித் திருவைந்தெழுத் துப் பயில்கின்ற நாவினராய்ச் சைவ நான்முறைப் படி இன்ப அன்போடு இறைவனைத் திருக்கோயிலின் கண் பூசை புரிவாராவர் திருவாரூர், நிலமகட்கு இதய கமலம் என்பது

"பூதம் யாவையி னுள்ளலர் போதென
வேத மூலம் வெளிப்படு மேதினிக்
காதன் மங்கை யிதய கமலமா
மாதொர் பாகனு ராரூா மலர்ந்ததால்"

என்பதாற் றெளிக. சிவநெறி செல்லா ஆதி சைவர் இவர்களுளடங்காரென்ப. உலக நிலையாமையையும், திருவருட் பேற்றினையும் நினைவுறுத்தற் பொருட்டு உடல் முழுவதும் திருநீறணிபவர் முழுநீறு பூசிய முனிவராவார். திருநீற்றினைக் குறியில்லாது பூசுதல், முகக்குறியாக அணிதல், பிறைவடிவாக அணிதல், முக்கோணமாக அணிதல், வட்டமாக அணிதல் என் னும் ஐவகைகளும் இப்புராணத்திற் குறிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. சிவ சத்தியானது ஆதாரங்களில் எண் டுக் குறித்த வடிவமுள்ள சோதியாய்த் தோன்று தலின் அவற்றைக் குறிப்பதற்கு முனிவர் திருநீற் றுக் குறி யணிவரென்பாரு முளர். பாசுபத விரத முடையார் திருநீற்றைப் பெருஞ் சாதனமாக் கொள்வர்.

பொய்யடிமையல்லாத புலவர் என்பார் தமிழ்ச் சங்கப் புலவருள் திருவருள் பெற்றவர்களாவரென்று நம்பியாண்டார் நம்பி, சேக்கிழார், உமாபதி சிவா சாரியார் என்று மூவருங் கூறியிருப்பதால் அச்சொற் ரொடர் ஒரு அந்தண அடியாரைக் குறிக்குமென் றுதல், மணிவாசகப் பெருமானைக் குறிக்குமென்று தல் கொள்ள இடமில்லை. அப்பாலு மடிச்சார்ந்தா ரின்னாரென்பதைச் சேக்கிழார் புராண ஆசிரியர் தெளிவாக விளக்கியிருக்கின்றார்

"அப்பாலு மடிச்சார்ந்தா ரிவர்கடமிற் சிலபே ராய்ந்ததமிழ்ப் போசிலபேர் மலையாளர் சிலபேர், தப்பாத தெலுங்கர்சிலர் மற்றுளதே சத்தார், தவஞ் செய்து பரகதியை யடைந்தவர்கள் சிலபே, ரிப் போது மிருந்தானை வழிபடுவோர் சிலபே ரினிமேலுந் திருமேனி செய்துவருவோர் சிலரே."

இவ்வகையாருள் முழுமுதற் கடவுளைப் பயன் கருதாது மெய்யன்பொடுவழிபடும எந்நாட்டினரும் எக்காலத்தவரு மடங்குவர். திருவாசகத்துள் "எந் நாட்டவர்க்கு மிறைவா போற்றி" என்றதுமது. இக் காரணத்தினால் எவ்வன்பர் சரித்திரமும் பெரியபுரா ணத்தின் பகுதியாமென்பதுந் தெளியப்படும்.

குருவருளால் முத்திபெற்றோர்கள் திருஞான சம்பந்தரும, திருநாவுக்கரசரும், சுந்தரமூர்த்திகளும் சிவபெருமானே குருவாகவந்து ஆட்கொள்ளப்பட்ட வர்கள். திருமூலர் திருநந்திதேவரின் மாணக்கர். நெடுமாறரும், மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையா

ரும, திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும, கணநாதரும திருஞானசம்பந்தரைத் தமது பரமாசாரியராகப்பெற்றவர்கள். பெருமிழலைக் குறும்பரும், சோமாசிமாற நாயனரும், சுந்தரமூர்த்திகளைக் குருவாகப்பெற்றவர்கள். அப்பூதியடிகள் அப்பமூர்த்தியைக் குருவாகப் பெற்றவர் குருவருளால் முத்திபெற்ற பதினொருவரும் தாம் வழிபட்ட திருமேனிகளில் நின்று இறைவனல் ஆட்கொள்ளப்பெற்றவர். ஆனல் மாணிக்கவாசகபெருமான் இறைவன் மானுடச்சட்டை சாத்திவந்து ஆட்கொள்ளப்பட்டவர். இருமுறைக்கும் வேறுபாடுண்மையால் மணிவாசகப்பெருமான் இவரொடு சேர்த்துக் கூறப்படவில்லை. மணிவாசகர்க்கருளியமுறை நான்முறை என்றும், பெரியபுராணநாயன்மார்க்குருளிய முறையானது அதற்குப புறனடையாய சிறப்புமுறை என்றும அறிக.

சிவலிங்கத்தான் முத்தியடைந்த முப்பதின்மருள் எறிபத்தர் சிவனடித்தொண்டருக்கு இடையூறுசெய்வாரை மழுவால் எறிவதை மேற்கொண்டவர். குங்கிலியக்கலயநாயனர் நறும்புகை யிடுந்தொண்டியற்றியவர். முருகனரும் செருத்துணையாரும் பூப்பணி விடையை மேற்கொண்டவர். கழற்சிங்கர் தொண்டிற்குத் துணையாய் நின்றவர். ஆனயர் இசைத்தொண்டால் இறைவனை மகிழ்வித்தனர். அரிவாட்டாயனர் செந்நெல்லரிசியும், செங்கீரையும் மாவடுவும், திருவமுதின் பொருட்டு நாடோறும் அளித்தவர். மூர்த்தி நாயனர் சந்தணக்காப்புக் கொடுப்பதைத் தமது தொண்டாகக்கொண்டவர். திருநாளைப்

போவார் இசைக்கருவிகளும் கோரோசனை முதலிய வைகளும் கொடுத்தவர் கூற்றுவனாரும் எயர்கோன் கலிக்காமனாரும் பெருஞ் செல்வத்தாற் றிருப்பணி முதலியவை இயற்றியவர்கள். தண்டியடிகள், திருவா ரூர்த் திருக்குளத்தைத் தூர்வையெடுத்துப் புனிதஞ் செய்தவர். கலியநாயனாரும் கணம்புல்லநாயனாரும், நமிநந்தியடிகளும் திருவிளக்கேற்றுந் தொண்டியற்றி யவர். கோட்புலிநாயனார் நிவேதனத்துக்கு நெல் சிவாலயத்திற்குதவினர். சிறப்புலியார், பசுபதியார், நீல நக்கர், மூவரும் இடையறாது திருவைந்தெழுத்தெண் ணுவதைத் தமது திருத்தொண்டாகக் கொண்டவர். அதிபத்தர் அரனுக்குரியதென விலைமதிக்தற்கரிய மீன்விடுத்தவர். ஐயடிகள் காடவர்கோனும், காரி நாயனாரும் பாடற்றொண்டியற்றியவர். கோச்செங் கட்சோழர் சிவாலயங் கட்டுவித்தவர். இவர்கள் யாவ ரும் சரியை நெறியில் நின்றவர்களென்று கூறலாம. கண்ணப்பநாயனாரும், சண்டேசுர நாயனாரும், சேர மான் பெருமாள் நாயனாரும், புகழ்த்துணையாரும் சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசனைபுரிந்தவர். சாக்கிய னார் கல்லையே மலராகக்கொண்டு சிவார்ச்சனை யியற் றியவர். வாயிலார் அகப்பூசைசெய்தவர். பூசலார் நாயனார் தமது திருவுள்ளத்தே இறைவனுக்குத் திருக் கோயில் கட்டியவர். இவர்களனைவருங் கிரியையில் நின்றவர்களென்னலாம்.

சிவனடியாரால் முத்திபெற்றவருள் திருநீலகண் டனார் அடியார்களுக்கு மட்கலம் திருவோடு முதலி யன கொடுத்தவர். மூர்க்கநாயனார், முனையடுவார்,

சிறுத்தொண்டர், இளையான்குடி மாறர், காரைக்காலம் மையார், நரசிங்கர், கலிக்கம்பர் முதலியோர் சிவனடியாருக்குத் திருவமுதளித்தலைப் பெரியதொண்டாகக் கொண்டவர்கள். சிறுத்தொண்டர் மகவரிந்து திருவமுதூட்டியவர். இளையான் குடிமாறர் அளவற்ற வறுமையிலும் சிவனடியார்க் கமுதளித்தவர். நரசிங்க முனையரையர் தூர்த்தவேடங் கொண்டுவந்த அடியார்க்கு மிகுந்த பொன்கொடுத்தவர். கலிக்கம்பர் தமது பணியாளனாயிருந்து சிவனடியாராகவந்த ஒருவரது திருப்பாதம் விளக்கக் கூசிய மனைவியின் கையைத் தடிந்தவர். இடங்கழியாரென்னு மன்னர் சிவனடியாருக்குத் திருவமுது செய்வித்தற்பொருட்டுத் தமது நெற்பண்டாரத்தைக் கொள்ளைகொள்ள விடுத்தவர். அமர்நீதி நாயனாரும், நேசநாயனாரும் சிவனடியாருக்கு உடைகோவணம் முதலியன உதவினவர்கள். இயற்பகையார் அடியார் விரும்பிய யாவுங் கொடுப்பதை மேற்கொண்டு மனைவியையுங்கொடுத்தவர். மானக்கஞ்சாறர் தன்னுடைய மகளின் கூந்தலை அவள் மணம்புரியப்போகுந் தருணத்திலும் ஓர் அடியவர்பொருட்டு அரிந்துகொடுத்தவர். சத்திநாயனார் சிவனடியாரை இகழ்ந்தவரைக் கடுமையாய்த் தண்டித்தவர். மெய்ப்பொருள்நாயனார் தம்மைக்குத்திய பகைவனைத் திருவேடத்தின் பொருட்டுக் கொல்லாது விட்டவர். ஏனாதிநாயனார் திருநீறணிந்த பகைவனைக் கொல்லாது அவன்கையால் மாய்ந்தவர். புகழ்ச்சோழர் போரில் திருவேடமுடைய ஒருவரைத் தெரியாது கொன்றமைக்காகத் தீயில் வீழ்ந்திறந்தவர். விறன்

மிண்டர் ஆண்டவரை வணங்குவதன்முன் அடியாரை வணங்காத சுந்தரமூர்த்திகளைக் கண்டித்தவர். திருக்குறிப்புத்தொண்டர் அடியார்க்கு உடைவெளுக்குந் தொண்டினை மேற்கொண்டவர்.

திருத்தொண்டர் புராணத்தின் செய்யுட்கள் ௪௨௫௩ றேயாமென உமாபதி சிவாசாரியசுவாமிகள் வரையறுத்திருப்பவும இப்பொழுதுள்ள பதிப்புகள் சிலவற்றில் ௪௨ ௮௬ பாட்டுக்களும், சிலவற்றில் ௪௩௰௩ செய்யுட்களுங் காணப்படுகின்றன. இதற்குக் காரணம் திருமலைச்சிறப்பு, கண்ணப்பநாயனார் புராணம் முதலிய சில பகுதிகளில் வெள்ளியம்பலத் தம்பிரான் முதலிய பிற்காலத்துப் புலவர்கள் தம்முடைய பாடல்களைச் செருகினமையே என்று தெரிகிறது. அவற்றை வேறுபிரித்துவிட முயலவேண்டும்.

௬௰. பெரியபுராண அரங்கேற்றம்

சேக்கிழார் பெருமான் பெரியபுராணம் பாடு வதற்காகத் தில்லைக்குச் சென்றபின் சோழமன்னன் அவர்பால் தூதரையனுப்பிச் சேக்கிழாருடன் துணையிருந்தவர்கள் யாவர்? கதை எவ்வளவு முடிந்தது? முடியவேண்டிய தெவ்வளவு? என்னுஞ் செய்திகளை அறிந்துவரும்படி பணித்தான். தூதரையறியாமல் ஒற்றரையும் விடுத்தான். சென்ற தூதர்கள் அவ்வப்போது செய்தியறிந்து கூறினார்கள். பாதிப்புராணம் பாடினரென்று சிலர் ஓடிவந்து சொன்னார்கள். இன்று நாளை முடியுமென்று சிலர் சொன்னார்கள். இங்ஙனம் வந்து சொன்னவர்கள் எல்லாருக்கும் நவமணிகளும் நல்லுடைகளும் அம்பொன்னும் மிகுதியாக அரசன் வழங்கினன்.

சேக்கிழாரியற்றிய புராணத்தையும் அவரையும் தொழும்பொருட்டுத் தெருக்கள்தோறும் பரிசனங்கட்குத் தெரிவித்து நால்வகைப் படைகளுடன் நல்ல நாளிலே புறப்பட்டு அநபாய சோழமன்னன் யானைமேற் சிதம்பரத்திற்குச் சென்றான். அரசனது சேனை முழக்கொலியைக்கேட்டு அவன் வரவறிந்த தில்லை வாழந்தணரும் திருமடத்தலைவரும் நன்மாதரும் பெரியோர்களும் சேக்கிழார் பெருமானும் சோழமன்னனை எதிர்கொண்டழைத்தனர். அரசன் சேக்கிழாரது திருவேடத்தைக் கண்டுளமகிழ்ந்து தன்னையறியாது கைகள் தலைமேலேறப்பெற்று அவரது தவ

வேடத்தைத் துதித்து அவரை யடிமைகொண்ட இறைவரது திருவருளை நினைந்து அவரது திருவடியை இறைஞ்சினன். பின்னர்க் கூத்தப்பெருமானைக்கண்டு தொழும்பொருட்டுத் தில்லைமறையவரும் மடபதிகளுந் தொடர்ந்துவர அம்பலவர் திருமுன் சென்று பேரன்பினால் கண்மழை பொழிந்து மயிர்ப்புளகங் கொள்ள வாய்குழற விம்மி விம்மி அருண்மேலீட்டாற் பேரின்பவாரியிற் றிளைத்துச சென்னியின் மேற் கூப்பிய கையினனாய் அரசன் கூத்தப்பெருமானைக் கும்பிட்டு விழுந்தெழுந்து நின்றபோது வானிழல் வாயிலாக

"சேக்கிழானமது தொண்டர்சீர்பரவ
நாமகிழ்ந்துலக மென்றுநம்
வாக்கினாலடி யெடுத்துரைத்திட
வரைந்துநூல்செய்து முடித்தனன்
காக்கும்வேல்வளவ நீயிதைக்கடிது
கேளெனக்கனக வெளியிலே
யூக்கமானதிரு வாக்கெழுந்தது
திருச்சிலம்பொலியு முடனெழ."

இறைவன் திருவாய்மொழிந்த மொழியும் சிலம் பொலியு மெல்லாருடைய செவிகளிலும் நிறைந்தன.

அரசன் அளவற்ற மகிழ்ச்சியெய்திச் சேக்கிழார் முனிவர் விரித்துரைத்த திருத்தொண்டர் புராணத்தைக் கேட்கும்பொருட்டுச் சிவனடியார்களெல்லாம் கடுக வருக வருகவென்று திசைதோறும் ஆளும் ஓலைகளும் விடுத்தனன். சிவசமயத்தவர் யாவரும்

அத் தவசரிதங் கேட்டற்பொருட்டுத் தில்லையில் வந்து திரண்டார்கள். மறையொலியும் திருமுறையொலியும் அரகரவென்னு மொலியும் முகிலொலிபோல் எங்கு முழங்கி நிறைந்தன. அன்பர்கள் இறைவனைப் பூசிப்பதும், இறைவனைப் பூசனை புரிந்து நேசிப்பதும், பிறவா வரத்தை அவன்பால் யாசிப்பதும், திருமுறையை எழுதிக் களிகூர வாசிப்பதுமாக விருந்து மகிழ்ந்தார்கள். தில்லைமூதூர் புறவதும் முழக்கமும் புனிதமு முடையதாய்த் திகழ்ந்தது. இறைவன் திருநடஞ் செய்யும் அரசமன்றின்கண் மெழுகிக் கோலமிட்டுப் புனிதமாக்கிய ஓரிடத்தில் அறுகாற்பீடமிட்டு அதன் மேற் பசும்பட்டை விரித்து அதன்மேல் வெள்ளைப் பட்டை மடித்திட்டு நறுமலர் தூவி அதன்மேற் றிருச் சேக்கிழாரியற்றிய திருத்தொண்டர் புராணத்தை வைத்திறைஞ்சித் திருமொழித் தமிழ்வல்லவர்களும், சிவாகமங்கள் கற்றவர்களும், ஞானநூற் பயிற்சி யுடையாரும், மறைவல்லாரும், இலக்கணத்தேர்ச்சி யுடையாருமாகிய அனைவரும் சேக்கிழார் சுவாமிகளை வணங்கித் திருத்தொண்டர் புராணத்தை நீரே வாசித்துப் பொருளருளிச் செய்வீரென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். அவ்வாறே குன்றை முனிவருந் தாஞ் செய்த சைவப் பெருங்கதையினை விளங்க விரித்துச் சொல்லச் சூழவிருந்த அம்பலவ ரடியாரெல்லாம் சுருதிமொழி இதுவெனக் கைதொழுது கேட்டார்கள்.

சேக்கிழார் பெருமான் கூத்தப்பெருமான் திருநடம்புரியுஞ் சிறந்த நாளும், ஆளுடைய பிள்ளையார் அவதரித்தநாளும், அவரழுது திருஞானம் அமுது

செய்தநாளும் ஆகிய திருவாதிரைநாளிலே சித்திரைத் திங்களிலே தொடங்கி அடுத்த சித்திரைத் திருவாதிரையில் முடிப்பதாகப் புராணம் நடத்த அனைவரும் விருப்புடன் அதனைக்கேட்டனர். மூவர் தேவாரமும் திருமந்திரமும், காரைக்காலம்மையார் கழறிற்றறிவார் ஐயடிகள் காடவர்கோன் முதலியவர்கள் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்களும் உறுப்பாகவும் பெரியபுராணத்திருவிருத்தம் உடலாகவும் இவற்றின் பொருள்கோள் உயிராகவும் ஆசிரியர் இப்பெருங்கதையை நடத்த எல்லாரும் கேட்டார்களாதலினால், இப்போரறமானது செவ்வையாக நாலுயாண்டு உலகத்து நடைபெறலாயிற்று. இப்புராணம் வாசிக்கத்தொடங்கிய நாள்முதல் நாடோறும் கேட்கவருகின்ற எண்ணிறந்த சிவனடியார்களுக்குத் தங்குவதற்குத் திருமடமும், திருமடங்கள்தோறும் திருவிளக்குகளும், உடுத்துவதற்கு உடை, மேற்போர்வை முதலியனவும், உண்பதற்குச் செந்நெல்லரிசிச் சோறு சருக்கரை, முப்பழம் தூயஅறுசுவைக்கறி, நெய் தயிர் பால் பலவகைப்பண்டம் தண்ணீர் வெற்றிலை பாக்கு முதலியனவும் அரசன் ஏவலினாலே அமைச்சர்கள் தவறாத ஏற்பாடுசெய்து கொடுத்தனர். அவ்வாறே தில்லைவாழந்தணருக்கும் அமுதுபடி கறியமுது முதலியன உதவி அம்பலவாணர்க்கும் சிறந்த பெருமபூசனையை அரசன் நடத்திவந்தான். இவ்வகைச் சிறப்புக்களினாலே தில்லையானது பூலோக சிவலோகமெனப் பொலிந்து தோன்றிற்று. திருமுறைசேர்த்தவர்களும் எழுதுபவர்களும் இருந்து வாசிப்பவர்களும் பொரு

ளுரைப்பவர்களும் மகிழ்ந்து கேட்டிருப்பவர்களும், புராணங்கேட்டுச் சிரமசைத்துக் குதூகலிப்பவர்களும் புராணத்தின் சுவையையறிந்து துய்ப்பவர்களும் சேக்கிழார் பெருமானது அரிய தவத்தினைப்பாராட்டு கின்றவர்களும் அம்பலவர் அடியெடுத்துக் கொடுத்ததை வியக்கின்றவர்களும் பெரியபுராணங் கேட்ட வளவர்பிரான் செவிக்குச் சிந்தாமணி இனிப் பிடிக்குமோ என்பவர்களும் ஆகப் பலர் தில்லையில் நிறைந்தனர். இவ்வளவு சிறப்புடன் திருத்தொண்டர் புராணமானது வாசித்து முடிந்தவுடன் திருத்தொண்டர்கள் அரகரவென்று அளவற்ற பெருமுழக்கஞ் செய்தனர். அதனைச் சேக்கிழார் புராண ஆசிரியர் ஒரு செய்யுளில் உயர்வுநவிற்சி நயம்விளங்கக் கூறியுள்ளார்.

"இத்தகைய சிறப்புடனே திருத்தொண்டர் புராண
மிருந்தன்பர் பாராட்ட நடந்தெதிரா மாண்டு
சித்திரையா திரைநாளின் முடியவது கண்டு [கத்
திருத்தொண்ட ரரவெனும்பே ரொலியெழுந்து பொங்
கததுதிரைக் கடலொலியை விழுங்கிமுழங் கோரேழ்
கடலொலியைக் கீழ்ப்படுத்திப் பிரமாண்ட வெளியைப்
பொத்தியிமை யவர்செவியை நிறைந்துயரப் பொங்கிப்
பொன்னுலகுக் கப்பாலும் போய்ப்பொலிந்த தன்றே."

அநபாய மன்னன் பெரியபுராணம் முற்றுப் பெற வேண்டுமென்ற பேரார்வ முடையனு யிருந்தமையால் அடிக்கடி தில்லைக்குத் தூதரை அனுப்பிப் புராணச் செய்தியை உசாவியதோ டமையாது தூதரறியாமல் ஒற்றரையும் விடுத்து உண்மையறிய முயன்

ருன். தூதரினும் ஒற்றர் அரசனுக்கு அந்தரங்க வேலையாளராய் உண்மை யுணர்த்தும் இயல்பின ரென்பது இதனாலே விளங்குகின்றது. ஒற்றர் மன்ன வருக்குக் கண்ணாவாரென்றும், ஒற்றர் அனைவரையும் ஆராய்வதற் குரியரென்றும் தூதர் நேரில் அறியக் கூடாததை ஒற்றர் மறைந்தறியும் ஆற்றல் உடையா ரென்றும், ஒற்றரையும் ஒற்றராலறிய வேண்டுமென் றும் நீதிநூல் கூறுதலால், தூதரே யன்றி ஒற்றரை யும் அரசன் உண்மை யறியப் பயன்படுத்தினு னென்க. நேரில் அறியவேண்டியவைகத் தூதர் வாயி லாகவும், மறைந்தறிய வேண்டியதை ஒற்றர் வாயி லாகவும் தெரியவேண்டியது அரசன் கடமை யாத லின் இருவகையாரும் அரசர்க்கு வேண்டிய வேலை யாளரென்று தெளிக. உலகியலுக்கு ஏற்ப அவ்வப் போது தூதர் கூறுமுறைகள் பலவும் சேக்கிழார் புராண ஆசிரியரால் அழகாகப் புனைந்துரைக்கப்பட் டன. நற்செய்தி கூறியவர்களுக்கு உயர்ந்த பரிசளித் தல் ஆர்வமுடைய செல்வர் இயல்பாதலின், புராணச் செய்தியை வந்து சொன்னவ ரனைவருக்கும் வளவன் மிகுந்த பரிசளித்தனனென்று கூறப்பட்டது. அவன் தன் பரிசனங்களோடும், படைகளோடும் தில்லைக் குச் சென்றமையால் அரசர் ஓரிடத்திற்குச் செல்லும் பொழுது பரிசனங்களையும், படைகளையும் உடன் கொண்டுபோதல் அக்காலத்து வழக்கென்பது புல னாகின்றது. அக்காலத்தில் தில்லையில் தில்லைவாழந் தணரோடு எழுநூறு சைவமடத் தலைவர்கள் துற வறம் பூண்டு சிவனடியார்க்கு வேண்டுவன செய்தற்

குரியவராய்த் திகழ்ந்தனரென்று தெரிகிறது. 'துறஞ் சிறந்த மடபதிகள்' என்றமையால் அவர்கள் துறவிக ளென்பது தெளிவு. அவர்கள் தில்லைக்கு வரும் அடி யார்கட்குப் பெரிதும் உதவி புரிதலால் 'வண்மைமட பதிகளும்' என்றார். மடபதி என்ற சொற்கு மடத்து முதலி என்று வழங்குதலுங் காணப்படுகின்றது. அர சர்கள் அக்காலத்தில் பானைமேல் போக்கு வரவு செய்தல் வழக்கம் போலும்! அரசவைப் பெரியார்க ளோடு பெண்டிரும் வரவேற்றல் அக்காலத்து வழக் கென்பது இச்சரித்திரத்தால் புலனாகின்றது. சோழ மன்னனைத் 'தளவ மாலை யபயன்' என்றமையால் முல்லைமாலை அவனுக்குரிய தென்பதும், அபயன் என்ற பெயரும் அவனுக்கு வழங்கியதென்பதும் தெளியப்படும். உயர்வு நவிற்சியின்றி உண்மை உணர்த்தும் நன்மொழிகள் தலைப்பெய்து பெரிய புராணம் அமைக்கப்பட்டிருத்தலானும், தக்க சான் றுகளுடன் தாம் உண்மையென்று கண்ட செய்தி யையே ஆசிரியர் சேக்கிழார் தமது நூலில் மொழிந் திருப்பதானும் "களவிலாத மொழிகொடு புராண கதை யுரைசெய்த கங்கைகுல திலகரும்" என்றார்.

வேளாளரைக் கங்கை குலத்தவரென்று கூறுதல் மரபு. உமையம்மை இமயத்திலிருந்து காஞ்சிக்கு வந்த காலை அவளோடு வந்த வேளாளரிற் சிலர் கங்கைநதிக்கரையில் தங்கி உழவு நடத்துமாறு பணிக்கப்பட்டனரென்பதும், அங்ஙனம் பணிக்கப் பட்ட காரணம் பற்றியும் கங்கை மைந்தராகப் பிறத் தற்கு வரம் பெற்று அவ்வாறு பிறந்தனரென்பது

பற்றியும் வேளாளர்க்கு அப்பெயர் ஏற்பட்டதென் பதும் புராண கதை. கங்கை யென்பது நன்னீரைக் குறிப்பதென்றும், நன்னீரின் உதவிகொண்டு உழவு நடைபெற வேண்டுதலான் கங்கையை உழவர்க்குத் தாயென்று கூறும் மரபு ஏற்பட்டதென்றுங் கூறு வாருமுளர். தமிழர் இந்தியா முழுவதும் பரவியிருந்த ஒரு காலத்தில் கங்கைக் கரையில் வேளாளர் சிறந்து விளங்கினமையால், அவரைக் கங்கை குலத்தவ ரென்று கூறுதல் மரபாயிற்றென்றலும் ஒரு கொள்கை. வேளாண் டலைவராதலின் சேக்கிழாரைக் கங்கைகுல திலகரென்றார். அடியார் பெருமை பக ரக் கருதிய ஆசிரியர் தமது அமைச்ச வேடத்தைத் துறந்து அடியார் திருவேடத்தையே கொண்டன ராகத் தெரிகிறது. தலைமை முண்டிதஞ் செய்து முக் குறியிட்டு முழுநீறு பூசிக் காதிரண்டினும் குண்டலங் களும் ஓங்கார வடிவமான குழையுமணிந்து சென்னி யினும், கழுத்தினும், கையிலும், கணமணி மாலை யணிந்து சேக்கிழார் பெருமான் விளங்கினமையால், அரசன் அவரது தவவேடத்தினைக் கண்டவுடன் தன்னையறியாது கைகள் தலைமீது ஏறப்பெற்றான். சேக்கிழார் பெருமானால் சிவசமயப் பெருமையை யும், சிவனடியார் பெருமையையும் அரசன் உணர்ந் தானதலின் அவரைத் தமது ஞான ஆசிரியராகக் கருதி அவரது திருவடிகளை வணங்கினன். சேக்கிழார் கல்லாடை தரித்தனரென்பது தெளிவாய் விளங்க வில்லையாயினும் கவசமென்ற சொல் அதனைக் குறிக்கு மென்ப. சோழமன்னன் அளவற்ற பேரன்பு செலுத்

திணமையால் சேக்கிழார் புராணத்தைக் கேட்கும்படி திருச்சிலம்பொலியாலும் வானிழல் வாக்காலும் இறைவன் கட்டளையிட்டனனென்க. சேக்கிழார் பெருமை யாவருக்கும் விளங்கும்படி திருவாக்கும், திருச்சிலம்பொலியும் அங்கு நின்ற எல்லார்க்கும் கேட்பனவாயின. அரசனது மெய்ப்பாட்டைச் சேக்கிழார்புராண ஆசிரியர் ஓர் அழகிய செய்யுளால் நன்கு விளக்கியுள்ளார். அது வருமாறு :—

“கண்டகண்ணருவி தாரைகொள்ளவிரு
கைகளஞ்சலி கொளக்கசிந்
தெண்டரும்புளக ரோமகூபமெழ
வின்பவாரிகரை புரளவாய்
விண்டதூமொழிகள் குழறவன்பினொடு
விம்மிவிம்மியருண் மேலிடத்
தெண்டனாகமுன் விழுந்தெழுந்தனனி
செம்பியன்பரவ வெம்பிரான்”

அரசன் பெரியபுராண அரங்கேற்றத்தைப் பெரியதோர் திருவிழாவாகக் கொண்டாடக் கருதினமையால் திசை திசைதொறும் ஆளும் ஓலையும் விடுத்தனன். புராணங் கேட்கவந்த அறிஞர்களை வரிசைப் படுத்தியவிடத்துத் திருநெறித் தமிழ் வல்லவர்களை முதலிலும், சிவாகமங் கற்றவர்களை அவருக்குப் பின்னும் வீடெய்துதற்குரிய பிறஞான நூல் கற்றவர்களை அவருக்குப் பின்னும், கிரியை ஆசிரியர்களையும், இலக்கண இலக்கியங்கள் கற்றவர்களையும், சிவபுராண காவியங் கற்றவர்களையும் மேற்கூறப்பட்டவர்களுக்

குப் பின்னுமாக வைத்துச் செய்யுளமைத்தமை காண்க.

"திருநெறித்தமிழ் வல்லபேர்கள் சிவாகமங்கள் படித்தபேர்
கருநெறிப்பகை ஞானநூல்பல கற்றபேர்மறை கற்றபேர்
குருநெறிக்குரி யோரிலக்கண லக்கியங்கள் குறித்தபேர்
பெருநெறிப்பல காவியங்களை பேசவல்லவ ரனைவரும்"

வாசிப்பாரும், பொருள் கூறுவாரும், ஒருவராயிருத்தல் அக்காலத்து வழக்குப்போலும்! நூலாசிரியரே தாமியற்றிய நூலுக்குப் பொருள் கூறின் நூலின் உண்மைப் பொருள் தெற்றெனை விளங்குமாதலின் யாவரும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் பெரியபுராணப் பொருளை விளக்கியகாலை அவருரையைக் கடவுள் மொழியாகவே கருதிக் கேட்டனர். உடுவினை வைத்து நன்னாளிதுவெனத் துணிதல் அக்காலத்து வழக்கமென்பது புலனாகின்றது. சித்திரைத் திருவாதிரை நாளிலே தொடக்கி அந்நாளிலே முடித்தமையால் அது தெளிக. சோதிட நூலார் திருவாதிரையைச் சிறந்த நாளாகக் கூறுவதில்லை. அந்நான்முறையைத் தழுவாது சைவசமய நூன்முறைக்கேற்பத் திருவாதிரையைத் தெரிந்துகொண்டது உற்றுநோக்கத் தக்கது. பெரியபுராண அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்தகாலை அதனுட் போந்த நாயன்மாரியற்றிய திருவருட்பாடற் றொகுதிகளும் படித்துப் பொருள் கொள்ளப்பட்டனவென்று தெரிகிறது. ஆசிரியர் சேக்கிழார் அவற்றிற்குக் கூறிய பொருளை இற்றை ஞான்று அறியக் கூடாதேமாக விருக்கின்றோம்.

சோழமன்னன் வந்தவர்க்கு வரையாது யாவும் வழங்கினமை நன்ருக வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. அக்காலத்து உணவுப் பொருள்கள் இக்காலத்து நின்று மிகவும் வேறுபட்டன வல்லவென்பது கீழ்வருஞ் செய்யுளாலறிக.

"அன்றமுத ஞடோறு நாடோறு மண்ண
லடியரள விறந்தபெயர் வந்தவர்க ளெல்லாஞ்
சென்றுறையத் திருமடங்க டிருமடங்க டோறுந்
திருவிளக்கங் கவர்சாத்த வுள்ளுடைமேற போர்வை
துன்றியசெந் நெலினடிசில் கன்னலறுங் கனிக
ணெயவறு சுவைக்கறிநெய் தயிர்திரண்ட பாறே
னன்றுதிருப் பண்ணியந்தண் ணீரமுத மடைக்காய்
நரபதியே வலினமைச்சர் நாடோறு நடத்த"

(சேக், அஉ)

எவ்வகையானும் யாதொரு குறைவின்றி வாழ்ந்து இறைவனை நேரே வழுத்தப் பெற்றமையால் தில்லையானது பூலோக சிவலோகமெனப் பொலிந்ததென்ருர். பெரியபுராண அரங்கேற்றம நிகழ்ந்தகாலத்தே பலர் தாம் கேட்ட செய்யுட்களை எழுதிவைப்பதும், எழுதி வைத்ததை வாசித்து ஒத்துப் பார்ப்பதும் பொருளுரைப்பதும், சுவையுணர்ந்து மகிழ்வதும், புராண ஆசிரியரைப் புகழ்வதும், அரங்கேற்றம் நிகழாத மற்றைப் பொழுதில் அவரவரிருக்கைகளில் நிகழ்ந்தனபோலும்! பெரியபுராணங் கேட்போர் பயன்பெற்ற வகையினைக் கூறுமொரு செய்யுள் பின்வருந் திருவாசகத் திருப்பாட்டினை நினைவுறுத்தும்:—

"சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார்
திரண்டு திரண்டுன் றிருவார்த்தை
விரிப்பார் கேட்பார் மெச்சுவார்
வெவ்வே றிருந்துன் றிருநாமந்
தரிப்பார் பொன்னம் பலத்தாடுந்
தலைவா வென்பா ரவர்முன்னே
நரிப்பாய் நாயே னிருப்பேனோ
நம்பி யினித்தா னல்காயே"

திருத்தொண்டர் புராணம் முடிவுபெற்றபின் நிகழ்ந்த திருத்தொண்டர்களுடைய பெருங் கிளர்ச்சியைக் கூறுஞ் செய்யுள் பிற்காலத்து உயர்வு நவிற்சிக்குச் சிறந்ததோர் எடுத்துக்காட்டாகும். இது போன்ற உயர்வு நவிற்சிகள் சில இப்புராணத்துள் வந்துள்ளனவெனினும் மிகுதியும் தன்மை நவிற்சியே இந்நூலுட் காணப்படும்.

---

௭ சோழ அரசனும், ஊர்கோலமும்

தில்லைவாழந்தணர்கள் திருத்தொண்டர் புராண மெழுதிய திருவேட்டினைச் சிவமூல மந்திரத்தா லருச்சனைசெய்து இஃது ஐந்தாவது தமிழ் வேதமென்று பாவித்துத் திருவமுது, அடைக்காய் படைத்து, நறும்புகை, விளக்கு, கவரி, குடை, கண்ணாடி, ஆலத்தி, திருநீறு முதலியன காட்டி வணங்கினர். அரசன் அத்திருமுறையைப் பசும்பட்டினாற் சுற்றிப் பொற்கலத்தில் வைத்து யானைமேல் எழுந்தருள்வித்துத் தானும் அவர்பின் ஏறித் தனது இருகைகளினாலுங் கவரி வீசினன். அவர்கள் திருவீதி வலமாக வந்தனர். அப்போது அரசன் இறைவர் திருவருளை நினைந்து இதுவன்றோ நான் செய்த தவப்பயனென் றினைத்தான்.

வீதிகளில் இவர்கள் பவனிவருவதைக் கண்ட நகரமாந்தரனைவரும் வீதிகளையும், வீட்டுவாயில்களையுந் தூய்மை செய்து வாழைகளும், பொன்னரிமாலையும், பூமாலைகளுந் தூக்கி நிறைகுட மமைத்துப் பொரிதூவிச் சுடர்விளக்கும், மணிவிளக்கும் வைத்து எதிர்கொண்டு சிறப்புச் செய்து நின்றனர். மறையோர்களெல்லாம் மந்திரங்களோதி எதிர்கொண் டறுகெடுத்தனர். அரம்பையர்களெல்லாம் வாழ்த்தெடுத்தனர். யானைமீது சேக்கிழார் பெருமான் பவனிவருவதைக் கண்ட சிலர் இவர் தவத்தினர், இவருக்கு அரசர் கவரியிடத் தகுமோ என்றனர். சிலர், சேக்

கிழார் பெருமான் சிவமாந்தன்மைப் பெறுவாழ் வெய்திய சிறப்பு நல்ல சிறப்பென்றனர். விண்ணவரும் எழுதற்கரிய மறைப் பொருளைத் தமிழ்த்திருப் பதிகத்தின்கண் வெளியிடும் மூவரும் ஒன்றா சேர்ந் துதித்த முதல்வர்தா னிவரென்று சிலர் இத் திருவிழாவின்கண் முகில் வரிசைகள் மின் மழை பெய் தன. விண்ணவர்கள் கற்பக நறுமலர்மாரி பொழிந் தனர். சேக்கிழார் பெருமான் நாவரசு யாவரு நின் புறச் சொன்மாரி பெய்தனர். இரவலர் வறுமை கெடும்படி சோழமன்னன் பொன்மழை பெய்தனன். அன்பர்கள் உருகிய நெஞ்சொடு கண்மழை பொழிந் தார்கள்.

“மின்மழை பெய்தது மேக வொழுங்குகள்
விண்ணவர் கற்பக விரைசேர்பூ
நன்மழை பெய்தனர் சேவையர் காவலர்
நாவல ரின்புற நாவாரச
சொன்மழை பெய்தன ரிரவலர் மிடிகெட
வள்ளி முகந்தெதிர் சோழேசன்
பொன்மழை பெய்தன னுருகிய நெஞ்சொடு
கண்மழை யன்பர் பொழிந்தார்கள்”

பெரியபுராணத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்தவர்கள் குன்றை முனிவருக்கு இனிய இராமாயணக்கதை இயற்றிய வான்மீகமுனிவரு மொப்பல்லர். பாரதமென்னும் பெருநூலியற்றிய வேதவியாசரு மொப்பல்லர். ஆயிர நாவும் அறிவுமுள்ள ஆதிசேடனு மொப்பல்லன். பொதியமலைக் குறுமுனிவனு மொப்பல்லனென்று புகழ்ந்தனர். திருநீறுங் கண்மணியுங் கவசமும்

அணிந்து கவளிகையும், புத்தக ஏடுங் கையிற்கொண்டு உள்ளம் உருகுந்தோறும் அரகரவென்னும் நாமம் நவின்று யாவரும் உய்யவேண்டுமென்னுங் கருணையோடு விளங்குகின்ற சேக்கிழார் பெருமானது திருவேடத்தைக் கண்டு உலகவரெல்லாந்தொழுது மகிழ்ந்தனர். கலைமகள் வெண்டாமரைப் பூவையும், சங்கப் புலவோர் பாவையும், மலரவன் நாவையும், குறுமுனியாகிய தமிழ்க் கோவையும் மறந்து சேக்கிழார் பெருமான் திருநாவிற் குடிகொண்டனள் என்றனர் பலர். இங்ஙனம் யாவரும் பாராட்டத் திருவீதிவலஞ் செய்து யானையானது திருவம்பல முகப்பினில் நின்றபோது அரசனும், ஆசிரியர் சேக்கிழாரும் யானையினிறங்கி மறையவரோடு திருவம்பலஞ்சென்று இறைவர் திருமுன் திருமுறையை வைத்தனர். பின் கூத்தப் பெருமானை யாவரும் வணங்கி அருண்மொழித் தேவர்க்குத் தொண்டர்சீர் பரவுவாரென்னுந் திருநாமஞ் சூட்டினர். பின் அரசன் அவரை முன்மண்டபத்திலிருத்தி ஞானமுடி சூட்டி வணங்கினான். பின் அரசரும், அந்தணரும், நம்பியாண்டார் நம்பி வகுத்த பதினொரு திருமுறையோடு பெரியபுராணத்தைப் பன்னிரண்டாவது திருமுறையாகச் சேர்த்துத் திருமுறைகளுக்குச் செப்பேடுசெய்து கூத்தப்பெருமான் திருமுன்பு ஏற்றுவித்துப் பாதுகாத்தனர். இச்சிறப்பு நிகழ்த்தியபின் அரசன், சேக்கிழார் இளவலாகிய பாலறாவாயர் எங்குளர் என உசாவினன். அவர் குன்றத்தூரில் தம் பெயர் துலங்க ஒரு குளமமைத்து அங்குச் சேக்கிழார் சுவாமிகளாலியற்றப்

பட்ட திருநாகேச்சுரனார் கோயிலில் திருப்பணி இயற்றிக்கொண்டிருக்கின்றாரென்று அங்கு நின்றவர்கள் அரசனுக்குத் தெரிவித்தவுடன் மன்னன் அவரை வரவழைத்துஅவருக்கு அமைச்சர்வேலையும் தொண்டைமானென்னும் பட்டமுங் கொடுத்துச் சிறப்புச்செய்தனன். அவர் அமைச்சராயிருந்ததுடன் தொண்டைமண்டலத்தையு மாண்டு தம் பெயரை எங்கணும் நிறுத்தினர். சேக்கிழார் பெருமான் தில்லையிலேயே பெரியபுராணப் பயிற்சி செய்து அடியார்கள் புடைசூழத் தவத்தினில் வீற்றிருந்து அம்பலவாணரது ஆடலெடுத்த பொற்பாதநீழ லெய்தினர்.

"அண்டவாணர்தொழு தில்லையம்பலவ
  ரடியெடுத்துலகெ லாமெனத்
தொண்டர்சீர்பரவு சேக்கிழான்வரிசை
  துன்றுகுன்றைநக ராதிபன்
றண்டகாதிபதி திருநெறித்தலைமை
  தங்குசெங்கைமுகில் பைங்கழற்
புண்டரீகமலர் தெண்டனிட்டுவினை
  போக்குவார்பிறவி நீக்குவார்"

திருத்தொண்டர் புராணமானது தில்லைப் பெருமான் அடியெடுத்துக் கொடுத்த வண்ணமே உலகெலாமென்று தொடங்கித் திருவருட்டுணை கொண்டு பாடப்பெற்று உலகெலாமென்று முடிந்தமையால் அதனை இறைவரது திருவடிவமென்றே யாவருங் கருதினராதலின் சிவபெருமானுக்குச் செய்யும் வழிபாடனைத்தும் அப் பெரியபுராணத் திருமுறைக்குஞ்

செய்யப்பட்டது. மறைகள் நான்கும் இறைவனரு
ளால் வெளிவந்தமைபோல இப்பெரியபுராணமும்
அம்பலவாணராற் பாடப்பெற்றமையின் அதனை
ஐந்தாவது மறை என்று கூறுவாராயினர். தமிழ்
நான்மறை மறைந்தபின்னர்ச் சைவத்திருநெறித் தலை
வா திருவாசகமே நான்மறை எனப்படுதற்குரியதா
யிற்று. திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் இறைவர் நல்
கிய பெற்ற சிவஞானத்தாற் பாடப்பெற்றது.
"எனதுரை தனதுரையாக நீறணிந் தேறுகந் தேறிய
நிமலன்" என்றமையால், அவருரை இறைவனது
உரையெனக் கொள்க. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்
இறைவனாலே திருநாவுக்கரசு என்று புகழப்பெற்ற
திருநாவினாலே பாடப்பெற்றமையின் அதுவும் இறை
வா திருவாக்கே. சுந்தரமூர்த்திகள் தேவாரம் இறைவ
னால் அடியெடுத்துக் கொடுத்துப் பாடப்பெற்றது.
மணிவாசகப்பெருமான் திருவாசகம் இறைவனால்
மணிவாசகமென்று புகழப்பட்டு அவனால் எழுதப்
பட்டது. ஆகவே நால்வர் திருவாக்கும் நான்மறை
யாய் முறைபோல இறைவனால் அடியெடுத்துக் கொடுக்
கப்பட்ட பெரிய புராணத்தோடு மறைகளும் ஐந்
தாயின. இன்னொரு முறையால் நோக்குமபோதும்
பெரியபுராணம் ஐந்தாவதாய் அமைதல் காண்க. அம்
முறையாவது தேவாரம் திருவாசகம், திருவிசைப்பா
திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம் என்பதே. இம்
முறையிலேயே திருக்கோயில்களில் இவைகள் ஓதப்
படுதல் காண்க. சேக்கிழார் பெருமான் தனது பர
மாசாரியராகலின் புண்ணியமிக்க சோழமன்னன்

அவரை முன்னிருத்தித் தான் பின்னிருந்து தொண்டியற்றினன். வாழ்வெனுமையல்விட்டுத் தாழ்வெனுந் தன்மையோடு சைவமாஞ் சமயஞ் சாரும் நல்வினைப் பயனுடையனு யிருந்தமையால் தன்னுடைய அரச மாண்பினை ஒரு சிறிதும் பொருட்படுத்தாது அரசன் தனது அருளமைச்சருக்குத் தொண்டு புரிவதில் தலைநின்று அதுவே தனது தவப்பயனென்று கருதினன். அக்காலத்துத் தில்லைவாழந்தணரும் தங் தலைப் பெருமை பாராட்டாது திருவீதி வலம் வருங்காலை மறைமுழக்கஞ் செய்தனர். உலகில் அருட் செயல்கள் நிகழும்போது விண்ணவர் மலர்மாரி பொழிவதும் அரம்பையர் வாழ்த்தெடுப்பதும வழக்சமென்பது சமயக்கொள்கை. சிறந்த யோகக்காட்சியுடையோரே அதனை நேரில் அறிய வல்லவர். சேக்கிழார் பெருமான் பிறர் தமக்குச் செய்த சிறப்புக்களை இறைவனுக்கே உரியனவென வுன்னி இறைவனேடு இரண்டறக்கலந்த உள்ளத்தராய் நின்றாராதலின், 'சேவையர் காவலனர் சிவமான நல்ல சிறப்பிது' வென்றார். தேவரென்பார் பதமுத்திக்கே யுரியராய்ப் பரமுத்திக்குரிய நட்பங்களை யறியாரென்று சிவநூல்கள் பகருதலின், தேவரும் எழுதவொண்ணு மறையை என்றார். மூவர் வரலாற்றினையும் தேவார நன்பொருளையும் விளக்கிய ஆசிரியரை மூவரும் ஒரு முதலாய் உலகத்து முளைத்த முதற்பொருளென்றது சிறப்புரை எனக் கொள்க சேக்கிழார் பெருமான் திருவருளை நினைந்து கூப்பிய கையராய், அரகரவென்ற மொழியும் உருகிய நெஞ்சுமுடையராய்த் திகழ்ந்

தலைமையால், தற்போத மிழந்த தாழ்மை மிக்க மனநிலை யுடையாரென்பது தெளிவு. யாவரும் உய்வதொன்றுமே கருதிப் புராணமியற்றினராதலின் அவரது கருணையை வியந்து உலகவரெல்லாம் அவரை வணங்கினரென்ப. இராமாயண கதை இம்மையிற் பெறுதற்குரிய நன்மையின் பொருட்டும் வீரத்தையும் மானத்தையும் பாதுகாத்தற்பொருட்டும் ஓர் அரசன் மற்றொரு மன்னனை வென்ற செய்தியைச் சிறப்பாகக் கூறுவதாய் வீட்டு நெறி எய்தும் முறையைப்பற்றித் தெள்ளிதின் யாதும் இயம்பாததால், அந்நூலியற்றிய வான்மீக முனிவர் மெய்யடியார் புராணமியற்றிய சேக்கிழார் பெருமானுக்கு ஒப்பாகமாட்டார் என்றனர் இலக்கியநயங்களினும் பெரியபுராணஞ் சிறந்ததென்பது இருநூலையுங் கற்ற அறிஞர்க்கு நன்கு விளங்கும். வால்மீகி ராமாயணமே வடமொழியில் ஆதிகாவியமெனப்படும். மகாபாரதமானது மிக விரிந்ததோர் இதிகாசம். அதுவும் அரசர் போரினையே சிறப்பாகக் கூறுவது. பல உயர்ந்த கதைகளும் கருத்துக்களும் அதன்கண் காணப்படினும் அவைகள் நாயன்மார் வரலாறுகளைப்போல மெய்யன்பின் திறத்தை அத்துணை நன்கு விளக்குவன வல்ல. இவ்விதிகாசங்கள் போலவே வடமொழிப் புராணங்களும் காமியப் பயன் கருதித் தவமியற்றியவர்களுடைய வரலாற்றினையே மிகுத்துக் கூறுவன. பயன் கருதாது திருத்தொண்டு புரிந்த பேரன்பர் புராணமானது அவற்றினும் உயரியது என்பது திண்ணம். ஆதிசேடன் ஆயிரம் நாவுடையானென்று புராணங்கள் புகலு

மாதலால், ஆயிரம் நாவினுல் கல்வி கற்ற அவன் மிகுந்த அறிவாளியாய் இருத்தல் வேண்டுமென்ற கருத்துப்பற்றி அவனை உவமைக்கு எடுத்துக்கொண்டார். அவன் நூல் யாதும் இயற்றியதாகத் தெரியவில்லை. வடமொழிப் பாணினி சூத்திரத்துக்குப் பேருரை யியற்றிய ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் ஆதிசேடன் அவதாரமென்று கூறுப. யோகசூத்திரஞ் செய்தாரும் அவரேயென்ப. அங்ஙனமாயின் ஆசிரியர் பதஞ்சலியாரினும் சேக்கிழார் பெருமான் சிறந்தவரென்பதே கருத்து. குறுமுனிவரும் இலக்கண நூலியம்பினரே யொழியப் பெரியபுராணம் போல்வதோர் அருட்பெருங் காப்பியம் இயற்றினாரல்லராகலான் அவரும் ஆசிரியர் சேக்கிழார்க்கு இணையாகமாட்டார் என்றனர். சேக்கிழார் பெருமானுக்கு எவ்வகையான ஞானமுடி சூட்டப்பட்டதென்று இனிது விளங்கவில்லை. அந்த ஞான முடியானது சிவ கண்மணியினு லமைந்ததோ, பட்டுப் பரிவட்டத்தாலமைந்ததோ தெரியவில்லை. பெரியபுராணம் சீர்மிகு நிலைத் தற்பொருட்டுச் செப்பேட்டினில் எழுதப்பட்டது போலும்! அஃது இப்பொழுது இருக்கின்றதா என்பது நன்கு விளங்கவில்லை. திருவருள் பெற்றபின் மணிவாசகனுரைப்போலச் சேக்கிழார் பெருமானும் அமைச்சர் வேலையை மேற்கொள்ளக் கருதிற்றிலர். ஆதலின் சோழமன்னன் அவருடைய இளவலாகிய பாலறுவாயர்க்கு அமைச்சுரிமை யளித்தனன். தொண்டை நாட்டிலேயே மிகுதியும் அவர் தங்கினமையால் அந்நாட்டையாளும அதிகாரமும், தொண்

டைமானென்னும் பட்டமும் அவருக்கு அளிக்கப் பட்டன. அவர் தம் பெயரால் அமைத்த குளம் பாலறுவாயன்கேணி என்று இப்பொழுதும் வழங்கு கின்றது. இவரும் சிவனடிப் பேரன்பிற் சிறந்தவ ராகலின் தமமுடைய தமையனார் குன்றத்தூரி லமைத்த திருநாகேச்சுரத் திருக்கோயிலில் திருப்பணி இயற்றிக்கொண்டிருந்தன ரென்க.

இவர் தொண்டைமண்டலத்திலேயே தங்கி யிருந்து அதிகாரஞ் செலுத்தினமையால் தொண்டை மண்டலம் நின்றுகாத்தபெருமான் எனப் பெயர் பெற்றனர். இவராவது இவரது தமையனாராவது மனைவாழ்க்கை நடத்தியதாகத் தெரியவில்லை. சேக் கிழார் பெருமான் ஞானமாக் கதையாகிய பெரிய புராணத்தை ஓதல், ஓதுவித்தல், கேட்டல், கேட்பித் தல், தெளிதல் என்னும் ஞான பூசனையையே இயற்றி ஞான நிட்டையில் விற்றிருந்து வீடெய்தினரென்று தெரிகிறோம். சேக்கிழார் திருமரபானது எக்காலத் தும் நின்று நிலவ வேண்டுமென்றதற் கிணங்க இப பொழுதும் அக்குடியைச் சார்ந்தோருளரென்று கேள்விப்படுகிறோம். அவரியற்றிய பெருநூலானது என்றும் நின்று நிலவுந் தன்மைத்தாதலின், அதுவே அவரது திருப்பெயரைத் தமிழுலகம் உள்ளவரை நிலைபெறச் செய்து அழியாப் புகழை நல்குவதெனக் கொள்க.

அ. பெரியபுராண ஆராய்ச்சி

உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவ
னிலவு லாவிய நீர்மலி வேணிய
னலகில் சோதிய னம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

பெரியபுராணமானது சொன்னடையினும் பொருள் விழுப்பத்தினும் இணையற்றதாய் எவ்வகைச் சிவ வழிபாட்டினர்க்கும் பொதுவாகிய பெருநூலாக விருத்தலின், சிவவழிபாடு உலகில் உள்ளவரை நின்று நிலவும் பெருங்காப்பியமாம். அது மெல்லோசை மிக்க எளிய இனிய செவ்விய நன்மொழிகளைப் பா நயமும் பொருள்வளமும் பயக்கத் தக்க அரிய முறையில் அமைத்து இயற்றப்பெற்ற செய்யுட்களடங்கியதாகலின், ஒப்பற்ற உயர் நடையுடையது. அச் சொன்னடையின் திட்பநுட்பங்களை விரிவாக இச் சிறு நூலுள் எடுத்துக் காட்டுதல் இயலாததொன்றே. சிற்சில நயங்களையே ஈண்டுக் குறிக்கின்றோம். இப் புராணத்தின் முதற் செய்யுளையும் கம்பராமாயணத்தின் "உலகம் யாவையும்" என்னும் முதற் செய்யுளையும ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பின் முன்னையதின் ஓசை நயம் தெள்ளிதிற் புலனாகும். "உலகெலா முணர்ந்தோதற் கரியவன்" என்னுமடியில் மெல்லோசையே மிகுதியும் பயின்று வந்தது. 'உலகெலாம்' என்பதிலுள்ள ககரம் லகரமாகிய இடை எழுத்தோடு கலந்து நிற்றலின், அதன் வல்லோசை மெலிவுற்றது. அவ்வடி

யில் வந்த தகரமெய்களும் முறையே மெல்லெழுத்தோடும் இடையெழுத்தோடுங் கலந்து மென்மைப் பட்டன. ஈற்றுச் சீரிலுள்ள ககரம் மெல்லோசையின் நயம் விளக்க வந்தது. அவ்வடியின்கணுள்ள சொற்கள் யாவும் எளிய செஞ்சொற்களேயாம். அதனுட்போந்த கருத்து மிகவும் விழுமியது. இராமாயணச் செய்யுள் முதலடியாகிய "உலகம் யாவையும் தாமுளவாக்கலும்" என்பதன்கண் முதலிரண்டு சீரும புராணச் செய்யுளைப் பார்த்து அமைக்கப்பட்டன போலும்! பெரியபுராணம கம்பராமாயணத்திற்கு முற்பட்டதென்பது சரித்திரத்தால இனிது விளங்கும். ஈற்றுச் சீராகிய ஆக்கலும் என்பதில் வல்லோசை மிக்கது. "உளவாக்கலும்" என்ற சொற்றொடர அத்துணை நயமுடையதன்று. ஆக்கலும என்பதே பொருளுணர்த்தப் போதியதாகும்.

இனிப் பெரியபுராண முதற்செய்யுளின் இரண்டாவதடியின்கண் வல்லோசை யாதும் வந்திலது. இறைவனுடைய கருணையே அவ்வடிபோலும்! முதலடியில் இறைவனது பெருமையை உணர்த்துஞ் சொல்லாகிய அரியவன என்பதன் முதற்கண் வல்லோசை அமைந்ததும் பொருத்தமே. கம்பராமாயண முதற் செய்யுளின் இரண்டாவதடியின்கண் காத்தலைக் குறிக்குஞ் சொல்லும் வல்லோசை மிக்கதே. பெரியபுராணச் செய்யுள் மூன்றாமடியில் இறைவனின் பேரறிவும் பெருஞ் செயலும் சுருங்கிய சொற்களால் ஒருங்கே குறிக்கப்பட்டன. சோதியன் என்ற சொல் ஞானத்தையும், ஆடுவான் என்ற சொல் ஐங்

தொழிலையுங் குறிக்கும். அலகில் சோதியனும் அம் பலத்தாடுவான் என்றமையால், ஆடுந்தொழிலும் அலகிலாத் தன்மையதென்பது தெளியப்படும் ஆடுந் தொழில் கருணையின் பொருட்டு நிகழ்வதென்பது இரண்டாமடியில் இறைவனது கருணையை உணர்த் தினமையால் உய்த்துணரப்படும். கம்பராமாயண முதற் செய்யுளின் மூன்றுமடியில் முத்தொழிலும் இறைவனது விளையாட்டென்பதே குறிக்கப்பட்டது. இறைவனது தொழிலை விளையாட்டென்பது அத் துணைச் சிறந்த முறையன்று. அது கிரீடபிரம வாதிகள் கொள்கைக்கு அணித்தாயது. இனிப் பெரிய புராணச் செய்யுளின் நான்காம் அடியில் பொருள் வளமும ஓசை நயமும மற்றைச் செய்யுளின் நான்காமடிக்கு இலவாதல் தெளிவு. மலர்சிலம்படி என்றவிடதது உலகத் தோற்றததிற் கேதுவாய் விரி யும் அருள்நாத மூல ஒலியாகிய ஓங்காரம் குறிக்கப் பட்டமை காண்க.

ஒற்றுமை வேற்றுமை நயம் விளங்கச் சொற் றொடரமைப்பதில் ஆசிரியர் சேக்கிழார் மிகவுந் திறமை சான்றவர்.

"தளர்வொடு சாய்ந்தும் அன்பு
தம்பிரான் றிறத்துச சாயார்"
(திருநீலகண்டர், க)

"இன்ன வாறு வளஞ்சு றுங்கவு
மெம்பி ரானினை யான்குடி
மன்னன் மாறன் மனஞ்சு றுங்கத
லின்றி யுள்ளன மாறியும்"

"உணர்வினு லுணர வொண்ணு
வொருவரை யுணர்த்த வேண்டி"
(இளையான்குடி, எ, உ௧)

"ஆயு நண்பொரு ளாகியும் வெளியே
யம்ப லத்துணின் றுவொ ரும்பர்" (இயற்பகை, ச)

"வெண்ணீறு நெற்றி விரவப் புறம்பூசி
யுண்ணெஞ்சில் வஞ்சக் கறுப்பு முடன்கொண்டு"
(எனாதிநாயனா, ௯௫)

"அரியறியா மலர்க்கழல்க ளறியாமை யறியாதார்"
(மானக், ௰)

"ஒருபிறப்பு மெய்தாமை யுடையார் தம்மை
யுலகியல்பி னுபநயன முறைமை யாகு
மிருபிறப்பி னிலைமையினை சடங்கு காட்டி"
(திருஞானசம்பந்தர், உ௬ச)

"நீங்கினு ரெப்பொருளும் நீங்காத நிலைமையினர்"
(எயர்கோன், க௨௰)

என்னும் இவைபோன்ற அடிகள் வேற்றுமை நயம் விளக்குவன.

இனி ஒற்றுமை நயம் விளக்கும் அடிகள் வரு மாறு:—

"அனைவர்க்கு மனைவராகி" (இயற்பகை, உஉ)

"தலைமிசை வைத்து வாழுந் தலைமைநந் தலைமையாகும்"
(அமர்நீதி, சக)

"பழமறை பரசுந் தூய பரசு" (எறிபத்தர், எ)

"மூன்றும் பெருகன்பெனு மூர்த்தியார் மூர்த்தி யார்தாம்"
(மூர்த்தி, க)

"திருவாரூர் திருவாரூா" (திருநாவுக்கரசு. கஉ)

"குளத்திலெடுத் தார்வினையின் குழிவாய்நின்
றெனையெடுத்தார்" (ஐயடிகள்காடவர், க)

"கூனுங் குருடுந் தீர்த்தேவல் கொள்வார் தலைவு மலாப்பாதம்
யானும் பரவித் தீர்க்கின்றே னேழு பிறப்பின முடங்கூன"
(கூற்றுவநாயனார், க)

"வெறியுண் சோலைத் திருமுருகன
பூண்டி வேடர் வழிபறிக்கப்
பறியுண் டவரெம் பழவினைநோய்
பறிப்பா ரென்னும் பற்றாலே" (முனையடுவார், எ)

"உலகில்வள ரணிக்கெல்லா முள்ளுறையூ ராமுறையூர்"
(புகழ்சசோழர், க)

"செய்வண்ணத் திறமொழிவேன்
தீவினையின் றிறமொழிவேன்"
(கண்ணப்பநாயனார், கசக)

திருநாவுக்கரசு புராணம், க஁௯-வது பாட்டில் உல கெலாம் அழிக்க வந்த ஆலகால விடமானது சிவ பெருமானுக்கு அமுதம் ஆயினாற்போல, சிவபெரு மான் தமராகிய அப்பமூர்த்திகட்கு நஞ்சுகலந்த பாற் சோறு அமுதமாதல் இயல்பே என்பார்,

"பொடியார்க்குந் திருமேனிப் புனிதற்குப் புவனங்கள்
முடிவாக்குந் துயர்நீக்க முன்னைவிட மமுதானாற்
படியார்க்கு மறிவரிய பசுபதியார் தம்முடைய
வடியார்க்கு நஞ்சமுத மாவதுதா னற்புதமோ"

என்றார்.

பெரியபுராணத்துட் சிலேடைகள் சிலவே. சிலேடைக்கு ஓர் உதாரணம் கூறுதும்:—

"காமர்திருப் பதியதன்கண் வேதியர்போற் கடிகமழுந்
தாமரையும் புல்லிதழுந் தயங்கியநூ லுந்தாங்கித்
தூமருநுண் டுகளணிந்து துளிவருகண் ணீர்ததும்பித்
தேமருமென் சுரும்பிசையாற் செழுஞ்சாமம் பாடுமால்"

என்றவிடத்துத் 'தாமரையானது புல்லிய விதழும் நூலும் மகரந்தத் துகளுமுடைதாய்த் தேன்சிதறி வண்டின் இசையோடு யாமத்திலும் பாட்டொலியோடு திகழ்கின்றது' என்ற ஒரு பொருளும், 'வேதியர் துனியுடைய தர்ப்பைப்புல்லும்பூணூலுந்தாங்கித் திருநீறணிந்து கண்ணீரரும்பிச் சிறந்த சாமவேதம் பாடுவர்' என்ற மற்றொரு பொருளும் புணைதல் காண்க.

ஒரு சொல்லினை ஒரு செய்யுளில் ஒத்த பொருளில் பன்முறையும் வைத்து வழங்கு மாற்றல் இவ்வாசிரியர்க் குண்டென்பது பின்வருஞ் செய்யுளால் இனிது விளங்கும்.

"தாது சூழுங் குழன்மலையா ளளிர்க்கைசூழுந் திருமேனி
மீது சூழும் புனற்கற்றை வேணி நம்பர் விரும்புபதி
சோதி சூழு மணிமௌலி சோழர் பொன்னித் திருநாட்டுப்
போது சூழுந் தடஞ்சோலைப் பொய்கை சூழும் பூம்புகலூர்"
(முருகநாயனார், ௧)

"பேர்பரவை பெண்மையினிற் பெரும்பரவை விரும்பல்குலாரபரவை யணிதிகழு மணிமுறுவ லரும்பரவை
சீர்பரவை யாயினா டிருவுருவின் மென்சாயல்
லேர்பரவை யிடைப்பட்ட வென்னுசை யெழுபரவை."
(தடுத்தாட்கொ, ௧௪௯)

இச் செய்யுளில் பெருமபரவை என்ற சொற்றொடர் பேர் உமபர் அவை எனப பிரிவுற்றுப பெரிய தேவர் கூட்டம் எனப பொருள்படும். இரண்டாவ தடியின் தொடக்கத்தில் வந்துள்ள பரவை என்னுஞ் சொல் பரவப்படுந் தெய்வம் எனப பொருள்படும். அவ்வடியின் இறுதியில் நிற்கும் அரும பரவை என்ற சொற்றொடரை அரும்பர் அவை என்று பிரித்தல் வேண்டும். மூன்றாவதடியிலுள்ள பரவை என்ற சொல் திருமகளென்று பொருள்படும் இறுதியடியில் பரவை என்ற சொல் கடல் என்ற பொருளில் வந் தது இப்பாட்டின் தொகைப் பொருளாவது 'பெய ரால் பரவை எனப்படுபவள் பெண்டன்மையினால் விண்ணவர் கூட்டம் போற்றுந் தேவமாதரால் புகழப் படுந் தன்மையுடையாள் அழகு விளங்கும் அவளது முத்தின் ஒளிமிக்க பற்கள் முல்லையரும்புகளை யொக் கும். திருமகள் போன்ற உடற்சீர் உடைய அவளது திருவடியின் மென்சாயலாகிய அழகுக் கடலினிடைப் பட்ட என் ஆசையானது ஏழுகடல் போல்வது' என் பதே.

சண்டேசுர நாயனார் கூ-வது பாட்டில் பயன்கள் பலவற்றை அழகாகத் தொகுத்துக் கூறியிருப்பது வியக்கத்தக்கது.

"பண்ணின் பயனு நல்லிசையும்
பாலின் பயனு மின்சுவையுங்
கண்ணின் பயனும் பெருகொளியுங்
கருத்தின் பயனு மெழுத்தஞ்சும்

விண்ணின் பயனும் பொழிமழையும்
வேதப் பயனுஞ் சைவமும்போன்
மண்ணின் பயனு மப்பதியின்
வளத்தின் பெருமை வரம்புடைத்தோ"

திருவெழுகூற் றிருக்கையிற்போல ஒன்றுமுதல் ஏழு வரை உள்ள எண்களுக்குத் தக்க சொல்லமைத்து இயற்றப்பெற்ற செய்யுளொன்று இப்புராணத்திலுள்ளது. அது வருமாறு:

"செம்மை வெண்ணீற் றொருமையினா
ரிரண்டு பிறப்பின் சிறப்பினார்
மும்மைத் தழலோம் பியநெறியார்
நான்கு வேத முறைபயின்றோர்
தம்மை யைந்து புலனும்பின்
செல்லுந் தகையா ரறுதொழிலின்
மெய்ம்மை யொழுக்க மேழுலகும்
போற்று மறையோர் விளங்குவது." (சண்டே, ௨)

தமது நாவினாற் சொல்வதற்குத் துணியாத கொடுஞ் செய்திகளை இடர் விளையாத சொற்களாற் சொல்லுவதில் இவர் மிகத் திறமை வாய்ந்தவர். மெய்ப்பொருணாயனாரையும் ஏனாதிநாயனாரையும் உயிர் நீக்கிய பகைவர் செய்தியைக் கூறுவார்,

"தான்முன் னினைந்தவப் பரிசே செய்ய"
(மெய்ப்பொருணாயனார், ௧௬)

என்றும்,

"முன்னின்ற பாதகனுந் தன்கருத்தே முற்றுவித்தான்"
(ஏனாதிநாதர், ௪௰)

என்றுங் கூறினார்.

சில சொற்றொடர்களை இருபொருள் பயக்கும் வண்ணம் அமைத்து அவற்றைச் சொல்லுவோர்க்கு ஒரு பொருளுங் கேட்போருக்கு இருபொருளுந் தோற்றுவித்து நகை விளைத்தல் இவரியல்பு. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் ௪௧-ல் நம்பியாரூரர் அந்தண வடிவினராய் வந்த இறைவனைப் "பழைய மன்றாடி போலும்" என்றவிடத்து நெடுநாளாக மன்றுகளில் வழக்காடுபவனென்ற பொருளே அவ்வமயத்தில் நம்பியாரூரர்க்குப் புலனாயது. புராணத்தைக் கேட்போர்க்கு முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளாய்த் தில்லைமன்றுள் நடிப்போன் என்ற மற்றொரு பொருளும் புலனாதல் காண்க. அங்ஙனமே வழக்கு முடிந்தபின் நீர் யாரென்று வினவியவர்களுக்கு இறைவன் "என்னையொருவரு மறியீராகிற் போதும்" (தடுத்தாட்கொண்ட புராணம், ௬௫) என்றுரைத்தவிடத்து இறைவன் எல்லாராலும் ஓரளவினறிந்து வணங்கப்படுபவன்: அவனை யறியாதார் உய்திகூடாரென்ற குறிப்புப் பொருளும் உய்த்துணரவைத்தல் காண்க.

மெய்ப்பொருள் நாயனாரிடம் அவருக்குப் பகைவன்,

"எங்குமில் லாத தொன்று கொடுவந்தேன்" (மெய்ப், ௧௨)

என்றவிடத்து எங்குமிலாத ஆகமம் என்ற நேர் பொருளும், எவ்விடத்திலுஞ் செய்யக்கூடாத கொலைக் கேதுவாகிய கருவியொன்று கொடு வந்தேன் என்ற குறிப்புப் பொருளும் புலனாதல் காண்க. அவ்வாறே

அமர்நீதி நாயனார் புராணம் ௨௧-ல் 'அங்கண் வேதியர் பெருந் துடக்கினி லகப்பட்டார்' என்றவிடத்து, வேதியரது பெருவழக்கினில் அகப்பட்டாரென்றொருபொருளும், வேதியரால் வந்த இறைவனது பேரருட்டொடர்பி லகப்பட்டு உய்திகூடுதற் குரியரானா ரென்று மற்றொரு பொருளும் புலனாதல் காண்க.

சில இடங்களில் சொல்லாற்றலினாலே நுட்பமான பொருளைக் குறிப்பது இவர்க்கு வழக்கம். திருஞான சம்பந்தர் ௨௮௰-ல் 'பெற்ற குலத் தாதையாரும்' என்றவிடத்துச் சம்பந்தப் பெருமானது மெய்த் தந்தையார் இறைவரே யென்றும், பிறப்புச் சார்பான் மட்டுமே சிவபாத விருதயர் அவர்க்குத் தந்தையா ரென்றுங் குறிப்பித்தமை காண்க. வெப்பு நோயால் வருந்திய பாண்டியன் நாயனாரைக் கண்டவுடன்

"சிந்தையாற் றொழுது சொன்னான்
செல்கதிக் கணிய னானான்"

(திருஞான, ௭௬௧)

என்றவிடத்து வெப்பு நோய் தீர்ந்து சைவத்துட் புகுமுன் வெளிப்படையாகக் கையாற் றொழுதிற்றிலன் என்றும், வெளிப்படையாகத் தொழாமையின் செல்கதியாகிய சிவநெறிக்கு அணித்தாய் நின்றானே யொழிய அதனை யெய்திற்றிலன் என்றுங் குறிப்பா லுணர்த்தியவாறு காண்க. காரைக்காலம்மையார் புராணத்தில் அம்மையாரது வனப்பினை விரித்துரையாது சுருங்கிய இரண்டடிகளால் விரித்தற்குரிய

பொருளனைத்தும் விளக்கிப்போந்தனர். காரைக்காலம்மையார் புராணம் ௯-வது பாட்டில்,

"நல்லவென உறுப்புநூ லவருரைக்கு நலநிரம்பி
மல்குபெரு வனப்புமீக் கூரவரு மாட்சியினால்"

என்றவிடத்துப் புலவர் அழகிற் கெல்லைகண்டு வகுத்துரைத்த இலக்கணங்களைக் கடந்ததொரு பேரழகு அம்மையார்க் கிருந்த தென்பதைச் சுட்டியுரைத்து உறுப்பு நூலிற் கூறியாங்கு அவர் வனப்பை வகுத்துணர்ந்து கோடற்கும் இடனமைத்தமை காண்க.

பின்வருஞ் செய்திக்குத் தோற்றுவாயாக முன்னரே குறிப்புமொழியமைத்து உசாவுணர்ச்சியெழுப்புதல் சில இடங்களிற் காணப்படும்.

"பிழைக்குநெறி தமக்குதவப்
பெண்கொடியைப் பெற்றெடுத்தார்"
(மானக, ௧௧)

என்றவிடத்து ஆண்மக்கட் பேற்றால் பிதிர்கள் நற்கதியடைவார்கள் என்று கொள்வார்க்குப் பெண்கொடி பிழைக்கு நெறியை எவ்வாறு உதவுதல் கூடும் என்ற வினா எழுதல் இயல்பே. ஆனால் கூந்தலை அரிந்து அடியவர்க்கு ஈயும் பெருந்தொண்டிற்குப் பெண்கொடி காரணமாயினள் என்பது குறிப்பால் முன்னுணர்த்தப்பட்டது. சண்டேசுர நாயனார் புராணத்தில் ௧௦-ம் பாட்டில்,

"அருமை மணியு மளித்ததுவே நஞ்சு மளிக்கு மரவுபோ
லிருமை வினைக்கு மொருவடிவா மெச்ச தத்த னுளனானான்"

என்ற விடத்து நாயனரின் தந்தையாராகிய எச்சதத்தன் செயலால் விளைந்த தண்டமும் திருவருட் பேறுங் குறிப்பா லுணர்த்தப்பட்டன.

இவர் தமது காப்பியத்துட் பல அழகிய உவமைகள் அமைத்துள்ளார். செல்வமானது பல முயற்சிகளாற் பெருகி யோங்குவதுபோலத் தோன்றி ஊதிய மின்மையான் இழக்கப்பட்டொழிவதற்கு உவமையாக யானையென்னு நோயினைல்உள்ளீடற்றுப் பயனிலதாகும் விளாங்கனியை எடுத்துக்காட்டினர். அரிவாட்டாயநாயனர் புராணம், ௮-ம செய்யுளில்,

“மேவு செல்வங் களிறுண் விளங்கனி
யாவ தாகி யழியவும்”

என்றது காண்க.

‘நல்குர வென்னுந் தொல் விடம்’ என்ற வண்ணம் வறுமையென்னும் விடநோயால் வருந்துவார்க்குப் பெருஞ் செல்வங் கிடைப்பின் அளவற்ற மகிழ்ச்சியுளதாமாகலின்,

‘அற்றவர்க ளருநிதியம் பெற்றுற்போல்’ (அப்பூதி, ௧௮) அப்பூதியடிகள் திருநாவுக்கரசரைக் கண்டு மகிழ்வுற்றதாகக் கூறினர். நூலாசிரியர் பேரமைச்சராய்ப் பெருஞ் செல்வத்திற் பிறங்கியிருந்த காலையும், வறுமை நோயின் கொடுமையை நன்குணர்ந்திருந்தாரென்பது இதனற்பெறப்படும். ‘மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்’ என்னுங் கருத்தை முன்னோர் கருத்தாகச் சுட்டினர்.

"மன்னரை யின்றி வைகு மண்ணுல கெண்ணுங் காலை
இன்னுயி ரின்றி வாழும் யாக்கையை யொக்கு மென்பார்"
(மூர்த்தி நாயனார், ௨௧)

தெளிவான எதிர்மறை யுவமைகள் அமைத்துப் பாடு வதில் இவர் வல்லவர். ஞானபாண்டியனுக்கு உடம்பி லொரு பகுதி வெப்பு நோய் ஒழிந்தும் மற்றொரு பகுதியில் அது மிகுந்தும் இருந்த காலை அவ்விரண்டு பகுதிக்கு முள்ள வேற்றுமையைத் தக்க உவமை களால் விளக்கியுள்ளார்.

"வெந்நர கொருபா லாகும் வீட்டின்ப மொருபா லாகுந்
துன்னுநஞ் சொருபா லாகுஞ் சுவையமு தொருபா லாகும்"
(திருஞான, ௭௯௮)

ஏனாதிநாயனார் புராணத்தில், நாயனாரைப் புலிக்கும், சூழ்ச்சிமிக்க அவர் பகைவனை நரிக்கும் உவமித் தனர்.

"வெங்கட் புலிகிடந்த வெம்முழையிற் சென்றழைக்கும்
பைங்கட் குறுநரியே போல்வான் படைகொண்டு"
(ஏனாதி, ௰)

என்றது காண்க.

வாளை மீன்கள் பன்னிற முடையனவாய்ச் செழுமை மிகுதியாற் கமுகின்மேற் ஒருகுதியாய்ப் பாயுங்கால் அக்காட்சி வானவில் வடிவம் போன் றிருந்த தென்பவர்,

"கன்னி வாளை கமுகின்மேற் பாய்வன
மன்னு வான்மிசை வானவிற் போலுமால்"
(திருநாட்டுச்சருக்கம், ௧௧)

என்றார்.

ஒரு கருந்திரைக்குப்பின் ஒளியின்கண் உள்ள பொருள்கள் திரை நீங்கிய விடத்துத் தெளிவாக விளக்குமாறு போல இரவு என்னுந் திரை நீங்கிய விடத்துக் கதிரவன் எழுச்சியால் உலகப்பொருள்கள் இனிது விளங்கும் என்பார்,

"எய்காட்டின் மாவளைக்க விட்டகருந் திரையெடுத்துக
கைகாட்டு வான்போலக் கதிர்காட்டி யெழும்போதில்"
(கணணப்ப, ௧௩௪)

என்றார்.

ஆறுகளை மனைவியர்க்கும் கடலைக் கணவனுக்கும் உவமித்தல இயல்பு. அவவுவமை சிறப்பாக எடுத்து ஆளப்படுதற்குரிய காலம கார்காலம். கார்காலத்தில் போர்வயிற் பிரிந்த தலைவன் வரவைக் கருதி எதிர் நோக்கியிருக்குந தலைவியின் உள்ளம் அவன்பால் விரைந்து செல்லுமென்பது தெளிவு. கார்காலத்திலே ஆற்றில் வெள்ளம பெருக்கெடுத்துப பிறகாலங்களி னும மிகுந்த விரைவோடு கடல்நோக்கிச செல்லுதல் இயல்பாதலின், அக்காலத்தை ஒட்டி அவ்வுவமையை எடுததாண்டனர்

"காரெகழு பருவம் வாய்ப்பக் காமுறு மகளி ருள்ளஞ்
சீர்கெழு கணவன் றன்பால் விரைவுறச செல்லு மாபோ
னீர்கெழு பெளவ நோக்கி நிரைதிரை யிரைத்துச் செல்லும்
பார்கெழு புகழின் மிக்க பண்புடை வைகை யாறு"
(சம்பந்தர், ௮௧௨)

என்றது காண்க.

கடவுள் நெறிச் சார்பான பொருள்களையே உவமைக்கு எடுத்துக் கொள்ளுதல் இந்நூலுள் மிகுதி

யாகக் காணப்படும். வெண்மைக்குத் திருநீற்றினை உவமையாக எடுத்துக் கொண்டனர்.

"பொன்னின் வெண்டிரு நீறு புனைந்தெனப்
பன்னு நீள்பனி மால்வரைப் பாலது."
(திருமலைச்சிறப்பு, க)

என்றது காண்க

திருக்கூட்டச் சிறப்பில் அகத்தூய்மைக்குத் திருநீறு உவமையாகக் கூறப்பட்டது.

"பூசு நீறுபோ லுள்ளும் புனிதர்கள்" (திருக்கூட், ௩)

அடியார்கள் திருக்கூட்டத்தினைப் பாற்கடலுக்கு உவமித்தலாலே அவர்கள் திருமேனி மேலுள்ள திருநீற்றொளியினைப் பாலின் வண்ணத்திற்கும், அவர்கள் ஓதும் அஞ்செழுத் தொலியைப் பாற்கடலின் ஒலிக்கும் ஒப்பிட்டது காண்க.

"அரந்தை தீர்க்கு மடியவர் மேனிமேல்
நிரந்த நீற்றொளி யானிறை தூய்மையாற்
புரந்த வஞ்செழுத் தோசை பொலிதலாற்
பரந்த வாயிரம் பாற்கடல் போல்வது." (திருகூட், ௩)

திருநீறானது மலநீக்கமாகிய தூய்மையையும் சிவப்பேறாகிய இன்பத்தையும திருவொளியாகிய தன்மையையும் குறிப்பதாதலின் வெண்மையினாற் றூய்மையையும், காட்சிக்கு இன்பத்தையும், உடற்குத் தண்மையையும் பயக்கும் நிலவொளிக்குத் திருநீற்றினை உவமித்தார். இதனாற் றிருநீற்றின் உட்கருத்தும் இனிது விளங்குதலறிக.

"தோற்று மன்னுயிர் கட்கெலாந் தூய்மையே
சாற்று மின்பமுந் தண்மையுந் தந்துபோ
யாற்ற வண்டமெ லாம்பரந் தண்ணல்வெண்
ணீற்றின் பேரொளி போன்றது நீணிலா"

(தடுத்தா, ககஉ)

என்றது காண்க.

சான்றோர்களது தூய உள்ளத்திற்குத் திருநீற்றினை ஒப்பிடுவார 'நல்லோர் மனம்போல்........சேம நிலவு திருநீ'றென்றார். திருநீற்றொளியை நிலவொளிக்கு இணையாகக் கூறுவார் நிலவு இரவின் இருளை நீக்குவதுபோலத் திருநீறும் யாம இருளை நீக்கிற்றென்றதனோடமையாமல், அதனொளி வீசப்பெற்ற மலர்களிற் படிந்த வண்டுகளும வெண்ணிறத்தன வாயினவென்றார்.

"நாம மூதூர் மற்றதனு
ணல்லோர் மனம்போ லரவணிந்த
சேம நிலவு திருநீற்றின்
சிறந்த வெண்மைத் திருந்தொளியால்
யாம விருளும் வெளியாக்கு
மிரவே யல்ல விரைமலர்மேற்
காமர் மதுவுண் சிறைவண்டுங்
களங்க மின்றி விளங்குமால்" (முருகநாயனார், உ)

என்றது காண்க.

இளையான்குடிமாற நாயனார் நன்கு வளராத குறும் பயிர்களை அடியவர்களுக்குக் கறியமைத்தற் பொருட்டு எவ்வாறு பறித்தனரென்னில் பற்றிற்கும் பழிக்குங் காரணமாகிய மூல மலத்தைப் பறித்

தொழித்தல் போலக் களைந்தெடுத்தாரென்று கூறின விடத்துத் தத்துவக் கருத்தினை உவமையாக அமைத் தமை காண்க.

"குழிநிரம் பாத புன்செய்க் குறும்பயிர் தடவிப் பாசப்
பழிமுதல் பறிப்பார் போலப் பறித்தவை கறிக்கு நல்க"
(இளையான், உக)

ஏனாதிநாத நாயனார் வாளினாற் போரில் அவரை எதிர்த்த பகைவர் பட்டு மாய்ந்தமைக்கு, நிலைப்பட்ட மெய்யுணர்வின்முன் காம வெகுளி மயக்க மென்னுங் குற்றங்கள் மாய்ந்தொழிந்ததை உவமை கூறினார்.

"நிலைப்பட்ட மெய்யுணர்வு நேர்பட்ட போதி
லலைப்பட்ட வார்வமுதற் குற்றம்போ லாயினார்"
(ஏனாதி, உஎ)

இச் செய்யுளிற் றிருக்குறட் கருத்து காணப்படுவது போலப் பிறவிடங்களிலுந் திருக்குறட் சொல்லுங் கருத்தும் வந்துள்ளன.

"கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த்துற் றமர்ந்திருந்தார் காதலினால்"
(ஏயர்கோன், உகஎ)

"எதிலார் போல நோக்கி" (திருநீலகண்ட, எ)

என்றமை காண்க.

வேட்டைக்கண் அச்சத்தோடு வலைகளைத் தப்பி விசையாகச் செல்லும் விலங்குகளைத் தடைசெய்து மிகுந்த சினத்தோடு பிடிக்கும் நாய்களுக்கு இருவினை வலை நின்றும் வீட்டு நெறி செல்பவர் மனத்தினைத் தடை செய்து பற்றும் ஐம்பொறிகளை உவமித்தார்.

"பலதுறைகளின் வெருவரலொடு பயில்வலையுற வுழைமா
வுலமொடுபடர் வனதகையுற வுறுசினமொடு கவர்நாய்
நிலவியவிரு வினைவலையிடை நிலைசுழல்பவர் நெறிசேர்
புலனுறுமன னிடைதடைசெய்த பொறிகளினள வுளவே"
(கண்ணப்பர், அகூ)

திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் அடியார்களது ஆடைமாசு கழிப்பார்போல மும்மலச் சார்பாக வரும் பிறவி மாசினைத் தொலைப்பார் என்றவிடத்தும் மெய்ந்நூற் கருத்தினையே உவமேயமாக அமைத்தனர்.

"தேசுடைய மலர்க்கமலச் சேவடியா ரடியார்தந்
தூசுடைய துகண்மாசு கழிப்பார்போற் றொல்லைவினை
யாசுடைய மலமூன்று மணையவரும் பெரும்பிறவி
மாசுதனை விடக்கழித்து வருநாளி லங்கொருநாள்"
(திருக்குறிப், ககச)

தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் கருகூ-ல்

"பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவைய ருள்ளமும்
வஞ்ச மாக்கடம் வல்வினை யும்மர
னஞ்செ ழுத்து முணரா வறிவிலோர்
நெஞ்சு மென்ன விருண்டது நீண்டவான்"

என்றவிடத்துச் சமயக் கருத்தும் அறநூற் கருத்தும் உவமையாக வந்தன. குற்றமாகத் தோன்றுவன வற்றைக் குற்ற மற்றவென விளக்குதற் பொருட்டு அழகிய உவமைகள் அமைப்பதில் இவர் திறமை மிக்க வர். கண்ணப்ப நாயனார் தமது வாய் நீரால் இறைவனுக்கு நீராட்டினமையும், தமது வாயினாற் சுவைத்த ஊனமுதம் அவர்க்கு அவர் நல்கினமையுங் குற்ற மில்லாத செயல்களே என்பார்,

'வாயின்மஞ் சனநீர் தன்னை
விளைத்தவன் புமிழ்வார் போல விமலனார் முடிமேல் விட்டார்
(கண்ணப்ப, கஉ௬)

என்றும்,

"எண்ணிறந்த கடவுளருக் கிடுமுணவு கொண்டூட்டும்
வண்ணவெரி வாயின்கண் வைத்ததெனக் காளத்தி
யண்ணலார்க் காம்பரிசு தாஞ்சோதித் தமைப்பார்போற்
றிண்ணனார் திருவாயி லமைத்தாருந் திருவமுது"
(கண்ணப்ப, க௪எ)

என்றுங் கூறினார்.

திருநாளைப்போவார் நெருப்பில் மூழ்கி வந்தவிடத்து அவர் அந்தணரைப் படைத்தோனாகிய அயன் போன் றனரென்பார்,

"செந்தீமே லெழும்பொழுது செம்மலர்மேல் வந்தெழுந்த
வந்தணன்போற் றோன்றினார்" (திருநாளை, ௩௩)

என்றார்.

"நீறணிந்தா ரகத்திருளு நிறைகங்குற் புறத்திருளு
மாறவருந் திருப்பள்ளி யெழுச்சியினின் மாதவஞ்செய்
சீறடியார் திருவலகுந் திருமெழுக்குந் தோண்டியுங்கொண்டு
ஆறணிந்தார் கோயிலினுள் ளடைந்தவரைக் கொடுபுக்கார்"
(திருநாவு, ௬௮.)

என்பதனால் ஒற்றுமை நயம் விளங்குகின்றது.

மூவர் திருப்பதிகங்கள் பாடிய செய்தியைக் கூறுமிடத்துச் சில இடங்களில் திருப்பதிக முதற் குறிப்பையும் சில இடங்களில் முடிபினையும் விளக்கி யும், சில இடங்களில் இரண்டடியையும் அமைத்தும், திருப்பதிகக் கருத்தினைச் சில இடங்களில் விளக்கி இடைநின்ற சொற்றொடர்களமைத்தும், பிற இடங்

களில் திருப்பதிகக் கருத்தினை விளக்கியும் ஆசிரியர் திருப்பதிகங்கட்குத் தோற்றுவா யமைத்துள்ளார்.

முதற் குறிப்புக்கு உதாரணம்:—

"பித்தாபிறை சூடியெனும் பெரிதாந்திருப் பதிகம்"
(தடுத்தாட், எ௪)

"கூற்றாயின வாறு விலக்ககிலீ ரெனநீடிய
சோதில் திருப்பதிகம்" .. ..(திருநாவு, எ௰)

"தோடுடைய செவியனென
மெய்ம்மை மொழித் திருப்பதிகம்" (திருஞான, எ௬)

"செஞ்சடைக் கற்றைமுற்றத் திளநிலா வெறிக்கு மெனுஞ்
சிறந்த வாய்மை
யஞ்சொல்வளத் தமிழ்மாலை" (திருநாவு, கஎ௪)

"முத்துவி தான மணிப்பொற் கவரி மொழிமாலை"
(திருநாவு, உ௩௫)

"உண்ணா முலையா ளெனும்பதிகம்" (திருஞான, கஎ௰)

முடிபின் குறிப்பிற்கு உதாரணம்:—

"தவநெறிதந் தருளென்று தம்பிரான் முன்னின்று
பவநெறிக்கு விலக்காகுந் திருப்பதிகம்"
(தடுத்தாட், எக)

"கண்டுகொண்டேன் கயிலையினில் வீற்றிருந்த படியென்று
பண்டருமின் னிசைபயின்ற திருப்பதிகம் பாடினார்"
(தடுத்தாட், கக௩)

"புண்ணியா வுன்னடிக்கே
போதுகின்றே னெனப்புகன்று" (திருநாவு, ௪உஎ)

"மணிவளர் கண்டரோ மங்கையை வாட
மயல்செய்வ தோவிவர் மாண்பென்று
தணிவில் பிணிதவிர்க் கும்பதி கத்தைத் தண்டமிழ்"
(திருஞான ௩௧௮)

" ..கனியிருக்கக் காய்கவர்ந்த கள்வ னேனென்
றெய்தரிய கையறவாந் திருப்பதிகம்" (திருநாவு ௨௨௪)

முதலும் முடிபுக்கு உதாரணம் —

"சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்து தொடுத்த திருப்பதிகத்தை
மண்ணுலகுய்ய வெடுத்து மகிழ்வுட னேபாடி னின்றார்"

"அஞ்சுவ தில்லையென் றென்றே
யருந்தமிழ் பாடி யறைந்தார்" (திருநாவு, ௧௧௫-௬)

"சொற்றுணை வேதிய னென்னுந் தூயமொழி
நற்றமிழ் மாலையா நமச்சி வாயவென்று"
(திருநாவு, ௧௨௬)

"ஈன்றாளு மாயெனக் கெந்தையு மாகி யெனவெடுத்துத்
தோன்றாத் துணையா யிருந்தனன் றன்னடி
யோங்கட்கென்று" (திருநாவு, ௧௩௪)

"பத்தனாய்ப் பாடமாட்டே னென்றுமுன்
னெடுத்துப் பண்ணு
லத்தாவுன் னடிக்கண்பா னடியனேன்
வந்த வாறென்று" (திருநாவு, ௧௬௧)

"அவமிலா நெஞ்சமே யஞ்சனீ யுய்யுமா றறிதியன்றே
சிவன்தா ளூர்தொழாய் நீமற வாதென்று செங்கை கூப்பிப்
பவனமாய்ச் சோடையா யெனுந்திருப் பதிகம்"
(திருஞானசம், ௩௧௮)

கருத்தும் இடைநின்ற சொற்றொடரும:—

நினைப்பவர்தம் மனங்கோயில் கொண்டருளும்
மம்பலத்து நிருத்தனுரைத்
தினைத்தனையாம் பொழுதுமறந் துய்வனோ
வெனப்பாடித் தில்லைசார்ந்தார் (திருநாவு,கஎ௪)

இனித் தேவார திருவாசகச் சொற்றொடர்கள் பெரிய புராணத்துட் பல இடங்களிலும் வந்துள்ளன. ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகுமாதலால், ஒன்றிரண்டு உதாரணங்கள் மாத்திரங் காட்டப்படும்.

"அமரர்நா டாளாதே ஆரூராண்ட அயிராவணமே"

என்னுந் திருநாவுக்கரசுகளின் தேவாரச் சொற்றொடர்,

"அமரர்நா டாளா தாரூராண்டவர்"
(திருநீலகண்டயாழ்ப், எ)

என்று பெரிய புராணத்துள் வந்தமை காண்க.

"இன்மையாற் சென்றிரந்தார்க் கில்லையென்னாதே
ஈந்துவக்கும்
தன்மையார்"

என்னுந் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரச் சொற்றொடர்

"இன்மையா லிரந்துசென்றார்க் கில்லையென் னாதேயுந்
தன்மையார்" (சிறப்புலி, க.)

என்றமை காண்க.

"ஐம்புலன் ஒன்றி"

என்னுந் திருவாசகச் சொல்,

"நன்புல ஞகிய வைந்து மொன்றி" (தமெத்தாட், கஉக)

என்று வந்தது

ஆசிரியர் சேக்கிழார் சிவனடியார் பெருமையையே கூறவந்தாராயினும் தமது நூலுள் ஆங்காங்குச் செந்தமிழ்ப் பெருமையையுஞ் சுட்டிப்போந்தனர். தமது நூலுக்கு மூல நூலாகிய திருத்தொண்டத்தொகை தமிழின் கண்ணேயே முதலில் அருளிச் செய்யப்பட்டமையால், அதனைத் தென்றமிழ்ப் பயன் என்றார்.

"தென்றமிழ்ப் பயனுயுள்ள திருத்தொண்டத்
தொகைமுன்பாட" (தில்லைவா, க)

என்றமை காண்க.

மூர்த்தி நாயனார் புராணத்தில் ௩-ஞ் செய்யுளில்,

"தருஞால மளந்த மேன்மைத்
தெய்வத் தமிழுந் தருஞ்செவ்வி மணஞ்செ யீரம்"

என்றமையால், தமிழானது உலகம் முழுதும் பரந்த பெருமேன்மை யுடையது என்பதும், அது கடவுட்டன்மை வாய்ந்த தென்பதும், தண்மையும் நறுமணமும் ஈயும் மலர் மாலை போலச் செந்தமிழ்ப் பாமாலையும் கற்றார்க்கு உவகையுங் கேட்டார்க்கு விழைவும் விளைக்கவல்ல தென்பதும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் கருத்தென்பது தெளியப்படும்.

'ஞாலமளந்த மேன்மை' யென்பதால் தமிழை உலகிலுள்ள ஒரு சிறுநாட்டிலுள்ள ஒரு சிறுமொழி

யாகக் கருதுதல் மிகத்தவறுகும். உலகத்தார் யாவ ராலும் நன்கு மதிக்கத்தக்க பெருமையுடையது தமி ழென்பது இச்சொற்றொடரால் தெளியலாம். 'தெய் வத்தமி' ழென்றது கடவுளது திருவருள் பெற்ற பெரியார்களால் எடுத்து ஆளப்பட்டமையாலும் உயர்மொழிகள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்த பெருஞ் சால்பு தமிழிற் குண்மையானு மென்க.

"சால்பாய மும்மைத் தமிழ்" (மூர்த்தி, ௫)

என்பது இதனை வற்புறுத்தும்.

திசையனைத்தின் பெருமையெலாந்
தென்றிசையே வென்றேற
அசைவில்செழுந் தமிழ்வழக்கே
அயல்வழக்கின் றுறைவெல்ல" (திருஞான, உ௪)

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான தோன்றியருளின ரென்றமையால் தமிழின்கட் சிறந்திலங்கும் தேவா ரத் திருவருட் பாடல்களின் பெருமையானது உல கெங்கும் பரவியவிடத்துத் தென்தமிழ் நாடும் செந் தமிழ் வழக்கும் உலகததில் யாவராலும் போற்றற் குரியனவென்று குறிப்பித்தவாறும்.

"தலைசசங்கப் புலவனார் தம்முன்" (திருஞான, கக௨)

என்றவிடத்து இறைவன் தலைச்சங்கப் புலவராய்த் தமிழாய்ந்தமை கூறப்பட்டது. இதனால் தலைச்சங்க மிருந்ததென்பதே ஆசிரியர் சேக்கிழார் கருத்தாதல் தெளிவு. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் கூ௫உ - ல் பாண்டிய நாடானது தமிழ்நாடென்பது

"பானல்வயற் றமிழ்நாடு பழிநாடும் படிபரந்த
மானமிலா அமண்"

என்றமையால், தமிழ்நாட்டிற்குரியது சிவநெறியென்பதும் அது பயிலாமை நாட்டிற்குப் பழிவிளைப்பதென்பதும் ஆசிரியர் கருத்து.

பெரியபுராணத்துள் எண்சுவைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளையும் நடுவு நிலை உணர்ச்சியையும் எழுப்ப வல்ல கருத்துக்களும், சொற்றொடர்களும் மலிந்து கிடக்கின்றன. நாயன்மார்கள் செய்திகள் பலவும் வியப்பும், வீரமும் விளைக்கவல்லன. எறிபத்தநாயனார் புராணத்துள் அந்நாயனார் அரசரது யானையை வெட்டி வீழ்த்தினமை அவரது வெகுளியே யாயினும், அதனைக் கேட்பார்க்கு அது வீரச்சுவையினை எழுப்புந் தன்மையது. பாகர்பலரால் அடக்க வொண்ணாது மதம் பொழிந்து திரிந்த களிற்றினை எறிபத்தர் ஒருவரே ஒரு சிறிதும் அச்சமின்றி எதிர்த்து அதன்மேற் பாய்ந்து அதன் துதிக்கையைத் துணித்தபின் அரசர் படையினை எதிர்ப்பான் தான் ஒருவரே மழுவேந்தி நின்ற அருஞ்செய்கையானது பெரியதோர் வீரச்செய்கையாமன்றோ? அடியார்மேல் வைத்த அன்பின் மிகுதிப் பாட்டாலும் அச்சம் ஒழிந்து வீரம் மிகுதியாயிற்றென்பதை ஆசிரியர் சேக்கிழார் பின்வருமாறு தெரிவித்துள்ளார். எறிபத்தர், உச-ல்

"பாய்தலும் விசைகொண் டுய்க்கும் பாகரைக் கொண்டேறிக்
காய்தழ லுமிழ்கண் வேழந் திரிந்துமேற் கதுவ வச்சந்

தாய்தலை யன்பின் முன்பு நிற்குமே தகைந்து பாய்ந்து
தோய்தனித் தடக்கை வீழ மழுவினாற் றணித்தார் தொ
[ண்டர்"

ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் தமக்குற்ற கொடிய சூலைநோயின் பொருட்டு வன்றொண்டரால் அது தீருமென்ற இறைவரது திருவாக்கையும் கருதிப் பயன்பெற நினையாது தாம உண்மையென நம்பியதைக் கைபபற்றி அதனினின்றும வழுவாமைப் பொருட்டு வன்றொண்டா வரவுணர்நத வுடனே தன்னுயிரை மாய்ததுக் கொண்டது அரியதோர் வீரச் செய்கையாம.

விறன்மிண்ட நாயனார் சிவனடியார் திருக்கூட்டமானது திருநாவலூராக்கும, சிவபெருமானுக்கும் புறகென்றுரைத்தமை அவரது ஒபபற்ற உறுதியை விளக்கும். வீரம பெருமிதமென்பன ஒருபொருட் சொற்கள்.

சேரமான் பெருமாள் தமது குதிரையோடு வானில் மறைநதகாலை அவரது படைவீரர் உயிர் நீத்து வானின்கண் அவா முன் சேவக மேற்கச் சென்ற வீரச் செய்கை யாவராலும் பாராட்டத் தகுந்தது. திருநாவுக்கரசு நாயனார்மேல் ஏவபபட்ட மத யானையின் செலவைப் பெருமிதச் சுவை தோன்ற ஆசிரியர் செய்யுளியற்றியுள்ளார். (திருநாவு, கக௨, ககச - செய்யுளைப் பார்க்க.) திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணத்தில் நாயனார்க்குக் கொடிய துன்பம் விளைக்க அரசனைத் தூண்டிய செய்திகள் கற்பார்க்கு வெகுளியைப் பெரிதும் விளக்குந் தன்மையது.

"அலைபுரிவா யெனப்பரவி வாயாலஞ் சாதுரைத்த
கொலைபுரியும் நெறிகொண்டு பொய்யொழுகு மமண்
[தொண்டர்"

"மாபாவிக் கடையமணர் வாகீசத் திருவடியாங்
காபாலி யடியவர்பாற் கடக்களிற்றை விடுகென்னப்
பூபாலர் செயன்மேற்கொள் புலைத்தொழிலோ னவர்தம்
[மேற்
கோபாதி சயமான கொலைக்களிற்றை விடச்சொன்னான்"

மூர்த்தி நாயனார் புராணத்தில் நாயனார் திருப் பணிக்குச் சந்தனக் கட்டை பெறமுடியா வண்ணம் இடர்ப்பாடு விளைத்த அரசனது கொடுமை ஆசிரியர்க்கே மிகுந்த வெகுளியை விளைத்ததென்பது

"அவ்வாற ரனடி யாரை யலைத்த தீயோன்
வெவ்வாய் நிரயத்திடை வீழ விரைந்து வீழ்ந்தான்"

என்றமையாற் றெளியப்படும்.

சிறுத்தொண்ட நாயனாரும், அவர் மனைவியாரும் தங்களொப்பற்ற தனி மகனை மன நடுக்கமின்றி அரிந்து கறி சமைத்தது வியப்பினும் வியப்பாக இருக்கின்றது. அது கதையைக் கேட்பவர்கட்கு மிகுந்த இரக்கத்தைப் பெருக்குகின்றது. அரிந்த மகனை அடியார் கட்டளை யிட்டபடி மீண்டும் அழைத்தமை அதனினும் வியப்பாகும்.

மானக்கஞ்சாற நாயனார் மண நிகழும அமையத்தைப் பொருட் படுத்தாது மணமகள் கூந்தலை யரிந்து அடியார்க்குக் கொடுத்ததும், இயற்பகை நாயனார் மனைவியைக் கொடுத்ததும், திருநீலகண்ட நாயனார்

மனத்தாலும் மகளிரை நினையாது மனைவியொடு உடனுறைவின்மையை அயலறியாவண்ணம் இல்லற நிகழ்த்தியதும், சண்டேசுரநாயனார் கையிற் சிறு கோலானது மழுவாக மாறினமையும், காரைக்காலம்மையார் தமது கையிற் றிருவருள் வலிமையால் மாம்பழம் வருவித்தமையும் வியக்கத்தகும் பெருஞ் செயல்களேயாம்.

அவலமென்பது புராணத்திற் பேசப்படுவோர் துன்புறுதலும், அதனை அறிவோர் இரக்கமுடையராய்த் தாமுந் துயருறுதலும் என இருவகைப் படும். மெய்ப்பொருள் நாயனார், புகழ்ச்சோழ நாயனார், ஏனாதிநாத நாயனார் என்போரது முடிவு யாவர்க்கும் மனவருத்தத்தை விளைப்பதாகும். இவர்கள் சரித்திரங்கள் ஆங்கிலத்தில் 'Tragedy' என்னும் நாடக வழக்குக்குத் தக்க எடுத்துக் காட்டாகும்.

மூர்த்திநாயனார் முழங்கையைத் தேய்த்தும், கூற்றுவநாயனார் முடிசூட்டப் பெறாதும் வருந்தினரேனும் இறைவனது திருவருளால் துயர் தீர்ந்து முடி மன்னராய்த் திகழ்ந்தனராதலின், அவர் சரித்திரங்கள் அவலமும், உவகையும் இணைந்துள்ளன.

கண்ணப்ப நாயனார் இறைவர் திருமேனியில் ஊறுகண்டு அவலமுற்ற திறத்தை ஆசிரியர் சேக்கிழார் தெள்ளிதிற் புனைந்தனர்.

"வந்தவர் குருதிகண்டார் மயங்கினர் வாயி னன்னீர்
சிந்திடக் கையி லூனுஞ் சிலையுடன் சிதறி வீழக்

கொந்தலர் பள்ளித் தாமங் குஞ்சியின் றலைந்து சோரப்
பைந்தழை யலங்கன் மார்பர் நிலத்திடைப் பதைத்து
[வீழ்ந்தார்" (கண்ணப், கஎ௰)

"விழுந்தவ ரெழுந்து சென்று துடைத்தனர் குருதி வீழ்வ
தொழிந்திடக் காணார் செய்வ தறிந்தில ருயிர்த்து மீள
வழிந்துபோய் வீழ்ந்தார் தேறி யாரிது செய்தா ரென்று
வெழுந்தனர் திசைக ளெங்கும் பார்த்தன ரெடுத்தார்
[வில்லும்" (கண்ணப், கஎக)

"வேடரைக் காணார் தீய விலங்குகண் மருங்கு மெங்கு
நாடியுங் காணார் மீள நாயனார் தம்பால் வந்து
நீடிய சோகத் தோடு நிறைமலர்ப் பாதம் போற்றி
மாடுறக் கட்டிக் கொண்டு கதறினார் கண்ணீர் வார"
(கண்ணப், கஎஉ)

இழிபுணர்ச்சியானது கொடியவாகள் தக்க தண்டனையுற்ற காலையும், உயர்ந்ததற்கு உயர் மதிப்புந் தாழ்ந்ததற்குக் குறைந்த மதிப்பும் ஏற்பட்ட காலையும் மனத்தின்கண் எழற்பாலது.

தண்டியடிகளையனரைப் பழித்த சமணர்கள் கண்ணிழந்ததும, திருநாவுக்கரசர்மேல் சமணர் ஏவிய யானை ஏவியோர்க்கே ஏதம் விளைத்ததுப, காடவர்கோன் கட்டிய திருக்கோயில் பூசலார் நாயனார் தமது சிந்தையின்கண் அமைத்த பெருங்கோயிலுக்கு நிகராகாதென்று இறைவன் அறிவுறுத்தியதும், கண்ணப்பநாயனார் பூசைக்குமுன் சிவகோசாரியார் பூசை தாழ்ந்தமையும், இழிச் சுவையை எழுப்புவன.

சத்திநாயனார், மூர்க்கநாயனார், கோட்புலிநாயனார் முதலியோர் திருத்தொண்டிற்கு இடையூறுசெய்

தார்க்குக் கொடுந்தண்டனை இயற்றின முறைகள் அச்சத்தை விளைப்பன.

உவகை பலவகைப்படும். அடியார்கள் இன்புறுதற் கேதுவாகிய செய்திகள் பலவும் உவகை விளைப்பனவே. திருநீலகண்டநாயனாரும், அவர் மனைவியும், இளமை யெய்தியதும், குங்கிலியக் கலைய நாயனார் பெருஞ் செல்வம் பெற்றதும், சுந்தரமூர்த்திகளும் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் தம்முள் நட்புப் பாராட்டினமையும், சுந்தரமூர்த்திகள் கண் பெற்றதும் உவகை விளைப்பனவே. தலைவன் தலைவியர்மாட்டுள்ள காதல் நயமும் சுந்தரமூர்த்திகள் பரவையாரொடும், சங்கிலியாரொடும் இல்லறம் நடாத்திய வரலாற்றிற் செவ்வனே வகுத்துக் காட்டப்பட்டது.

நகைச் சுவையும் சுந்தரமூர்த்திகள் புராணத்திலே இறைவன் நாயனாரைச் சங்கிலியார்க்குச் சூளுரைக்கும்படி செய்த திருவிளையாடலின்கண்ணும், நாயனார் இறைவர் தந்த பொற்கிழியைத் திருமுதுகுன்றத்து ஆற்றிலிட்டுத் திருவாரூர்க் குளத்தி லெடுத்த செய்திக்கண்ணும் நன்கு புலனாகின்றது. இன்னும் அமர்நீதி நாயனார்பாலும் திருநீலகண்ட நாயனார்பாலும் இறைவன் நடத்திய திருவிளையாடல்களும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை இறைவன் ஓலை காட்டி ஆண்டதிறமும், திருநாவுக்கரசர்க்கும், அப்பூதியடிகட்கும் முதற் காட்சியில் நிகழ்ந்த உரையாடல்களும், இயற்பகை நாயனாரது செயற் கருஞ் செய்கையும் நகைச் சுவை ததும்புவனவே.

ஆசிரியர் சேக்கிழார் தவமிக்க திருநாவலூரர் காதலினால் வருந்துவது காதல் வன்மையைக் காட்டி நகை விளைப்பதென்று குறிப்பிப்பார்,

"மறுவில் சிந்தையன் றொண்டர் வருந்தினார்
விறும ருங்குலாக் கியார்பிழைப் பாரென்று
நறும லர்க்கங்கு னங்கைமுன் கொண்டபுன்
முறுவ லென்ன முகிழ்த்தது வெண்ணிலா"
(தடுத்தாட், ௧௬௰)

எனார்.

தன் மகன்மீது தேர் செலுத்திய மனுநீதிகண்ட சோழனும், சிவவேடங் கொண்டுவந்த தனது பணியாளனது கால்களைக் கழுவக் கூசிய மனைவியின் கையைத் துணித்த கலிக்கம்ப நாயனாரும், நடுநிலைக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாவதும் ஒன்பது சுவையுள் ஒன்றாகிய நடுநிலை யென்பது

"செஞ்சாந் தெரியினும் செத்தினும் போழினும்
நெஞ்சோர்ந் தோடா நிலைமை"

யெனப்படும். அது காம வெகுளி மயக்கம் நீங்கினோர்கண்ணே நிகழும. சமணர்கள் துன்புறுத்திய காலையும் அறமகளிர் மயல் விளைத்த காலையும், கயிலை நோக்கிச் சென்றபோது தமது திருமேனிக்கு ஊனம் வந்த காலையும் "சித்த நிலை திரியாது செய்பணியிற் றலைநின்ற" திருநாவுக்கரசரே சிறந்ததோ ரெடுத்துக் காட்டாவர். அவர் நீற்றறையிலே இருந்த நிலையை ஒரு செய்யுளாலே விளக்குவாம்.

"ஆனந்த வெள்ளத்தி னிடைமூழ்கி யம்பலவர்
தேனுந்து மலர்ப்பாதத் தமுதுண்டு தெளிவெய்தி

ஊனந்தா னிலராகி யுவந்திருந்தார் தம்மைக்கண்
டூனந்தங் கியதில்தா மென்னவதி சயமென்றார்”

“மனத்துக்கண் மாசிலனாதல்” அறமாகும். உள்ளத்திலுள்ள அறியாமையாகிய இருண்மாசினை நீக்குங் கதிரவனுக்குத் திருத்தொண்டர் புராணத்தை ஆசிரியர் சேக்கிழார் கருதினார்.

“மாக்கள் சிந்தையுட் சார்ந்து நின்ற
பொங்கிய விருளையேனைப் புறவிருள் போக்குகின்ற
செங்கதி ரவன்போ னீக்குந் திருத்தொண்டர் புராணம்”
(பாயிரம், ௰)

என்றது காண்க.

எனவே, பெரியபுராணத்தின் நோக்கம் போற்றும் பயிற்சியை நல்ல நாட்டுவதாகும். பொது அறநெறியினும், சமய அறநெறியானது மிகச் சிறந்தது. அறுபான்மூவர் நாயன்மார் சிவவொழுக்கத்தைச் சிவதன்மமென்று திருக்களிற்றுப்படியார் இயம்புகின்றது (கஎ). அச்சிவதன்மமானது மெல்வினை வல்வினை யென்று இருவகைப்படும். மெல்வினையாவது யாவர்க்கும் பொதுவாய சமய அறநெறி, வல்வினையாவது உலகர் இயற்றுதற் கரியதோர் சிறந்த அறவொழுக்கமாம். அதுவே நாயன்மாரது சிவதன்மமாம். அஃதே நாயன்மார் நின்ற நிலையைக் குறிக்கும்.

வரங்கள் தருஞ்செய்ய வயிரவர்க்குத் தங்கள்
கரங்களினு லன்றுகறி யாக்க—விரங்காதே
கொல்வினையே செய்யுங் கொடுவினையே யானவற்றை
வல்வினையே யென்றார் மற்று.
(திருக்களிற்றுப்படியார், கஅ)

இவ்வுயர்ந்த அறநெறிக்கு அடிப்படையாயுள்ளது பொது அறநெறியாகும். அதனைப் பற்றி ஆசிரியர் சேக்கிழார் பல இடங்களில் மிக அழகாகக் கூறியுள்ளார்.

"தீயவென்பன கனவிலு நினைவிலாச் சிந்தைத்
தூயமாந்தர்வாழ் தொண்டைநாட் டியல்புசொல்
வரைத்தோ" (திருக்குறிப்பு, ௬௭)

என்றவிடத்து நாட்டு மாந்தர் எக்காலத்தும் குற்ற மற்ற உள்ள நிலையை உடையராயிருத்தல் வேண்டு மென்று வற்புறுத்தப்பட்டது.

திருநாட்டுச் சிறப்பில் குடிகள் தமது கடமைகளைச் செவ்வி தின் இயற்று முறையை ஓர் அழகிய செய்யுளாற் றெளித்துள்ளார்.

'அரசுகொள் கடன்க ளாற்றி மிகுதிகொண் டறங்கள் பேணி
பரவருங் கடவுட் போற்றிக் குரவரும விருந்தும் பண்பின்
விரவிய கிளையுந் தாங்கி விளங்கிய குடிக ளோங்கி
வரைபுரை மாட நீடி மலர்ந்துள பதிக ளெங்கும்'
(திருநாட்டுச் சிறப்பு, உ௬

"மண்ணில் வாழ்தரு மன்னுயிர் கட்கெலாங்
கண்ணு மாவியு மாம்பெருங் காவலான்." (மனுநீதி, ௧௪)

என்றபடி மக்கட் பொதுவாழ்க்கை செவ்விதின் நிகழ்வதற்கு அரசர் துணை இன்றியமையாமையின், அரசர்க்குரிய கடமையைக் குடிகளாற்றுவது ஒருதலையான் வேண்டப்படுவதொன்றாகலின், அதனை முதற்கட் செய்து எஞ்சிய பொருள் கொண்டு பிற அறங்

களைப் பேணவேண்டுமென்றும், தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் புலவராகிய குரவர் என்பாரைப் போற்றுதல் இல்லறத்தார் கடனென்று அறநூல் கூறுதலின், கடவுளையுங் குரவரையும் விருந்தினரையுங் கிளைஞரையுந் தாங்கவேண்டுமென்றும் மேற்போந்த செய்யுளுட் குறித்தனர். தன்னைப் பேணிக்கொள்வது பற்றிக் கூறவேண்டியதில்லையாதலின், அதனை ஆசிரியர் விதந்தோதிற்றிலர். அரசர் தமக்கு வேண்டியவற்றைத் தாமே கேட்டுக்கொள்வாராதலின், 'அரசுகொள் கடன்களாற்றி' என்றார். இக்கடமைகளாற்றுதலாற் பெருகுஞ் செல்வம் விளையுமென்று குறிப்பான் உணர்த்துவார் 'வரை புரை மாட நீடு மலர்ந்துள' என்றார்.

தில்லைவாழந்தணர் பெருமையைக் கூறுமிடத்தும் "மன்னுயி ரருளான் மல்கத் தருமமே பொருளாக் கொண்டு" என்றும், "மாறிலா வொழுக்கம் பூண்டார்" என்றும், "தானமுந் தவமும் வல்லோ" ரென்றும், "மானமும் பொறையுந் தாங்கி" யென்றுங் கூறினமையால் அவர்கட்கு அறநெறி இன்றியமையாத தென்று குறிப்பித்தவாறும்.

அரசர் கடமையை மனுநீதிகண்ட புராணத்துள் ஆசிரியர் அழகாகத் தொகுத்துரைத்தார்.

"மாநிலங்கா வலனாவான் மன்னுயிர்காக் குங்காலைத்
தானதனுக் கிடையூறு தன்னாற்றன் பரிசனத்தா
லூனமிகு பகைத்திறத்தாற் கள்வரா லுயிர்தம்மா
லானபய மைந்துந்தீர்த் தறங்காப்பா னல்லனோ."

(மனுநீதி, ௨௯)

"அறம்பொரு ளின்ப மான வறநெறி வழாமற் புல்லி
மறங்கடிந்து" (மனுநீதி, கஎ)

என்றதுமது.

அரசர்க்கு என்றும் செற்றமொழிந்த நடுவு நிலைமையே வேண்டுமென்பார் 'செற்ற நீக்கிய செம்மையின்' (கரு) என்றார். இப்புராணத்துள் 'மெய்ம்மனுப் பெற்ற நீதியுந் தன்பெய ராக்கினான்' (கள) என்றவிடத்து 'மெய்ம்மனு' என்றமையால், அவனின் வேறாகிய பொய்ம்மனுவை யொதுக்கியவாறும். இப்பொழுது வழங்கும் மனுநீதி நூலின் றன்மையைக் காலஞ் சென்ற பேராசிரியர் திருவாளர் சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், M. A.,

"வள்ளுவர்தம் திருக்குறளை மறுவறநன் குணர்ந்தோர்கள்
உள்ளுவரோ மனுவாதி யொருகுலத்துக் கொருநீதி"

என்று இங்ஙனங் கூறியவிடத்து நன்கறியவைத்தார்கள். குடிகட்கு உரிய உதவி ஒப்புதலும் பகைவரை வெல்லுதலும் செங்கோல் செலுத்துதலும் திருக்கோயில் முதலிய அற நிலையங்களைப் பாதுகாத்தலும் அரசர் கடனென்பது மெய்ப்பொருள் நாயனார் புராணச் செய்யுளால் இனிது விளங்கும்.

"அரசிய னெறியின் வந்த வறநெறி வழாமற் காத்து
வரைநெடுந் தோளால் வென்று மாற்றலர் முனைகண் மாற்றி
யுரைதிறம் பாத நீதி யோங்குநீர் மையினின் மிக்கார்."

"மங்கையைப் பாக மாக வைத்தவர் மன்னுங் கோயில்
எங்கணும் பூசை நீடி யேழிசைப் பாட லாடல்
பொங்கிய சிறப்பின் மல்கப் போற்றுதல் புரிந்து வாழ்வார்"
(மெய்ப்பொருள், உ, ஈ)

பண்டை அரசமக்கள் படைக்கலப் பயிற்சி முதலியவற்றைக் கற்றவளவில் நில்லாது சமயநூற் பயிற்சியும் உடையராயிருந்தனர் என்பார்,

"தவமுயன் றரிதிற் பெற்ற தனியிளங் குமர னுஞ்
சிவமுயன் றடையுந் தெய்வக் கலைபல திருந்த வோதிக்
கவனவெம் புரவி யானை தேர்படைத் தொழில்கள் கற்று"
(மனு, ௧௮)

என்றார்.

அரசியற் பொறை சுமத்தற்குரியதோர் சுமை யென்பார்,

"அருமந்த அரசாட்சி அரிதோமற் றெளிதோதான்"

என்று மன்னன் மகன் மேல் தேர் ஊர்ந்த செய்தி கூறுமிடத்தே கூறினார். அவர்கள் உட்பகையையும் வெல்ல வேண்டுமென்று குறிப்பார்,

"சீலங்கொடு வெம்புலன் தெவ்வுடன் வென்று நீக்கி"
(மூர்த்தி, ௪௭)

என்றார்.

அக்காலத்து வணிகர் செய்ய அறநெறியில் நின்றாரென்பது,

"மானமிகு தருமத்தின் வழிநின்று வாய்மையினில்
ஊனமில்சீர்ப் பெருவணிகர் குடிதுவன்றி யோங்குபதி"
(காரைக்கா, ௧)

என்பதாற்றெளிக.

வேளாள மரபினர் வாய்மையிற் றலைசிறந்தவராய் உழவியற்றிப் பல்லுயிர்க்கும் அறவினையை மேற்கொண்டார் என்பது

"விழவுமலி திருக்காஞ்சி வரைப்பின் வேளாண்
விழுக்குடிமைப் பெருஞ்செல்வர்......

....

தொன்னிலத்து மன்னுயிர்கள் வேதவாய்மை
உழவுதொழி லாற்பெருக்கி யுயிர்க ளெல்லாம்
ஓங்கவருந் தருமவினை குறைவா தென்றும்"
(திருக்குறிப்பு, ௮௨)

என்றமையாற் பெறப்படும்.

எம்மரபினரும் நன்னெறி நின்றனர் என்பதைச் "சாதிகள் நெறியிற் றப்பா" (திருநாட்டுச்சிறப்பு, ௨௪) என்றமையால் விளங்கும்.

தூய அறநெறியில் நின்றார் நெஞ்சிலே இறைவனது திருவடித்தாமரை மலருமென்பதை

"வஞ்ச வல்வினைக் கறுப்பறு மனத்தடி யார்கள்
நெஞ்சின் நீங்கிடா அடிமலர் நீணிலம் பொலிய"
(அமர்நீதி, ௩)

என்று வடித்துக் குறித்தார்.

பெரிய புராணத்தின் இல்லற வாழ்க்கை நிகழ்த்திய அன்பர்களுடைய மனைவியர் அனைவருங் கற்பொழுக்கத்திற் சிறந்தவராய்த் திகழ்ந்தன ரென்பது தெளிவு. கற்பென்பது கணவன் சொல் வழி நிற்றல். இயற்பகை நாயனார் புராணத்தில் இயற்பகையார் தமது மனைவியைப் பார்த்து,

"இன்றுனை இம்மெய்த்தவர்க்கு நான் கொடுத்தனன்"

என்றுரைப்ப, அப்பெண்மணி கற்பின் மேம்படு காதலியராதலாலும், இதுவரை தன்கணவனிடமிருந்து

கேளாத சொல்லைக் கேட்டமையாலும், அச்சொல்லைக் கேட்டவுடன் கலங்கினர். ஆயின் உடனே தெளிவடைந்து தமது உடற்கண் தமக்கென ஒரு பற்று மிலராய்த் தன் உயிர்த் தலைவனை நோக்கிக் கூறிய தாவது,

"இன்றுநீர் எனக்கருள் செய்தது இதுவேல்
என்னு யிர்க்கொரு நாதர்நீர் உரைத்த
தொன்றை நான்செயும் அத்தனை யல்லால்
உரிமை வேறுள தோஎனக் கு" (இயற்பகை, க)

என்பனர.

இவரே கணவனைக் கடவுளாகக் கொண்டொழுகும் ஒழுக்கத்தை இவ்வுலகினர்க்கு விளக்கினராவர். திருமடந்தைக்கும் இத்தகைய உயர் பண்பு இல்லை யென்பார், "திகைத்து நின்றனர் திருவினும் பெரியாள்" என்றார் உடல் நலத்தால் திருவினையொத்து உள நலத்தால் அவளினும் மேம்பட்டவளென்பதற்கு, இன்னும் இப்பெண்மணி தமது கணவன் அடியாரிடத்திற் பரிவு கூர்ந்த வண்ணமே கணவன் தன்மையளாய் அடியார்பாற் பரிவு கூர்ந்தாளென்பது சுற்றத்தார் இயற்பகையாரைத் தாக்கிய போது இவள் கூறிய மொழியாற் புலனாம்.

"மறைமுனி அஞ்சினன்போல் மாதினைப் பார்க்க மாதும்
இறைவனே அஞ்ச வேண்டா இயற்பகை வெல்லும் என்ன"
(இயற்பகை, கக)

என்றது காண்க.

'இறைவனே' என்றமையால் அடியாரை இயற்பகையார் இறைவனைக் கருதிய வண்ணமே அவர் மனைவியாரும கருதினரென்பது தெளிவு.

அடியவராய் வந்த இறைவன்பால் இருவரும் ஒத்த பேரன்புடையாராய்த் திகழ்ந்தனராதலின், இருவரும் ஒரே பொழுதில் சிவனுலகப் பெருவாழ்வெய்தப்பெற்றனர். இயற்பகையார்க்குக் கிடைத்த பெருநிலையே அவரது மனைவியார்க்குங் கிடைத்ததென்பது,

"நண்ணிய மனைவி யோடு நம்முடன் போது கென்று"
(இயற்பகை, ௩௩)

"திருவளர் சிறப்பின் மிக்க
திருத்தொண்டர் தமக்குந் தோற்ற
மருவிய தெய்வக் கற்பின்
மனைவியார் தமக்குந் தக்க
பெருகிய அருளி னீடும்
பேறளித்து இமையோ ரேத்தப்
பொருவிடைப் பாகர் மன்னும்
பொற்பொது வதனுட் புக்கார்"
(இயற்பகை, ௩௪)

என்பதாற் போதரும்.

திருநீலகண்டரைப் போலவே அவரது மனைவியாருந் துறவு பூண்டிருந்தது பெரிதும் வியக்கற்பாலது. மாதரடக்கத்துக்கு இணையற்ற எடுத்துக்காட்டாவார அவரே. உற்றார் உறவினர் அயலார் என்பார் ஒருவருக்குந் தமது நிலையை அப் பெண்மணியார் கூறிற்றிலர்.

"அற்புறு புணர்ச்சி யின்மை அயலறி யாமை
வாழ்ந்தார்" (திருநீலகண்டர், அ)

என்பதாற்றெளிக.

இறைவன் உலகத்துக்கு அவர் துறவை விளக்க வில்லையாயின் அவர் முதுமைப் பருவத்திலும் ஒருவரும் அதனை அறிந்திருத்தல் முடியாது. நீரக்துறந்த அவர் தமது கணவனோடு பேரின்பவீட்டினைத் தலைப்பட்டாரெனக.

இளையான்குடி மாற நாயனார் மனைவி தமது கணவனார்க்குத் தக்க அமையத்தில் துணைபுரியும பேரமைச்சர் போல்வதில் ஒப்பற்றவர், அடியார்க்கு அமுது செய்வித்தற் பொருட்டுச் செந்நெல் முளை வாரிக்கொண்டு வரும்படி சொன்னதும், குறும்பயிர் கொண்டு வேறு வேறு கறியமுதாக்கியதும அப் பெண்மணியே. நள்ளிரவில் ஒன்றுங் கிடையாத விடத்து ஒருவரையுங் குறை கூறாது தன்வினையை நொந்ததும் மிகுதியாகக் கறியமுது ஆக்க இயலா விடத்து தினைவிறைக் குறையை நேர்ந்ததுந் தன்னலங் கருதாது வித்தினையும் வீட்டுக் கூறையினையும் அடியார் பொருட்டுப் பயன் படுத்தியதும் பற்றற்ற அவரது உயர் தன்மையினையும் விருந்தோம்பும் அளப்பிலா ஆர்வத்தையும் தெள்ளிதின் உணர்த்தும் இதனாலே நாயனாரோடு அவரும் இறைவனது பேரின்பப் பேற்றிற் குரியரானார்.

"அன்பனே அன்பர் பூசை அளித்தநீ அணங்கி னோடும்
என்பெரும் உலகையெய்தி"

என்றது காண்க.

அமர்நீதி நாயனார் மனைவியுந் தமது கணவன் தொண்டிற்குத் தடை செய்யாது துணை நின்றதால், அவரோடுங் குடும்பத்தோடும் சிவபுரி யணைந்தனர்.

குங்கிலியக் கலய நாயனார் மனைவியும் மிக்க வறுமை வந்த விடத்தும், உணவிற்கு முட்டுப்பாடுற்ற காலத்தும் கணவனார் திருப்பணிக்குப் பயன்படும் பொருட்டுத் தமது திருமங்கல நாணை விற்றவிடத்தும் வருந்தாதிருந்து இறைவனருளாற் செல்வம் வந்த காலை,

"அல்லொத்த கண்டன் எம்மான் அருள்தர வந்தது"
(குங்கிலிய. சுக)

என்றமையால், அவரது கற்புங் கனிவுங் கொண்டாடத்தக்கன.

அரிவாட்டாய நாயனார் மனைவியும் பசியால் வருந்திய காலத்துந் தமது கணவனார்க்குத் துணையாக அவர் பின்னே திருக்கோயிலுக்கு ஆனைந்து மேந்திச் சென்றார் ஆதலால் இறைவன்

"நன்றுநீ புரிந்த செய்கை நன்னுத லுடனே கூட
வொன்றிநம் முலகில் வாழ்வாய்"
(அரிவாட்டாய, உக)

என்று பேரருள் செய்தனர்.

அப்பூதியடிகள் மனைவியார் புதல்வன் இறந்த விடத்துந் துன்புற்று வருந்துதலை மேற்கொள்ளாது ஆளுடைய அரசர்க்கு அமுது செய்விக்கும் பெருந் தொண்டினையே இயற்ற முற்பட்டது மிகவும் வியக்கற் பாலது.

ஏயர் கோன் கலிக்காம நாயனார் மனைவியாரும் தமது கணவன் உயிர் நீத்ததை யறிந்தும் தாமும் அழாது பிறர் அழுதலையுந் தடுத்து ஆளுடைய நம்பியைச் சிறப்பாக வரவேற்றது செயற்கருஞ் செய்கையாகும்.

"மருவலிங் கணைந்தார் நம்பி
யென்றுமுன் வந்தார் கூற
வொருவரு மழுதல் செய்யா
தொழிகவென் றுரைத்துப் பின்னர்"
(ஏயர்கோன், ௩௬௪)

"கணவர்தஞ் செய்கை தன்னைக் கரந்துகா வலரை நம்பி
யணைவுறும் பொழுது சால வலங்கரித் தெதிர்போ மென்னப்
புணர்நிலை வாயிற் றீபம் பூரண கும்பம் வைத்துத்
துணர்மலர் மாலை தூக்கித் தொழுதெதிர் கொள்ளச் சென்றார்."
(ஏயர்கோன், ௩௬௬)

திருநீலநக்க நாயனார் மனைவியும் இறைவர் பாற் பேரன்புடையவரென்பது சிவலிங்கப் பெருமானுடைய திருமேனி மீது ஓர் சிலந்தி விழுந்ததைக் கண்டவுடனே அச்சங்கொண்டு அன்பினால் ஊதித் துமிந்தமையாலும், ஊதித் துமிந்தது போகத் திருமேனியின் எஞ்சிய பகுதியைச் சிலந்தியின் கொப்புளம் போலத் திருநீலநக்க நாயனார்க்கு இறைவன் கனவிற் காட்டினமையாலுந் தெளியப்படும்.

பரவையாருஞ் சங்கிலியாரும் உமையம்மையார் சேடியராதலின், அவர் பெருமை கூறவேண்டியதில்லை.

ஆளுடைய நம்பிக்கு மணஞ்செய்யக் கருதிய புத்தூர்ச் சடங்கவி சிவாசாரியார் மகள் திருநாவலூர

ரையே ஒழியாது நினைந்திருந்து சிவலோக மடைந்த மையான், அவள் கற்பிற்சிறந்த தனி நாயகியாவள். ஆடவருள் தமக்குக் கணவராய்ப் பெறுதற்குரிய ஒருவரையே உள்ளத்தில் நினைப்பதும், உள்ளத்தில் நினைத்த மாத்திரையிலேயே மணம் நிகழ்ந்ததாகக் கருதி, நினைத்த மணாளனைப் பெறுதவிடத்துப் பிறரை நோக்காத பெருந்தன்மையே சிறந்ததொரு கற்பு முறையாமென்று கொள்வதும் அக்காலத்திலே மேன்மக்களாற் போற்றப்பட்டு வந்தன. அதற்கு இவர் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாவார். திருநாவுக்கரசர் தமக்கையராகிய திலகவதியாரோ தம்மை மணஞ்செய்ய விருந்த கலிப்பகையாரைத் தமது கணவனாக முற்றுங் கருதி விட்டமையால், அவர் இறந்தவுடனே தாம் கைம்மை நோன்பு மேற்கொள்வதையே எண்ணாது உயிர்விடத் துணிந்தமை மிகவும் வியக்கத் தக்கதோர் செயலாகும். நினைந்த அளவிலே அன்பு செலுத்துதல் தலையன்பாகும் முற்பிறவித் தொடர்பாக உழுவலன்பு நிகழக் கூடிய இடத்தேதான் அத்தகையதாகிய தலையன்பு நிகழுவதாகும். கலிப்பகையாரைத் திலகவதியார் கண்டனரோ கண்டிலரோ என்பது சரித்திரத்தால் விளங்கவில்லை. தமது கணவனைப் பற்றி அவர் கேட்ட அளவிலேயே அவர் மாட்டு அன்பு வைத்தார். கேட்டவுடன் காதலித்தல் தலையன்பெனவும் கூடியவுடன் காதல் மிகுதல் கடையன்பெனவுங் கூறுப. தலையன்புக்குக் காரணம் எழுமையுந் தொடர்ந்த அன்பாகிய உழுவலன்பெனப்படுமாதலின் அது பல் பிறவிகளிலே செவ்விதிற் கைக்

கொண்ட கற்பு நிலையின் பயனாகும் கற்பு நிலையில் நிற்றல் மெய்த்துறவிற் கேதுவாகும். எல்லாப் பொருள்களினுஞ் சிறந்ததாகக் கருதிக் காதலித்த கணவன் தொடர்பும் நிலையிலா இயல்பிற்றென்று கொள்ளவேண்டுங் காலத்தே பரம்பொருளினிடத்தே பேரன்பு விளையும். பரம்பொருளாகிய பற்றற்ற இறைவனைப் பற்றிய காலத்தே உலகப் பற்றறும். இவ்வுண்மை திலகவதியார் வாழ்க்கையால் மலையிலக்காக விளங்கியதுபோலப் பிறவாறுகளால் விளங்குவதில்லை. கன்னிப் பருவத்தே நிலையாமைகண்டு அசைவற்ற பற்றற்ற உறுதியுடன் பெருந்துறவு பூண்ட மங்கையர்தலைவி திலகவதியாரே யாவர்.

காரைக்காலம்மையாராகிய புனிதவதியார் தமது கணவனோடு உடனுறைந்த காலை அவனும் அறியாத வண்ணம் சிவபெருமானிடத்திலும் சிவனடியாரிடத்திலும் அளவிறந்த பேரன்பு செலுத்தினமை அவரது ஒப்பற்ற அடக்கத்தையும் முன்னைப் பெருந்தவத்தையுங் குறிப்பனவாகும். பெண்மணிகளுள் அவரே பேரற்புதம் இயற்றினார். இறையன்போடு பேரறிவும் உடையராதலின், அற்புதத் திருவந்தாதி முதலிய நுண்பொருள் செறிந்த அமுதத் திருவருட் பாடல்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இல்லற வாழ்க்கையில் தமக்கென யாதொரு விருப்பமும் இல்லாதவராயிருந்தும் உலகியல்புக்குத் தக்கவாறு தமது பெற்றோர் விருப்பப்படி மணந்தும் கொழுநன் விருப்பப்படி இல்லறம் நடத்தியும் ஒருவருமறியாவண்ணம் இறைவன்பாற் பேரன்பு செலுத்திய இவரது பேரடக்கப்

பேராற்றல் யாவராலும் வியத்தற்குரியது. இவரைப் போல் இவரையன்றி வேறெவருமில்லை யென்பது மிகத்தெளிவான உண்மையாகும்.

பொதுவாக உலகத்தாரும் சிறப்பாகத் தமது கணவனாகிய மன்னனும் அவனது குடிகளும் சிவநெறியைத் தலைக்கூடி உய்யவேண்டு மென்னும் பெருங் கருணையினாலே சைவசமயத்தை நிலைநாட்டிய பெண் மணியார் மங்கையர்க்கரசியாராவர். பாண்டிய நாட்டையாளுதற்குரிய சிறந்த மேதாவிப் பெண்ணரசாய் இவர் திகழ்ந்தமையால், எவ்வெவர் செய்திகளை எவ்வெவ் வகையில் இயற்றிப் பயன்காண வேண்டுமோ அவ் வவ்வகையில் அவற்றைச் செய்து முடிப்பதில் இணையற்ற திறமை வாய்ந்தவர். நாட்டிற்கு எல்லா நன்மைகளினும் மேம்பட்டது சமயப் பாதுகாப்பாதலின், தன் கணவனாகிய அரசன் சமண சமயத்தில் ஆழ்ந்திருத்தலினும், தான் யாது செய்தல் கூடுமென்று நினையாது திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை வரவழைத்துச் சைவசமயத்தை நிலைநாட்டினமை இவரது நுண்ணறிவையும், கிளைநடிப் பேரன்மையும் விளக்குவதாகும். கணவன் சமணசமயத்திற் புகுந்ததற்குக் காரணம் ஊழ்வினையேயன்றி வேறில்லை. அவர்பால் அவர் வெறுப்புக் கொள்ளாது அவரோடு இல்லறம் நடாத்தி வந்தமை இவரது மனத்தின் செம்மையைத் துலக்குவதாகும். சமணரிடத்துஞ் செவ்விய முறையில் வழக்காடி உண்மையை நிலைநாட்டுவதனையே அரசன் மாட்டும் வற்புறுத்தினரேயன்றி ஒருபாற் சார்ந்து சைவசமயத்தைக் கொள்ளும்படி

வேண்டவில்லை. தம்மவரிலே சைவசமயத்தில் எல்லையில்லாத பற்றுடையராயிருந்தனரென்பது சமணரால் சிவனடியார்க்கு இடையூறு நேர்ந்தபோது தாம் உயிர்விடக் கருதினமையால் தெற்றெனப் புலனாகும். சமணர் தோற்றபின்பு அவர் கழுவேறினமை பற்றி இவர் யாதுங் கூறவில்லை. இல்லற நெறியினும் அரசியல் முறையினுஞ் சிறந்து சமநிலையை நிலைநாட்டியதில் இவர் ஒப்புயர்வற்ற பண்பினராவர்.

பெரியபுராணத்தை இயற்றுவித்த அநபாயசோழனைப் பற்றிச் சேக்கிழார் தமது பெரிய புராணத்திற் பல இடங்களிலுங் குறித்துள்ளார். அநபாய மன்னன் பொன்னம்பலத்தினைத் தூய பொன்னினால் வேய்ந்ததாக ஆசிரியர் குறிக்கிறார்.

"மேய விவ்வுரை கொண்டு விரும்புமாஞ்
சேய வன்றிருப் பேரம் பலஞ்செய்ய
தூய பொன்னணி சோழனீ டூழிபா
ராய சீர்அந பாய னரசவை." (பாயிரம், அ)

அநபாயன் இந்த நாடு முழுவதூஉந் தன்னரசினைத் தனிச் சிறப்புடன் ஆண்டனனென்றும், தன்கீழ் வாழ்வார் மாட்டு அருளுடையனாய்த் திகழ்ந்தானென்றுங் கூறுவார்,

"வையம் பொதுக்கடிந் தினிது காக்குங்
கொற்றவ னநபா யன்பொற் குடைநிழற் குளிர்வ தென்றால்
மற்றதன் பெருமை நம்மால் வரம்புற விளம்ப லாமோ"

என்றார்.

மனுநீதி கண்ட சோழனின் பெருமை கூறுங் கால "மன்னு சீரந பாயன் வழிமுதல்" என்றார். எறிபத்த நாயனார் புராணத்திலும் இயற்பகை நாயனார் புராணத்திலும் அநபாயனது மரபின் சிறப்புச் சில விடங்களில் விரிக்கப்பட்டுள்ளது.

"சென்னி வெண்குடை நீட நபாயன் திருக்குலம்புகழ்
பெருகிய சிறப்பின்" (இயற்பகை, க)

"மன்னிய அநபா யன்சீர் மரபின்மா நகர மாகுந்
தொன்னெடுங் கருவூ ரென்னுஞ் சுடர்மணி வீதி மூதூர்"
(எறிபத், உ)

அநபாயனது செங்கோற் பெருமையை ஆசிரியர் சேக்கிழார் ஓர் உவமையாக வைத்து விளக்கினார்.

"வம்புய மலராள் மார்ப னநபாய னென்னுஞ் சீர்த்தி
செம்பியன் செங்கோ லென்னத் தென்னன்கூ னிமிர்ந்த
தன்றே"

ஆசிரியர் சேக்கிழார் மடந்தையர் வனப்பினை பரவையார் சங்கிலியார் வரலாற்றின் கண்ணும், நாவரசர்க்கு மயல் விளைக்க முயன்ற அரமகளிரைக் கூறிய விடத்தும், பூம்பாவையையெழுப்பிய சரிதங்கூறுமிடத்துஞ் செவ்விதின் விளக்கினார். பரவையார் வனப்பை விதந்தோதுவார், அந்நங்கையாரின் ஒவ்வொரு உறுப்பிற்கும் உவமை தனித்தனியே கூறாது அவர்க்குக்கூறும் உவமைகளனைத்தையுந் தொகுத்துரைத்தனர்.

"மானினம் பிணையோ தெய்வ வளரிள முகையோ வாசத்
தேனிளம் பதமோ வேலைத் திரையிளம் பவள வல்லிக்

கானிளங் கொடியோ திங்கட் கதிரிளங் கொழுந்தோ காமன்
றானிளம் பருவங் கற்குந் தனியிளந் தனுவோ வென்ன''
(தடுத்தாட், கஅ)

எவ்வுறுப்பினுங் கண்ணனது சிறப்பினதாதலின், மான்போன்ற மருட்சியான பார்வையுடைய நங்கைக்குப் பெண்மானை உவமித்தார். 'விழியாற் பிணையாம்' எனனுந் திருக்கோவையார் அடியையுங் காண்க. 'மானினேர் விழி மாதராய்' என்றது மது. மலர் முகையினைப் பல்லிற்கு உவமித்தல் மரபாதலின், 'இளமுகையோ' வென்றார். நங்கையாரது நயமிக்க இன்சொல்லுக்குத் தேனினை உவமித்தார் என்றலுமுண்டு மேனியின் செவ்விக்கும் மென்மைக்கும் பவளத்தையுங் கொடியையும் உவமை கூறினார். சிறந்த உறுப்புக்களைத் தெரிந்தெடுத்து அவற்றிற்குரிய உவமைகளையே தொகுத்துக் கூறினார். நங்கையாரின் கன்னித் தன்மையையும வாடாது வளர்ந்தொளிரும் எழிலையும வற்புறுத்தும் பொருட்டு, 'இளப்பிணையோ, வளரிளமுகையோ, இளம்பதமோ, இளங்கொடியோ, இளங்கொழுந்தோ, இளந்தனுவோ' என்று ஒவ்வோருவமையோடும், இளமையை இணைத்துக் கூறியது காண்க. கயிலைநின்று ஞாலத் திழிந்தமையின் "தெய்வ வளரிள முகை" யென்றார். புருவத்திற்குச் சிறுவில்லையே உவமித்தல் பொருத்தமாதலாலும், விளையாட்டுப் பருவத்திற் சிறுவில்லையே விற்பயில்வோர் பயன் படுத்துவாராதலாலும், 'இளம் பருவங் கற்குந் தனி யிளந்தனு

வோ’ என்றா நாயனா நலததைக கவரும தனி யுயா வுடைமையால ‘காமன தனி யிளநதனுவோ’ வென்றா ஒவவோ றுறுபபைப பாாதத அவ வளவிலே அடஙகேத உளளம புகுநதொடுஙக கவாநது நினறது ஒரு உருபபைப பாாதத அளவிலேயே அதறகு உவமை கூறும மாாககள வழியெ சமேய நலமையாா கோனறினாாகலின, அவவவயவப ... அவா போலுமென அபிராககமை கூறுப வாயப ... சபலே யிலே நனறித து நலவகைகளின சோதியினமைம யால, இலலைசவாழநதைக கபாகுத சாககுமறனறு சாரு ... போனறமையின பாரிவாய பினனை யோமவனறும, மேயுலகைத தனி ... வாககன றவாயாக கனனிப பாவநத தடவானையாள ‘மேகயவ வளரினை ... வேதசேடோ’ வெனறும, திரு ... வயாறகே யுரியவராய ... பணணையே, சிறநத விளககமை யால ‘வாசக தேனிளப பதமோ’ வெனறும, பாறு கடலிற றோனறிய திருமகளைபபோல அழகு மிகுந தவளாயக கறபிற கடைபபாளமாய புலமை நிலததிற குரிய இளபுலலைக கொடிபோனறமையின, ‘திமை யிளம பவள வலலிக கானிளமகொடியோ’ வெனறும, நமது நாயனாாககு அமுதம போனறவளாய அழ கிலலியனற திருமேனி யுடைமையால ‘திஙகட கதி ரிளங கொழுநதோ’ வெனறும, கவின மிககதோா வில லினைபபோல வளைநது துவளும திருமேனியுடைமை யால ‘காமன தனியிளநதனுவோ’ வெனறும ஆசிரி யா மொழிநதனரெனப தருமகள செமமேனி யுடைமையால ‘பவளவலலி’ எனறனா ஒபபறற

இளமை நலமுடைமையால் காமனும் இளமைச் செவ்வியைப் பரவையார்பால் கற்றற்குரியனென்பார், 'காமனுந் தானிளம் பருவங் கற்கு' மென்றார். 'கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ' என்ற பாட்டிலும் பரவையார் வனப்பு இனிது விளக்கப்பட்டது.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணத்தில் விண்மாதரின் மயல் விளைக்கும் செயல்களைக் கூறுமிடத்து மின்னற் கொடிகள் போல அவர்கள் வந்து இறங்கினமையும், அவர்கள் தமது அருமைக் கனி வாயினாலும், குவளைக் கண்களினாலும், மெல்விரல்களினாலுங் குறிகள் செய்து மயல் விளைத்தமையும் ஆசிரியர் எடுத்தியம்பினாரேயன்றி இழிந்த மொழிகளால் யாதுங் கூறிற்றிலர்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணத்திலே பூம்பாவையின் பொற்பினைப் புகலுமிடத்து விடந் தீண்டுவதற்குமுன் பொதுவாகவும் உயிர்த்தெழுந்ததற்குப் பின் சிறப்பாகவும் ஆசிரியர் அதனைப் புனைந்துரைத்தனர். பூம்பாவையின் வனப்பின் ஒளியினையே பல உவமைகளால் ஆசிரியர் வியந்தனர். அப்பெண்மணி நடைபயிலுமிடத்தே பல உறுப்புக்களினின்றும் அவற்றின் அணியினின்றும் மின்னொளி வீசினமையால், 'மின்னின்வித்' தெனவும், தூயபொன்மேனி யுடைமையாலும், மிகுந்த மென்மையுடைமையாலுந் 'தமனியக் கொடியின் தளிர்க்கிளை' எனவும், இயல்பாய ஒளியோடு அணி ஒளியுங் கலந்து செஞ்சுடர்க் கொழுந்தெனத் திகழ்ந்தமை

யால், 'மணி கிளரொளியின் அஞ்சுடர்க் கொழுந் தெனவும்' புனைந்துரைத்தார். கன்னிப் பருவத்து மிக்க கவினோடு பெற்றோர்க்கும், பிறர்க்கும் பெரு மகிழ் விளைத்தமையின், 'அழகின் முன்னிளம் பத மென அணிவிளக்கென்ன' என்றார்.

பூம்பாவை உயிர்த்தெழுந்தபின் அவளது உறுப் புக்கள் பலவற்றையுந் தனித்தனியே ஆசிரியர் புனைந் துரைத்தனர். இது பிற்காலப் பெருங் காப்பியங் களின் மரபினைத் தழுவிய முறை. முகத்தினைச் செந் தாமரைக்கும், குழலினை வண்டுக் கூட்டத்தின் ஒழுங் கிற்கும், நுதலினை வானவில்லிற்கும், புருவத்தைக் காமன் சிலைக்கும், கண்ணினைக் கயலுக்கும், மூக்கினை யும் இதழினையும் முறையே பச்சோந்திக்கும் இந்திர கோபத்தினுக்கும், காதின் மகரக்குழைகளைக் காமன் வெற்றிக் கொடிக்கும், கழுத்தினைச் சங்கிற்கும், கொங்கையை அமுதகும்பத்திற்கும், கைகளைக் காந் தட் பூவிற்கும், தொடையினை வாழைத்தண்டிற்கும், முழந்தாளினைப் பொற்பந்திற்கும், கணைக்காலினைக் காமனது அம்புக் கூட்டிற்கும், பரட்டினைச் செம் பொற்றட்டிற்கும், மெல்லிய அடிகளைப் பூந்துணர்க் கும் ஆசிரியர் உவமித்தனர்.

பூம்பாவையே அழகிற் றலைமை வாய்ந்தவளென் பது ஆசிரியர் கருத்தாதலின், 'அழகினுக் கணியாய் நின்றா'ளென்றார். அயன் படைத்த திலோத்தமை யினும் அழகு மிக்கவளென்பார் 'வேதாப் படைத்த வள் அவளினும் நல்லாள்' என்றார். பாவையாளை

'வாசத்தேனிளம் பதம்' என்றனர். பூம்பாவையை 'அழகின் முன்னிளம் பதம்' என்றார். பூம்பாவையின் திருநுதலானது 'அழகின் மாரி பொழிந்திடப் புயற் கிழிட்ட வாங்கிய வானவில்லின் வளரொளி வனப்பு வாய்த்தது' என்றார். மேனியின் ஒளியினைப் பன் முறை விதந்தோதுவது ஆசிரியர் வழக்கம்

'மண்ணிய மணியின் செய்ய வளரொளி மேனியாள்'

'தண்ணளி விரிந்த சோதி வெள்ளத்தில்'

'ஒண்ணிறக் கரிய செய்ய கயலிரண் டொத்து'

'பாவை நாசியும் பவள வாயும்
 நணிய பேரொளியிற் றோன்றும்'

'இளரொளி மகரவேறு கெழுமிய தன்மை யாலும்'

'விற்பொலி தரளக் கோவை விளங்கிய கழுத்து'

'எரியவிழ் காந்தண் மென்பூ'

'மங்கை கைகளாய்க் காந்தி வெள்ளம் அருகிழிந் தனவோ'

'முழந்தாளின் செவ்வி பொலிந்தொளி விளங்கிப் பொங்க'

'காமரு பவளச் சோதி பொற்றிரள் வைரப் பத்தி'

'பூந்துணர் மலர்ந்த போலு நற்பதம் பொலிவு காட்ட'

என்ற இடங்களில் வனப்பொளியை விதந்தமை காண்க.

காமன் சிலைக்குப் புருவத்தை ஒப்பிட்ட காலைப் புருவமிரண்டாதலின், காமனுக்குச் "செருவெழுந் தனுவ தொன்றும் சேமவில் லொன்றுமாக" இரு சிலைகள் உள்ளவெனக் கொள்க. 'மூக்கும் இதழும் அமைந்துள்ள நிலைமை பச்சோந்தியானது தனக்குக்

கீழுள்ள இந்திர கோபத்தைப் பற்றுவதற்குத் தாழ்ந் துள்ளமைபோல இருந்த' தென்றார். இங்ஙனந் தற்குறிப்பேற்ற மமைந்த உதாரணங்கள் பல; அவை விரிக்கிற் பெருகும்.

சங்கிலியாரைக் கோவா முத்திற்குந் தொளைக்கப் படாத முத்திற்கும் வண்டு படியாத வளமிக்க மெல் லரும்பிற்கும் உவமித்தார். (ஏயர்கோன், உஉஎ, உஉஅ) அம்மடந்தையின் மெல்லியல்பையும், மேனி யொளியையும் இனிய தோற்றத்தையும், இணையற்ற முறையில் இரண்டடிகளில் அசிரியர் அமைத்திருத்தல் வியக்கத் தக்கது

"பொன்னு மணியு மலர்ந்தவொளி யமுதி லளாவிப் புதியமதி
தன்னு ணீர்மை யாற்குழைத்துச் சமைத்த மின்னுக்
[கொடிபோல்வாள்."

மேனியின் நிறமானது மின்னிற்சங் குழல், கண், இதழ் முதலிய பகுதிகள் பல்வகை மணிகட்கும் ஒத் திருப்பதனாலே 'பொன்னு மணியும் மலர்ந்த வொளி' என்றார். நாயனார் உள்ளத்தைக் கவர்தலால், 'அமு திலளாவி' யென்றார். கன்னிப் பருவத்தின் இள வெழில் விளங்கத் தோன்றுதலால், 'புதியமதி தன் னுள் நீர்மையினாற் குழைத்து' என்றார். ஒளிமென் சாயலுடையாரென்பார், 'மின்னுக் கொடிபோல்வா' ரென்றார். சங்கிலியார்பால் நாயனார் பெண்ணலம் துய்க்குமிடத்தை யுணர்த்து மிடத்து,

"யாழின்மொழி எழின்முறுவல்
இருங்குழைமேற் கடைபிறழும்
மாழைவிழி வனமுலையார்" (ஏயர், உசுஅ)

என்றார்.

திருவினும் உருவமிக்கா ரென்பார் "புண்டரிகத் தவள் வனப்பைப் புறங்கண்ட தூநலத்தை" யென்றார்

ஆசிரியர் மடந்தையர் வனப்பை வர்ணித்தது போல ஆடவரது வீரத்தையும், இயற்பகை நாயனார் புராணம், எறிபத்தநாயனார் புராணம், ஏனாதிநாதர் புராணம், கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் என்னும் நான்கினுள்ளும் இனியெடுத்து விளக்கினார். இயற்பகைநாயனார் தாமொருவரே சுற்றத்தாரனைவரையுங் கொன்று வென்றதை ஆசிரியர் மிக்க பெருமிதந் தோன்ற விரித்துரைத்தனர்.

"பெருவிற லாளி யென்னப் பிறங்கெரி சிதற நோக்கிப்
பரிபவப் பட்டு வந்த படர்பெருஞ் சுற்றத் தாரை
ஒருவரு மெதிர்நில் லாதே யோடிப்போய்ப் பிழையு மன்
[றேல்
எரிசுடர் வாளிற் கூறாய்த் துடிக்கின்றீ ரென்று நேர்ந்தார"

"மூண்டுமுன் பலராய் வந்தார் தனிவந்து முட்டி னார்கள்
வேண்டிய திசைக டோறும் வேறுவே றமர்செய் போழ்தி
லாண்டகை வீரர் தாமே யனைவர்க்கு மனைவ ராகிக்
காண்டகு விசையிற் பாய்ந்து கலந்துமுன் றுணித்து
வீழ்த்தார்" (இயற்பகை, கஎ, ௨௨)

படையெழுச்சியின் சிறப்பை எறிபத்தநாயனார் புராணத்தில் விளக்கினார்.

"பொங்கொலிச சின்ன மெல்லாம் பொருபடை மிடைந்த
[பொற்பின்
மங்குல்வான் கிளர்ச்சி காண மருங்கெழுந் தியம்பி மல்க"

"தூரியத் துவைப்பு முட்டுஞ் சுடர்ப்படை யொலியு மாவின்
றூர்மணி யிசைப்பும் வேழ முழக்கமுந் தடந்தேர்ச் சீரும்
வீரர்தஞ் செருக்கி னார்ப்பு மிக்கெழுந் தொன்று மெல்லைக்
காருடன் கடைநாட் பொங்குங் கடலெனக் கலித்த
[வன்றே" (எறிபத்தர், ௩௧, ௩௨)

படைகள் போர்புரியுஞ் சிறப்பினை ஏனாதிநாத புரா
ணத்தில் இனிது விளக்கினார்.

"வாளொடு விழுமுடல் வென்றவன்
மார்பிடை யறமு னெறிந்திட
ஆளியி னவனு மறிந்தன
ளையினர் பலருள ரெங்கணும்"

"ஆருயிர் கழியவு நிற்பவ
ராண்மையி லிருவரு மொத்தமை
போரடு படைகொ டளப்பவர்
போல்பவ ரளவிலர் பட்டனர்" (ஏனாதி, உய,உக)

வில்விழாவின் சிறப்பும் வேட்டையின் சிறப்பும் கண்
ணப்பநாயனார் புராணத்திற் செவ்வையாக அமைந்
துள்ளது. கண்ணப்பநாயனார் புராணம் எ௮-ம்
பாட்டு:

"ஏனமோடு மானினங்க ளெண்குதிண் கலைக்குலங்
கானமேதி யானைவெம் புலிக்கணங்கள் கான்மரை
யானமா வநேகமா மருண்டெழுந்து பாயமுன்
சேனைவேடர் மேலடர்ந்து சீறியம்பு தூறினார்"

இசையினாலே எல்லா உயிர்களும் ஒத்த உணர்ச்சி
யுடையனவாய்ப் பகைமை யொழித்து இணங்கி நிற்
பதும் எப்பொருளும் அசைவற்று நிற்பதும் ஆனாயர்
புராணத்தில்,

"கலிவாரு மெலிவாரு முணர்வொன்று நயத்தலினுன்
மலிவாய்வெள் ளெயிற்றரவ மயின்மீது மருண்டுவிழுஞ்
சலியாத நிலையரியுர் தடங்களியு முடன்சாரும்
புலிவாயின் மருங்கணையும் புல்வாய புல்வாயும்" (கூச)

"மருவியகால் விசைத்தசையா மரங்கண்மலர்ச் சினைசலியா
கருவரைவீ ழருவிகளுங் கான்யாறுங் கலித்தோடா
பெருமுகிலின் குலங்கள்புடை பெயர்வொழியப் புனல் [சோரா
விருவிசும்பி னிடைமுழங்கா வெழுகடலு மிடைதுளும்பா" (கூரு)

என்னும் பாட்டுக்களிற் செவ்விதிற் புனைந்துரைக்கப் பட்டது. இசையின் அசைவில்லாத் தன்மை திருஞானசம்பந்தர் புராணம் சஙஉ-ல் உரைக்கப்பட்டது. விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி இயற்கைப் பொருள் அழகினை ஆசிரியர் செப்பு முறைமையை ஒரு சிறிது ஆராய்வாம். திருமலை சிறப்பு கூறுமிடத்து, உலகத்தை ஒளிபொருந்தியதோர் கொடியாகவும், பல திருப்பதிகளுந் தளிர்களாகவும், கயிலை, அக்கொடியின் முடியிலுள்ள வெண்மலராகவுந் தோன்றுவனவாக வருணித்தார். பிறவுலகங்கள்போல, நிலவுலகமும் ஒளிபெற் றிலங்குவதால், 'ஒளிமணவல்லி' யென்றார். பல தலங்களும் மேலுங் கீழுமுள்ள நிலப் பகுதிகளி லுள்ளனவாயும், பனிமலைப்பாலுள்ள கயிலையானது எப்பகுதிக்கு மேலாவுந் தோன்றினவென்றார்.

"நிலவு மெண்ணி றலங்களு நீடொளி
யிலகு தண்டளி ராக வெழுந்ததோ

ருலக மென்னு மொளிமணி வல்லிமேன்
மலரும் வெண்மலர் போல்வதம் மால்வரை"
(திருமலை, ௬)

என்றது காண்க.

கண்ணப்பநாயனார் புராணத்திலே குறிஞ்சி நில மாக்களாகிய வேடர் வாழ்க்கையை ஆசிரியர் செவ் விதின் இயம்பிப் போந்தனர்.

முத்துக் கொழிக்கும் அருவியின் பாங்கர் யானை மருப்பினாலமைத்த வேலியை யுடையதாய்த் திகழ் வது உடுப்பூ ரென்றமை நயமிக்கது.

"நித்தில வருவிச சார னீள்வரை சூழ்ந்த பாங்கர்
மத்தவெங் களிற்றுக கோட்டு வன்றொடர் வேலி கோலி
யொத்தமைப ரரணஞ் சூழ்ந்த முதுபதி யுடுப்பூ ராகும்"
(கண், உ)

வேடருள் ஆண்குழந்தைகள் தமது ஆண்மைக் கேற்ப விலங்கின் குட்டிகளோடும், பெண்பிள்ளைகள் தமது மென்மைக் கேற்ப, மெல்லிய மான்களோடும் விளையாடுவதை ஆசிரியர் அழகாகச் செப்பினர்.

"வன்புலிக் குருளை யோடும் வயக்கரிக் கன்றி னோடும்
புன்றலைச் சிறும கார்கள் புரிந்துட னாட லன்றி
யன்புறு காதல் கூர வணையுமான் பிணைக ளோடு
மின்புற மருவி யாடு மெயிற்றியர் மகளி ரெங்கும்"
(கண், ௪)

வேட்டுவர் வேட்டைக்கு விரமாய்ச் செல்லும்போது அவரெழுப்பும் ஓசையை நேரிற் கேட்டாற்போலப் புலப்படும் வண்ண மியம்பினமை பாராட்டத்தக்கது.

"வெல்படைத் தறுகண் வெஞ்சொல் வேட்டுவர் கூட்டந் [தோறுங்
கொல்லெறி குத்தென் றார்த்துக் குழுமிய வோசை யன்றிச்
சில்லரித் துடியுங் கொம்புஞ் சிறுகணு குளியுங் கூடிக்
கல்லெனு மொலியின் மேலுங் கறங்கிசை யருவி யெங்கும்"
(கண், ௫)

திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் புராணத்துள், ஐந்திணை வளங்கள் ௬-ம் பாட்டு முதல் ௬௯-ம் பாட்டு வரை தொகுத்துரைக்கப்பட்டன

"குறவா பண்மணி யரித்திதை விதைப்பன குறிஞ்சி
கறவை யானிரை மானுடன் பயில்வன கானம்
பறவை தாமரை யிருந்திற வருந்துவ பழனஞ்
சுறவ முண்மருப் பணங்கயர் வனகழிச சூழல்"

திருஞானசம்பந்தபுராணம் ௬௨௯-ம் பாட்டில், குன்றுகளிற் பனி மூடியிருப்பது குன்றுகள் குளிர் தாங்க மாட்டாது வெண்போர்வை போர்த்திக் கொண்டாற்போன்ற தென்று செப்பினர்.

"சூழ்பனியாற்
குளிர்க்குடைந்து வெண்படாம் போர்த்தனைய குன்று [களும்"

என்றனர்.

பெரிய புராணங்களிற் பல விடங்களிற் பொழில் வருணனை காணப்படுகின்றது. பல்வகை மரங்களைத் தொகுத்துரைப்பது இவர் வழக்கம்.

"நாளிகே ரஞ்செ ருந்தி நறுமலர் நரந்த மெங்குங்
கோளிசா லந்த மாலங் குளிர்மலர்க் குரவ மெங்குந்
தாளிரும் போந்து சந்து தண்மலர் நாக மெங்கு
நீளிலை வஞ்சி காஞ்சி நிறைமலர்க் கோங்க மெங்கும்"
(திருநாட்டுச் சிறப்பு, உ௮)

௨௯-ம் பாட்டும் மரங்களைத் தொகுத் துரைப்பதே.

தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் ௯௫-ம் பாட்டும், மர அடுக்குப் பகர்வனவே. ௯௪-ம் பாட்டு வருமாறு:

"வன்னி கொன்றை வாழை சண்பக மார
 மலர்ப்ப லாசொடு செருந்திமந் தாரங்
கன்னி காரங்குர வங்கமழ் புன்னை
 கற்ப பாடலிகள் கூவிள மோங்கித்
துன்னு சாதிமரு மாலதி மௌவ
 றுதைந்த நந்திகர வீர மிடைந்த
பன்ம லர்ப்புனித நந்தவ னங்கள்
 பணிந்து சென்றனன் மணங்கமழ் தாரான்"

திருஞானசம்பந்தர் புராணத்திலே, அந்தணரது வேட்டற்றொழிலை மரங்களு மேற்கொண்டனவென்று ஆசிரியர் நயமுறப் புனைந்தமை பாராட்டத்தக்கது.

"பரந்தவிளை வயற்செய்ய பங்கயமாம் பொங்கெரியில்
வரம்பில்வளர் தேமாவின் கனிகிழிந்த மதுநறுநெய்
நிரந்தரநீ ளிலைக்கடையா லொழுகுதலா னெடிதவ்வூர்
மரங்களுமா குதிவேட்குந் தகையவென மணந்துளதால்"
(திருஞானசம், ௭)

பொழில்களின் அருகேயுள்ள வயல்களில் முளைத்திருக்குஞ் செந்தாமரையின் தேமாமரக் கனிகளின் தேனைது இலைகளினூடேசென்று விழ்தல், நெருப்புக் குண்டத்தில் நெய்யினை ஆகுதி செய்தல் போன்றமையால், 'மரங்களும் வேட்டன' வென்றார். கிளைகள் நெருங்கப்பெற்றுக் கதிரவன் மண்டலத்தை யளவளாவிஞற்போல் வளர்ந்துள்ள செழுமை மிக்க மரங்க

ளையுங்காலை அவற்றின்மேற் படர்ந்த முகில்களி னின்று புனன்மழையாவது, அவற்றின் மலர்களி னின்று தேன்மழையாவது பொழிந்துகொண்டிருந்த மையால் மழை எக்காலத்தும் ஒழியாதிருந்த தென்றார்.

"நனைமருவுஞ் சினைபொதுளி நறுவிரைசூழ் செறிதளிரிற்
றினகரமண் டலம்வருடுஞ் செழுந்தருவின் குலம்பெருகிக்
கனமருவி யசைந்தலையக் களிவண்டு புடைசூழப்
புனன்மழையோ மதுமழையோ பொழிவொழியா பூஞ்
சோலை" (திருநாளைப், ௩)

பொழிலைச் சூழ்ந்து மொய்த்த வண்டுகளின் கூட்டம், நீலமணியாலிழைத்த மணியாரம்போல் விலங்க, மரங் களின் செவ்விய தளிர்கள் நல்ல விரல்கள் போலவும், தளிர்களின் நுனியிலுள்ள மலர் அரும்புகள் நகங் கள் போலவுந் தோன்ற, பெருமரங்கள் நிலமகளின் கைகள் போன்றிருப்ப, வெண்மதியானது நிலமகள் தனது உருவத்தைப் பார்க்கும் பொருட்டுப் பிடித்த கண்ணாடிபோற் றோன்றும்படி மலர்ச் சோலைகள் ஓங்கி வளர்ந்தன வென்றமை நயமிக்கது.

"மொய்யளிசூழ் நிரைநீல முழுவலயங் களினலையச்
செய்யதளிர் நறுவிரலிற் செழுமுகையி னகஞ்சிறப்ப
மெய்யொளியி னிழற்காணு மாடியென வெண்மதியை
வையமகள் கையணைத்தாற் போலுயர்வ மலர்ச்சோலை"
(திருநாவுக்கரசு, க)

பொழில்களிலே திருப்பதிகங்களைக் கிளிகள் கூறப் பூவைகள் கேட்பதாகவும், கிளியும் பூவையும்

சிவனடியார் வரவுகண்டு சிவமொழி பயில்வதாகவுங் கூறியுள்ளார்.

"தெள்ளு மோசைத திருப்பதி கஙகள்பைங
கிள்ளை பாடுவ கேட்பன பூவைகள்" (மனுநீதி, அ)

"சிவமுன் பயின்மொழி பகர்கின் றனவளா
சிறைமென் கிளியொடு சிறுபூவை" (திருநாவு. கசுu)

என்றார்.

நாயன்மார் வாழ்ந்திருந்த திருப்பதிகள் பலவும், மருத நிலத்திலுள்ளனவாதலின், மருத நிலத்திற்குச் சிறப்பாகுரிய உழவினை அழகுற வியம்புவான, ஆசிரியர் பல திருப்பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார் திருநாட்டுச் சிறப்பிலே மிகுந்த பாட்டுக்கள் (ம—உசு) உழவு செய்யுமுறையையும் உழத்தியா செய்கையையும், பயிர்கள் மரங்கள் முதலியவற்றின் சிறப்பையுமே பகர்கின்றன

உழத்தியர் வயறகளுள்ள செங்குவளையைப் பறித்தணிதலும், தங்கள் கூந்தலின்பாலுள்ள வண்டுகளை யோட்டுதற் பொருட்டு, மலாகளாகிய கண்களை யோச்ச, அவற்றிலுள்ள வண்டுகளும் முன்னுள்ளவற்றோடு கூடினமையால் ஓட்டு முயற்சி பிறவற்றை வரவழைக்கும பயனையே தநதது. அதனுற் சிறிது மனந்தளர்வெய்தி நெற்றியில் வியர்வைதோன்றப் பெற்றாலும் செந்தாமரைப் பூவினின்றிழியும் புதுத் தேனைப் பருகுவதனல், புன்சிரிப் புடையராயினர் என்றனர். அப்பெண்டிர் பற்கள் முல்லையரும்பை யொப்பன வென்றுங் குறித்தனர்.

'செங்குவளை பறித்தணிவார் கருங்குழல்மேற் சிறைவண்டை
யங்கைமலாக் களைகொடுகைத் தயல்வண்டும் வரவழைப் [பார்
திங்களுநுதல் வெயர்வரும்பச் சிறுமுறுவ றளவரும்பப்
பொங்குமலர்க் கமலத்தின் புதுமதுவாய் மடுத்தயர்வார்'
(திருநாட்டு, கச)

நெல்விளையப் பெற்ற கதிர்கள் சாய்ந்து கிடக்குங் காலை அடியார்கள் ஒருவரை யொருவர் வணங்கித் தாழ்ந்தாற் போன்ற தோற்றமிருந்ததென்பார்,

"பத்தியின் பால ராகிப் பரமனுக் காளா மன்பர்
தத்தமிற் கூடி னார்க டலையினால் வணங்கு மாபோல்
மொய்த்தநீள் பத்தி யின்பால் முதிர்தலை வணங்கி மற்றை
வித்தகர் தன்மை போல விளைந்தன சாலி யெல்லாம்"
(திருநாட்டு, உஉ)

என்றார்.

நெற்குன்றுகளால் மருதமானது குறிஞ்சியாகத் தோன்றிற் றென்பார்,

"கைவினை மள்ளர் வானங் கரக்கவாக் கியநெற் குன்றால்
மொய்வரை யுலகம் போலு முளரிநீர் மருத வைப்பு"
(திருநாட்டு, உரு)

என்றார்

மூங்கிலும் கரும்பும தாழும்படியாகச் செந்நெற் கதிர்கள் மேலோங்கும வளமிக்க சோணாடென்பார்,

"வேழக் கரும்பினொடு மென்கரும்பு தண்வயலிற்
றாழக் கதிர்ச்சாலி தானோங்குந் தன்மையதாய்"

என்றார்.

வேழக் கரும்பு என்பது பெரிய கரும்பு என்பாரு முளர்.

வாழைக் குலைகள் யானைத் துதிக்கை போலத் தோன்ற அதனருகே வளர்ந்த செந்நெற் கதிர்கள் குதிரை முகம்போற் றோன்ற, விளைபொருளேற்றும் பெருவண்டிகள் தேர்போல விளங்க, வயலுழவர் காலாட்படை போலத் தொழி லியற்றினமையால், மருத நிலமானது நால்வகைச் சேனையுடன் மிளிரும் போர்க் களத்தை யொத்த தென்றது பின்வருஞ் செய்யுளிற் காண்க.

"கருங்கதலிப் பெருங்குலைகள் களிற்றுகைம் முகங்காட்ட
மருங்குவளைக் கதிர்சசெந்நெல் வயப்புரவி முகங்காட்டப்
பெருஞ்சகடு தேர்காட்ட வினைஞரார்ப் பொலிபிறங்க
நெருங்கியச தூரங்கபல நிகர்ப்பனவா நிறைமருதம்"

செந்நெல்வயல் நின்று களைஎன எடுத்தெறியப்பட்ட செந்தாமரைப் பூக்களின் பாங்கர், வயற் சங்குகள் முத்துக்களைச் சொரிவதால் மள்ளர்கள் விண்ணவர் போற்றுஞ் சங்கநிதி பதுமநிதி யுடையார் போன்ற னர் என்று வியந்தார்.

"செந்நெ லார்வயற் கட்டசெந் தாமரை
முன்னர் நந்துமிழ் முத்தஞ் சொரிந்திடத்
துன்னு மள்ளர்கைம் மேற்கொண்டு தோன்றுவார்
மன்னு பங்கய மாநிதி போன்றுளார்"

முத்துப் பிறக்கு மிடங்களை விறன்மிண்ட நாயனார் புராணத்துட் டொகுத்துரைத்தமை காண்க.

"வாரி சொரியுங் கதிர்முத்தும்
வயன்மென் கரும்பிற் படுமுத்தும்

வேரல் விளையுங் குளிர்முத்தும்
வேழ மருப்பி னொளிர்முத்து
மூரன் முறுவல் வெண்முத்த
நகையார் தெரிந்து முறைநோக்குஞ்
சேரர் திருநாட் டூர்களின்முன்
சிறந்த மூதூர் செங்குன்றூர்" (விறன்மிண்டர், உ)

இப்பாட்டினுட் கடன் முத்து மினுக்க முடைய தாயும், கரும்பு முத்து பெரியதாயும், மூங்கின் முத்துக் குளிர்ந்ததாயும், யானைக்கொம்பு முத்துப் பரந்த ஒளியுடையதாயு மிருப்பதாகக் குறிப்பித்தார்.

பனிக்காலத்தைக் கூறுமிடத்துக் கதிரவனும், கைநிமிர்க்கமாட்டாது, வெயிற் கதிர்களைக் குறைந்த வளவு காட்டுவதும், மறைப்பதுமா யிருந்தானென்றூர்.

"மொய்பனிகூர் குளிர்வாடை முழுதுலவும் பொழுதேயாய்க்
கொய்தளிர்மென் சோலைகளுங் குலைந்தசையக் குளிர்க் [கொதுங்கி
வெய்யவனுங் கரநிமிர்க்க மாட்டான்போல் விசும்பினிடை
யைதுவெயில் விரிப்பதுவு மடங்குவது மாகுமால்"

என்றது காண்க.

வேனிற் காலத்திலே நீர் வற்றிய ஆற்றிலே கானலை நீரென்று திரியக் கொண்டு மான்கள் செல்லுதலும், நெடுந்தூரஞ் சென்று இரைதேடும் புள்ளினங்கள் மெலிந்து போதலும், பறவைகள் குளிர்தேடிப் பனியுள்ள இடத்தே தங்குதலும், காற்றின்பொருட்டு

உயர்ந்த மாளிகைகளின் மேலிடத்திற்கு மக்கள் செல்லுதலும், குளிர்ச்சி வேண்டி மாந்தர் நிலாமுற் றத்தையும், குளிர்ந்த சோலையையும், பூம்பொய்கை களையும், பூந்துழலாரையும் நாடுதலும், மயில் ஒடுங் கக் குயில் எழுந்து கூவுதலும், வண்டுபாடுதலும், செந்தாமரை மலர் விரிதலுமாகிய செயல்கள் நிகழ் கின்றனவென்று திருஞானசம்பந்தநாயனார் புரா ணம், ௩௮௬, ௩௮௭, ௩௮௮-ம் பாடல்களிற் பகர்ந்த மை தேர்க.

பல்வகை யொலிகளினயத்தைச் சேரமான் பெரு மாணாயனார் புராணத்துள் ஆசிரியர் தொகுத்துரைத் தார்

"காலை யெழும்பல் கலையினொலி களிற்றுக கன்று வடிக்கு [மொலி
சோலை யெழுமென் சுரும்பினொலி துரகச செருக்காற் [சுலவுமொலி
பாலை விபஞ்சி* பயிலுமொலி பாட லாடன் முழவினொலி
வேலை யொலியை விழுங்கியெழ விளங்கி யோங்கும் வியப் [பினதால்." (சேரமான், ௨)

ஒளியின் சிறப்பினைக் கண்ணப்பநாயனார் புரா ணத்திற் சொருகத்துரைத்தமை காண்க.

முங்கிலின் வீழ்ந்த முத்துக்கள் குன்றுபோற் குவிந்து கிடப்பதால் அவற்றின் நிலவொளியும், பாம்பு தன் வாய் நின்று இரைகாண எடுத்து வைத்த செம்மணிச் சோதியும் முறையே திங்களொளியை

*விபஞ்சி - வீணை.

யும், ஞாயிற்றினொளியையும் ஒத்தமையால் திங்களும், ஞாயிறும் இறைவரைக் கும்பிடுவான் திருக்காளத்திமலையை யடைந்தமை போன்ற தென்றார்.

“கழைவளர் தரளக் குன்றிற் கதிர்நில வொருபாற் பொங்க
முழையர வுமிழ்ந்த செய்ய மணிவெயி லொருபான் மொய்ப்
தழைகதிர்ப் பரிதி யோடுஞ் சந்திரன் றலையு வாவிற் [பத்
குழையணி காதர் வெற்புக் கும்பிடச் சென்ற தொக்கும்”
(கண்ணப்ப, கஉக)

என்றது காண்க.

இயற்கை விளக்காலுஞ் செயற்கை விளக்காலும் புறவிருணீக்கப்பட, அகத்தினின்றெழு மொளியால் அகவிருணீக்கத்துடன் புறவிருளொழிவும் நேர்ந்தன வென்பார்,

“செந்தழ லொளியிற் பொங்குந் தீபமா மரங்க ளாலு
மந்திகண் முழையில் வைத்த மணிவிளக் கொளிக ளாலு
மைந்துமா நடக்கி யுள்ளா ரருமபெருஞ் சோதி யாலு
மெந்தையார் திருக்கா ளத்தி மலையினி லிரவொன் றில்லை”
(கண்ணப்ப, கடுக)

என்றார்.

இதனுட் போந்த மூவகை விளக்குகளும் வியத்தகு தோற்றங்களாதலுந் தெளிக.

திருஞானசம்பந்தர் புராணத்திலே, அந்தணர் செய்யும் தூமப்புகையாலாய இரவும் திருநீற்றொளியாலாய பகலும் எப்போதும் உண்மையால், வேறு பகலும் இரவும் மிகையென்று கூறிய அழகை உற்று நோக்குக.

"உளங்கொண்ட மறை வேதியர் தமோமத்து மந்திரவுங்
கிளர்ந்த திரு நீற்றொளியிற் கெழுமியங்க பகலுமலர்ந்
தளர்ந்தறியாப் பலவூழி யாற்றுதலா லகவிடத்து
விளங்கியவம் மூதூர்க்கு வேறிரவும் பகலுமிலை"

என்றும்

பொதுவாய் விளங்குஞ் செய்திகளைச் சொல்லுமுறையால் நயனச் சிறக்கச் செய்துகொண்டு புராணத்துட் சிறந்துள்ளது திருவாரூரதில் சிவபெருமான் திருநாவலூரர்க்காகத் தூது சென்றபெற்றி ஒப்பற்ற பெருமை வாய்ந்ததென்பதை,

"தொடாத தொண்டனென் றுண்டாக்குத் தூதுபோய
நடந்த செந்தா மரையடி நாறுமால்" (மனுநீதி, ௩)

என்றறிவுறுத்தியருளினார்.

திருநீலகண்டநாயனார் திருக்குளத்தின் மூழ்கி யெழுந்தபோது விண்ணவர் பூமாரி பொழிந்தனர் என்ற கருத்தை,

"வாவியின் மூழ்கி யேறுங் கணவரு மனைவி யாரும்
மேவிய மூப்பு நீங்கி விருப்புறு மிளமை பெற்றுத்
தேவரு முனிவர் தாமுஞ் சிறப்பொடு பொழியுந் தெய்வப்
பூவினமா மழையின் மீள மூழ்குவார் போன்று தோன்ற"
(திருநீலகண்டா, ௩௧)

என்ற முறையாகத் தெரிவித்தார்.

அளவற்ற அன்புடன் திண்ணனார் காளத்திமலையை யடைந்தாரென்பார்,

'நாணனு மன்பு முன்பு நளிர்வரை யேறத் தாமும்'
(கண்ணப்ப, ௯௩)

என்றார். இனைய நயங்கள் பல.

இனிப் பெரிய புராணத்திற் போந்த சமயக் கருத்துக்களை ஒரு சிறிது தொகுத்துரைப்பாம். கடவுள் ஒருவர் என்பதைப் பல விடங்களில் ஆசிரியர் குறித்துள்ளார்.

....'எவ்வுயிர்க்குஞ்
சான்று மொருவனை'..................(திருநாவு, ௪௩௪)

'கருவ ரைப்பிற் புகாதவர் கைதொழு
மொருவர்'........... .... (திருஞான. ௧௮௫)

'ஊர்தொறும் பலிகொண் டுய்க்கு மொருவன்'.........
(குங்குலிய, ௨௨)

'உணர்வி னுணர வொண்ணு வொருவரை'
(இளையா, ௨௩)

'ஏகநா யகரைக் கண்டார்' ..... (கண்ணப்ப. ௧௰௫)

'ஓங்குபூங் கோயிலுள்ளா ரொருவரை'
(தடுத்தாட், ௧௩௭)

அவன் சத்தியுஞ் சிவமுமாய்த் தோன்று முன்னர்ப் பிரிவிலாத வொருபொருளென்பார் 'பேதியா ஏக மாகி' என்றார். இதற்குப் 'பிற பொருளொடு கலந்து நின்ற காலையுந் தன்றன்மை மாறாதவனாய்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். உயிர்கள் தாமே இறைவனை யறிந்துய்ய இயலாதன வென்பார்,

'உலகெலா முணர்ந் தோதற்கரியவன்' (பாயிரம், க)

என்றார்.

'........................யார்தொடர்ந் தெட்ட வல்லார்'
(தடுத்தாட், சச)

'........................ எல்லை தெரிய வொண்ணாதார்'
(விறன், ச)

'யாவர்களு மறிவரிய இறைவன் றன்னை'
(திருஞான, கயஉ௬)

கடவுள் எல்லை யில்லவர் என்பது,

'எல்லை யில்லவன்......................' (அமர்நீதி, உ௯)

'எல்லை யிலான்......................' (திருநீலகண், கக)

'அந்த மிலவா......................' (திருஞான, ௩எஉ)

'ஈறில்லாதவர் ....'

'முடிவில்பரம் பொருளானார்'

என்றார்.

கடவுள் எல்லை யற்ற ஒளியுடையவனென்பதை,

'அலகில் சோதியன்......................' (பாயிரம், க)

என்றார்; இறைவனது வரம்பிலாற்றலை யுணர்த்துவான்,

'ஆதியாய் நடுவு மாகி யளவிலா வளவு மாகி'
(தில்லைவாழ், க)

என்றார். முதல்வன் அளவிடப்படாதவனா யிருந்தும் மன்னுயிர்கள் பொருட்டு அளவுட்பட்ட அண்டங்களிலும வியாபகனாய்த் திருமேனிகொண் டெழுந் தருளுதலால், 'அளவுமாகி' என்றார்.

'மூவாத முதலாகி நடுவாகி முடியாத
சேவாருங் கொடியாரை.........' (ஏயர்கோன், கஉசு)

என்றது மது. இறைவன் என்று பிறைபோன் ன் பதை 'மூவாத' என்ற சொல் குறித்து நின்றது.

'மூவாத முழுமுதலார்...........' (ஏயர்கோன், கஙஎ)

என்பார்.

'மூவர் தமக்கு முதலாகு மவரை....' (சேரமான், ௬க)

என்ற விடத்து இறைவன் அயன் அரி அரற்கு வேறாய் அவர்கள் தலைவனவான் என்பது சுட்டப்பட்டது.

'மூவருக் கறிவரும் பொருளாகிய மூலத்தேவர்'

'...................................யார்க்கு
முன்னவனே' (மனுநீதி, ௬எ)

என்ற விடத்து இறைவனது அநாதித்தன்மை குறித்தவாறும் எல்லாவற்றையு முறையினினடாத்து முதல்வனென்பார்,

'ஆனையான்சிவம் ....' (கண்ண, கடுஉ)

என்றார் எல்லாவற்றையும் படைப்போனும் ஒடுக்குவோனுஞ் சிவனே என்பார்,

'..............எல்லாந் தான்வைத்து வாங்க வல்லான்'
(திருநீலகண்டர், உ௰)

என்றார். 'எவ்வுயிருந் தோற்றுவித்து அயன் போற்றுமந்தணனார்' என்றதுமது. 'எவ்வுயிருந் தருவானை' 'எண்ணில்லாத தேவர்கடம் பெருமானை'

'எல்லா முடைய வீசனே யிறைவ னென்ன வறியாதார்'
(சாக்கியர், எ)

'ஆவது மழிவு மவர்செயல்'

'எப்பொருளு மாக்குவா னீசனே எனுமுணர்வு'

'பெருமயானத்து நடம்புரிவார்'

'எம்பிரான் சிவனே யெல்லாப் பொருளும்'
(திருஞானசம். அசஎ)

என்ற திருவாக்குகளுங் காண்க.

ஐந்தொழிலும் அநாதி யென்பார்,

'ஆதியு முடிவு மில்லா அற்புதத் தனிக்கூத் தாடும் நாதனார்'

என்றார்.

இறைவன் இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கினவரென்பார்,

'கோதிலா வாரமுதை'

'என்றுங் கேடிலாதானை'
(தடுத்தாட், கஉஅ)

'மெய்ப்பொருளானார்'

'உள்ளனிலைப் பொருளாய உம்பர்பிரான்'

'பொய்யன்புக் கெட்டாத ஐயன்'

'ஆயாற் சோதி போற்றி'

என்றார்.

இறைவன் எண் பெருவடிவமாய்த் திகழ்வது மாத்திர மன்றி, உலகங்களுக்கப்பாலுள்ள சுத்த மாயையினுள்ளும் வியாபகமாய் அருள் வடிவாய்த் திகழ்கின்றானுதலிற் றூய வடிவுடையா னென்பார்,

"வானாகி நிலனாகி யனலு மாகி
மாருதமா யிருசுடராய் நீரு மாகி
ஊனாகி யுயிராகி யுணர்வு மாகி
யுலகங்க ளனைத்துமா யுலகுக் கப்பா
லானாத வடிவாகி நின்றார்"

(திருஞான, கூகூ)

என்றார். சிவலிங்கத்தினியல்பு கூறுமிடத்து,

"காணாத அருவினுக்கு முருவினுக்குங் காரணமாய்
நீணாக மணிந்தார்க்கு நிகழ்குறியாஞ் சிவலிங்கம்
காணாது நெடியமா னான்முகனுங் காணாமைக்
கேணுருத் தழற்பிழம்பாய்த் தோன்றியது தெளிந்தாராய்"

என்றமையால், சிவலிங்கம் உலகத்தோற்றத்திற்குக் காரணமாய் இறைவனது அருவுருவச் சோதி வடிவ மென்று கருதப்படும். 'அருவாகி யுருவாகி யனைத்து மாய் நின்றபிரான்' என்றமையால் மூவுருவுங் குறித் தமை காண்க.

இறைவன் மெய்யறிவிற் கிணைந்த வரம்பிலின்ப னென்பார் 'உணர்வினேர் வருஞ் சிவபோகத்தை' என்றார். 'நிலவுலாவிய' 'பருகாவின் னமுதத்தை' 'செய்யதேனை' 'மெய்த்தாயினு மினியானை' 'பேச வினியானை' 'ஆனந்த வெள்ளத்தி னிடைமூழ்கி' 'மலர்ப்பாதக் கமுதூண்டு' 'கல்லையிலின்ப வெள்ள மெனக்கருள் செய்தாய் போற்றி' என்ற திருவாக்கு களில் இறைவனது இன்பவியல்பு குறிக்கப்பட்டமை காண்க.

இறைவன் பேரருளாள னென்பது, 'நீர்மலி வேணியன்' 'எவ்வுயிர்க்குந் தாயானை' 'உலகுய்ய நடமாடும்' 'மன்றுளே திருக்கூத்தாடி யடியவர் மனைக டோறுஞ் சென்றவர் நிலைமை காட்டும்' 'ஏத மில்பல யோனி யெண்பத்து நான்கு நூறாயிரந் தனுள் வைத்த, பேதமும் புரந்தருளுமச் சரணைப் பிரான்' என்பனவற்றாற் பெறப்படும்.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றான், இறைவனது எண் குணங்களையும் ஆசிரியர் இனிதுணர வைத்தவாறு தெளியப்படும். கலைஞானத்திற்கும்இறைவனைகாரண னென்பார், 'வேதகாரணராய' 'வேதமுதல்வர்' 'அறிவினெல்லையாய திருத்தில்லை' 'அருமறைச் சிரத் தின் மேலாஞ் சிற்பர வியோமம்' என்றியம்பினர். 'ஐந்தெழுத்தும் பாடிய பொருளாயுள்ளான்' என் றது ஐந்தெழுத்தும மறையென்று குறித்தவாறும். நற்கல்வியின் பயன் கடவுள் வழிபாடென்பார், 'வேதப்பயனாஞ் சைவம்' என்றார். 'வேதவாய்மைக் காவலர்' 'அருமறைச் சைவந் தழைப்ப' 'வாய்மை வேத நன்மைத்திரு நீற்றுயர் நன்னெறி தாங்கு மேன்மை' 'ஆரணத்துட் பொருளாயினானை' 'அரு மறைக ணிந்தவன்பொருள்' என்ற திருவாக்கு களு மிதனை வலியுறுத்தும். 'முந்தைமறை யாயிர மொழிந்த திருவாயான்' 'தூமறை பாடும வாயார்' 'பொருட்டிரு மறைகள் தந்த புனிதன்' 'ஆதியா மறைப்பொருளா அருந்தமிழின் திருப்பதிக மருளிச் செய்ய' 'சொல்லிறந்த ஞான மறைத்திருவாயார்' 'நான் மறை தந்தளித்தார்' 'சந்த மறைதந்தவர்' என்ற திரு

வாக்குகளான், இறைவன் மொழிந்த மறைகள் ஞான மயமாய்த் தூயனவா யிருப்பவை என்று தெரிதலால், இவை இப்போதுள்ள வட நான்மறை யென்று கருத இடமில்லை. நூற்பொருளைத்தான் இறைவன் ஆலின் கீழ் முனிவர்க்கருளாற்றக்கியருளினன் என்றமையால், வடவேதப்பொருளை மட்டுமே அவன் அறிவுறுத்தினனென்பது திட்பமுடைய கொள்கையன்று.

"ஆலின்கீழ் நால்வர்க்கன் றறமுரைத்த அங்கணனை
நூலின்கட் பொருள்பாட நூலறிவார்க் கீந்தானை"

என்றது காண்க. ஆகமங்கள் சொன்ன முறையிலே சிவபூசை நிகழ்தற்குரிய தென்பதை,

'கருணைப்பிரான் மொழிந்த ஆகமவழி போற்றி'

'எண்ணிலாகம மியம்பிய இறைவர்தாம் விரும்பும்
உண்மையாவது பூசனை யெனவுரைத் தருள'

"பொங்கு மாமறைப் புற்றிடங் கொண்டவ
ரெங்கு மாகி யிருந்தவர் பூசனைக்
கங்கண் வேண்டு நிபந்தமா ராய்ந்துளான்
றங்க ளாகமஞ் சொன்ன முறைமையால்" (மனு, ௧௨)

'எய்தியசீ ராகமத்தி லியம்பியபூ சனைக்கேற்ப'
(கண்ண, ௧௩௨)

என்ற திருவாக்குகளாற் றெளியப்படும் ஆகமநெறியின் வேறாக 'அறிந்த நெறி'ப்படி பூசித்தலும் அன்பர் செயற்பாலதே யென்பது கண்ணப்பர் இறைவனை வழிபட்டா ரென்று கூறுவார்,

'அங்கிலையி லன்பனா ரறிந்தநெறி பூசிப்ப'

என்றமையின்வைத் தினிதுணரப்படும்.

மறைகளா லறியப்படாதவ னென்பார்,

'மயக்கற மறைமேயா விட்டு மாலயனா றேட நின்றான்'
(இயற்பகை, உக)

' ....செழுமறைக
ளோல மிடவு முணராவப்பர்' (விறன்மிண், க)

என்றார். வேதாகமங்களின் குறியிறந்தவன் இறைவ னென்று குறித்தவாறும். கண்ணப்ப நாயனார் புராணத்திலே, இறைவன் அருணோக்கினாலே மும் மலங்கெடுதல் கூறப்பட்டது.

'யாக்கைத்
தன்பரிசும் வினையிரண்டுஞ் சாருமலம் மூன்றுமற'
(கண, கருச)

என்றவிடத்து, மூன்று மலத்துள் ஒன்றாகிய கரும மலமென்பது மூலகன்மமாதலின், இருவினையின் வேறாக அதனைக் கருதினாரென்க. 'யாக்கைத் தன் பரிசு' என்றவிடத்து, மாயாமலங் குறிக்கப்பட்டா லும், யாக்கைக்கு மூலகாரணமாய மாயையை, அதனின் வேறாகக் கருதினமை தெளிக.

'மும்மை
மாமலங்களற வீடருளில்லை (தடுத்தாட், கஉ)

என்றவிடத்து, 'மாமலம்' என்பது மூலமலமென் பதைக் குறிக்கும்.

'ஆதிவரு மும்மலமு மறுத்த வாய்மை' (முழுநீறுபூ, ௩)

என்றது காண்க.

'பந்தம் வீடு தரும்பர மன்கழல்' (தடுத்தாட், கருஎ)

என்றமையால், இறைவனது சத்தியினாலே மறைப்பும் அருளும் நடைபெறுகின்றன வென்பது குறித்தவாறும்.

'இருவினைப் பாசமு மலக்க லார்த்தலின்'
(திருநாவு, கஉக)

என்ற விடத்து 'மலம்' என்பது ஆணவத்தை யுணர்த்தி நின்றது.

'பேணுந் தத்துவங்க ளென்னும் பெருகுசோ பானமேறி
யாணையாஞ் சிவத்தைச் சார' (கண், ௫௩)

என்றமையால், தத்துவங்கள் படிமுறையி லுள்ளன வென்பதும் அவற்றையெல்லாங் கடந்த பரம்பொருள் சிவமென்பதும் அறியற்பாலன.

'முன்னைவல் வினையு நீங்கி முதல்வனை யறியுந் தன்மை
துன்னினன் வினைக ளொத்துத் துலையென நிற்ற லாலே'
(திருஞானசம், அகக)

என்ற விடத்து, இருவினை யொப்பினாலேதான், முதல்வனை யறியுந் தன்மை வந்தெய்து மென்ப துணர்த்தப்பட்டது.

'ஞானமுத னான்குமலர் நற்றிருமந் திரமாலை'

என்றமையால், 'சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம்' என்ற நான்கும் ஆசிரியராற் சுட்டப்பட்டன.

'அறுசமயத் தலைவராய் நின்றவர்' (சாக்கியர், க)

என இறைவனைச் சிறப்பித்தமையாலும்,

'அறுவகைச் சமயத்தி லருந்தவரு மடியவரும்'
(திருஞான, கஉ௯உ)

முத்தி புக்கதாகக் கூறினமையாலும், உட்சமயம் ஆறினையே 'அறுசமய' மென ஆசிரியர் விதந்தன ரென்று தெரிகிறது. சைவத்தின் றனிச்சிறப்பை ஆசிரியர் விதந்து கூறும் பாட்டு வருமாறு:

"செய்வினையுஞ் செய்வானு மதன்பயனுஞ் சேர்ப்பானு[டே
மெய்வகையா னான்காகும் விதித்தபொரு ளெனக்கொண்
யிவ்வியல்பு சைவநெறி யல்லவற்றுக் கில்லையென [தார்"
வுய்வகையாற் பொருள்சிவனென் றருளாலே யுணர்ந்தறிந்
(சாக்கியர், ௫)

சிவயோகத்தினியல்பைப் பெருமிழலைக் குறும்பர் புராணத்திலும், சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் புராணத்திலுஞ், சுருக்கமாகக் கூறினார் சரியையுங் கிரியையுந் திருத்தொண்டு என்பதனுள் அடக்கி அதனை விரிவாகப் புராணத்துட் கூறினமை வெளிப் படை.

பெரிய புராணத்திலே, பயன் கருதாது மன மொழி மெய்களாற் செய்யும் பல்வகைத் திருத் தொண்டினாலும், சிவயோகத்தாலும், முழுநீறுபூசி நிலையாமையுணர்ந்து சிவத்தியான முதிர்ச்சியினாலும் இறைவன் றிருவருட்பேற்றிற் குரிமை நேர்ந்து ஞான மெய்தி உயிர்கள் வீடடையும் பான்மையன என் பதே பெறப்படும். திருத்தொண்டு என்பதில், உலகி

னுள்ள பிறநெறிகளெல்லாம் அடங்குமென்றன் மிகை யாகாது 'அப்பாலுமடிச் சார்ந்தார்' என்னுந் திருக் கூட்டத்துள், பிறநாட்டிலே தவமியற்றி ஞானம் பெற் றுச் சிவனடி சேர்ந்தாரும், முக்காலத்திலுஞ் சேரும் பான்மையர் யாரும் அடங்குவராதலின் பெரிய புரா ணத்தின் விரிந்த நோக்கமும் பொருள்கோளும் அதனை உலகர்க்குப் பொது நூலெனக் குறிக்குமியல் பின.

திருத்தொண்டின் இயல்பினை ஒரு சிறிது ஆராய் வாம். நேசநாயனார் புராணத்திலே திரிகரணத்தாலும் அவர் தொண்டியற்றியதை ஆசிரியர் ஒரு செய்யுளுட் குறித்தனர்.

"ஆங்கவர் மனத்தின் செய்கை யரனடிப் போதுக் காக்கி
யோங்கிய வாக்கின் செய்கை யுயர்ந்தவஞ் செழுத்துக் காக்கித்
தாங்குகைத் தொழிலின் செய்கை தம்பிரா னடியார்க் காக"
(நேசநாயனார், ௩)

என்றமை காண்க.

திருத்தொண்டர் எப்போதும் இறைவனை மற வாத இயல்புடையரென்பார்,

"நின்றாலு மிருந்தாலுங் கிடந்தாலு நடந்தாலு
மென்றாலுந் துயின்றாலும் விழித்தாலு மிமைத்தாலு
மன்றாடு மலர்ப்பாத மொருகாலு மறவாமை
குன்றாத வுணர்வுடையார் தொண்டராங் குணமிக்கார்"
(பத்தராய்ப்பணிவார், எ)

'அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தாழ்'

என்பதற்கிணங்கச் சிவனடிப் பேரன்பர்க்கு அன்பின் மெய்ப்பாடு நிகழ்வதைப் பலவிடங்களில் ஆசிரியர் விதந்துள்ளார்.

"ஈசனையே பணிந்துருகி யின்பமிகக் களிவெய்திப்
பேசினவாய் தழுதழுப்பக் கண்ணீரின் பெருந்தாரை
மாசிலா நீறழித்தங் கருவிதர மயிர்சிலிர்ப்பக்
கூசியே யுடல்கம்பித் திடுவார்மெய்க் குணமிக்கார்"
(பத்தராய்ப்பணிவார், ௬)

அன்பே பெரியபுராண உயிர்க்கருத்தென்பதை,

'கூடு மன்பினிற் கும்பிட லேயன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்' (திருக்கூட், ௮)

என்பதனாற் பெறவைத்தார்.

தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்திலே திருநாவலூரர் பேரன்பினைச் சில மொழிகளால் ஆசிரியர் தெளிவாகப் புலப்படுத்தினர்.

'ஊனனு முயிரு முருக்கு மன்பா
லுச்சிகுவித்த செங் கைகளோடும்' (தடுத், ௧௨௪)

"என்றெழு மோசை கேளா வீன்றவான் கனைப்புக கேட்ட
கன்றுபோற் கதறி நம்பி கரசர ணாதி யங்கந்
தோன்றிய புளக மாகத் தொழுதகை தலைமே லாக"
(தடுத்தாட், ௬௮)

"அன்பு பெருக வுருகியுள்ள மலைய..............
.....................முடி விலாக் காதன் முதிரவோங்கி
நன்புல னாகிய வைந்துமொன்றி நாயகன் சேவடி யெய்தப்பெ
இன்பவெள் ளத்திடை மூழ்கிநின்றே" (தடுத், ௧௨௬) [ற்ற

என்றமை காண்க.

'கண்ட வர்க்குறு காதலின் மனங்கரைந் துருகத்
தொண்ட ரன்பெனுந் தூநெறி வெளிப்படுப் பாராய்'
(அமர்நீதி, க)

என்றமையால், இறைவன் தொண்டரன்பினை யுலகினர்க்குணர்த்த அமர்நீதி நாயனார்க்குத் தோற்றித் திருவிளையாட லியற்றின ரென்பது தெளியப்படும்; இக்கருத்துத் திருநீலகண்டர் புராணத்திலுங் குறிக்கப்பட்டது.

"மின்னொளிர் சடையோன் றானுந் தொண்டரை
விளக்கங் காண
நன்னெறி யிதுவா மென்று ஞாலத்தோர்
விரும்பி யுய்ய
மன்னெறி காட்டு மாற்றா லருட்சிவ
யோகி யாகி" (திருநீலகண்ட, க௰)

என்றனர்.

கண்ணப்ப நாயனார் புராணத்துள்ளும் அன்பின் மெய்ப்பாடு கூறுவார்,

'மன்பெருங் காதல் கூர வள்ளலார் மலையை நோக்கி
யென்புநெக் குருகி யுள்ளத் தெழுபெரு வேட்கை யோடும்'
(கண்ணப், ௱௨)

'நெடிதுபோ துயிர்த்து நின்று
நிறைந்தெழு மயிர்க்கா றோறும்
வடிவெலாம் புளகம் பொங்க
மலர்க்கணீ ரருவி பாய
வடியனேற் கிவர்தா மிங்கே
யகப்பட்டா ரச்சோ வென்று
படியிலாப் பரிவுதானோர்
படிவமாம் பரிசு தோன்ற' (கண்ணப், க௰க)

இன்னும் ககஉ-ம், ககங-ம் பாட்டுக்களில் இறைவனைப் பிரிதலாற்றாமையை அழகுற இயம்பினமை காண்க.

'போதுவர் மீண்டு செல்வர் புல்லுவர் மீளப் போவர்
காதலி னோக்கி நிற்பர் கன்றகல் புனிற்றாப் போல்வர்'

'சோர்தரு கண்ணீர் வாரப் போய்வரத் துணிந்தாராகி'

திருநாவுக்கரசர் புராணத்திலே, சொல்வேந்தர் மெய்ப்பாட்டுரைக்குஞ் செய்யுள் வருமாறு:

"கையுந் தலைமிசை புனையஞ்சலியன
கண்ணும் பொழிமழை யொழியாதே
பெய்யுந் தகையன கரணங் களுமுட
னுருகும் பரிவின" (திருநாவு, கருஎ)

"வார்ந்து சொரிந்த கண்ணருவி
மயிர்க்கா றோறும வரும்புளக
மார்ந்த மேனிப் புறம்பலைப்ப
வன்பு கரைந்தென் புள்ளலைப்பச
சேர்ந்த நயனப் பயன்பெற்றுத்
திளைப்பத் திருவே கம்பர்தமை
நேர்ந்த மனத்தி னுறவைத்து
நீடும் பதிகம் பாடுவார்" (திருநாவு, ஙஉங)

காரைக்காலம்மையார் புராணத்துள்,

..................'பொருவிடையார் திருவடிக்கீ
ழோங்கியவன் புறகாத லொழிவின்றி மிகப்பெருக'
(கஎ)

'மெய்ம்மறந்து நினைந்துற்ற விடத்துதவும் விடையவர்தா
டம்மனங்கொண் டுணர்தலுமே' (உ௰)

என்றமையால், புனிதவதியார் பேரன்பு தெளிக. அம்மையார் இறைவனிடம் முதற்கண் வேண்டியது 'இறவாதவின்ப அன்பே'.

திருஞான சம்பந்தர் புராணத்துள் அன்பின் இணையற்ற பெருக்கினை அவர் வேடர் பெருமானாகிய கண்ணப்ப நாயனாரை வணங்கிய விடத்து ஆசிரியர் மிக அழகாகப் புலப்படுத்தினார். அன்பினையும் அன்பின் பயனையு மொருங்கே ஞான வள்ளலார் கண்டா ரென்றார்.

"வீழ்ந்தெழுவார் கும்பிட்ட பயன்காண் பார்போன்
மெய்வேடர் பெருமானைக கண்டு வீழ்ந்தார்"
(திருஞான, கம்உஉ)

"உள்ளத்திற் றெளிகின்ற வன்பின் மெய்ம்மை
யுருவினையு மவ்வன்பி னுள்ளே மன்னும்
வெள்ளசெஞ் சடைக்கற்றை நெற்றிச் செங்கண்
விமலரையு முடன்கண்ட விருப்பும் பொங்கிப்
பள்ளத்தி லிழிபுனல்போற் பரந்து செல்லப்
பைம்பொன்மலை வல்லிபரிந் தளித்த செம்பொன்
வள்ளத்தில் ஞானவா ரமுத முண்டார்
மகிழ்ந்தெழுந்து பலமுறையும் வணங்கு கின்றார்."
(திருஞான, கம்உங)

சைவ சமயத்தின் பெருமையைத் தெளிவாகப் பல இடங்களில் ஆசிரியர் குறித்திருப்பது பாராட்டத் தக்கது. மூர்த்தி நாயனார் புராணம் சஙு-வது செய்யுளில்,

"நிலவுந்திரு நீற்று நெறித்துறை நீடு வாழ
வுலகெங்கு நிரம்பிய சைவ முயர்ந்து மன்ன."

என்றார். சிறப்பாகிய திருநீற்றுநெறி ஈண்டுத் தழைப் பவும், பொதுவாகிய சிவநெறி ஞாலமெங்கும் நிரம்பி நிலைபெறவும் என்று குறித்தமை வியக்கத்தக்கது. கடவுட் கொள்கையைச் செவ்விதாக வுடைய எந் நெறியுஞ் சைவச்சார்பாயது என்றுய்த்துணர்க.

"சைவநெறி தலமேழும் பாலிக்குந் தகைமையினால்"
(திருநாவு, கஉ)

என்றவிடத்து மேலாய ஏழுலகத்தாரும் சிவநெறி யினரென்பதறியற்பாற்று.

"பொருட்சமய முதற்சைவநெறி" (திருநாவு, கஅ௯) என்றமையால், மெய்யாய நெறிகளுண் முதன்மை யானது சிவநெறியென்பது ஆசிரியர் கருத்து.

வைதிக நெறிகளுள் வாய்மையானது சைவச் செந்நெறியென்பார்,

.................."வைதிக வாய்மைச் சைவச்
செந்நெறி விளக்கு கின்றார்" (திருஞான, சுய௯)

"உலகியல் வேதநூ லொழுக்க மென்பது
நிலவுமெய்ந் நெறிசிவ நெறியே யென்பதும்"

என்றது இதனை வற்புறுத்தும். சண்டேசுர நாயனார் தோன்றியருளியது சைவம் வளர்த்தற் பொருட் டென்பார்,

"மன்றி னடஞ்செய் பவர்சைவ வாய்மை வளர.........
............வந்துதயஞ் செய்தார் விசார சருமனார்."
(சண்டேசுரர், கஉ)

என்றார்.

அறத்தை அடிப்படையாக வுடையது சைவம் என்பார்,

"அறங்கொள் சைவத் திறந்தழைப்ப"
(சேரமான், ரு)

என்றார்.

சைவத்தின் அளப்பிலாத்தன்மையை,

"ச
நன்னெறியே பொருளாவ தெனவுணர்வு நாட்டுவார்'
(சாக்கியர், ௪)

என்றவிடத்துத் தெரித்தனர். சிவநெறியைத் திருநெறி யென்பது வழக்காதலின்,

"தேனலர் கொன்றை யார்தந் திருநெறி நடந்த தன்றே"
(திருஞான, அருக)

என்றனர்.

விறன்மிண்ட நாயனார் புராணத்துள் சைவத்தின் றொன்மையை ஆசிரியர் விதந்தோதினர்.

"ஒக்க நெடுநா ளிவ்வுலகி லுயர்ந்த சைவப் பெருந்தன்மை
தொக்க நிலைமை நெறிபோற்றி" (விறன்மிண், கம)

என்றது காண்க.

விறன்மிண்டரே பெரிய புராணத்திற்கு மூலமாய்த் திருத்தொண்டத்தொகை பாடப் பெறுதற்குக் காரணமானவராதலின், அவர் பெருமையை ஆசிரியர் போற்றிய பகுதியொடு இச்சிறிய வாராய்ச்சி முடிவு பெறுகின்றது.

"ஞால முய்ய நாமுய்ய நம்பிசைவ நன்னெறியின்
சீல முய்யத் திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பாடச் செழுமறைக
ளோல மிடவு முணர்வரியா ரடியா ருடனு முளதென்று
ரால மமுது செய்தபிரா னடியார் பெருமை யறிந்தாரார."

முற்றும்.